

SERKAN ÖZEL

Canın Sağolsun

*Bir umutla beklediğim
en güzel yarınsın...*

İLK BASKI 100.000 ADET

ESTEK @ EDEBİYAT

Canın Sağolsun

Bir umutla beklediğim en güzel yarınsın...

Bir hayatın son sayfası olabilmekti mesele. Ya da toz tutmuş bir rafta unutulmuş bir kitap gibi ait olduğuna vefalı olabilmekti belki de.

Bunları düşünür oldum şu sıralar. Ben bunları düşünürken sanki sana doğru akıyor tüm saatler, saniyeler. Ve anladım ki biz seninle kendimizde bulmak istediklerimizi kaybetmenin ötesine geçemeyeceğiz hiçbir zaman. Şimdi her şeyi eksiltme vakti. Maviden geceyi, çaydan şekeri ve yalnızlıktan kendimi...

Çünkü seni seven o içimdeki çocuğun elini bırakalı çok oldu. Artık sana ayırdığım güzel günleri doldurdum. Bugün sondu...

Serkan Özel

₺ 18.00

www.destekyayinlari.com

facebook.com/DestekYayinevi

twitter.com/destekyayinlari

www.destekdukkani.com

Kütüphane

ISBN 978-605-9913-01-0

9 786059 913010

CANİN SACOLSUN / SERKAN ÖZEL

İ lıı hakkı saklıdır, Bu eserin aynen ya da özet olarak hi*,hir holümü, telif hakkı sahibinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz,

/mtn.ır Vdn/y Yelda Cumalıoğlu (U İÜ / Yliym Yönetmeni Ertürk Akşun Yıivm
1 .»ııı/muiürü: Erol Hızarcı İ dilin Kemal Kırar k<jf*ıA I,naum İlknur Muştı
Sııy/n I Hızını: Cansu Poroy

I Vı sick Yayınları: Kasım 2014 (25,000 Adet)

Yayın* ı Neitihka No. 13226

ISBN '»78 riOS 9913-01-0

C> I Vuek Yayınları

I lalııyr Mah M;n,ka Cad, Naımanlı Apt, No, 24 K, 5 D, 33 Nişantaşı / İstanbul

T* 1 (0) 212 252 22 42

Fax: (0) 212 252 22 43

wwwilestekyayinlari.com

uilo4M iyiekyayinlari.com

(aceİHMik com/ İVstekYayinevi

isvilter * 0ııı/dcstckyyayinlari

İnkılâp Kitahcvı Baskı Tesisleri Mathaa Sertihka No, 10614 Çohañeıftne Mah A
hay Sok. No. 8 Yenibosna - Bahyelievıct / İstanbul Tel : (0) 212 496 11 U

SERKAN ÖZEL

- [Canın](#)
 - ["... EVET"](#)
 - [ADIM ADIM](#)
 - [KOKUN SİNMIŞ YALNIZLIĞA](#)

Canın

Sağolsun

Bir umutla beklediğim en güzel yarınısın...

Bir umutla beklediğim en güzel yarınısın...

ÖNSÖZ

Herkesin yazım yanlışları yaptığı, hatta söylemese bile yanlış yazdığı birisi yüzünden anlamını yitirdiği cümleleri vardır akımın bir köşesinde.

Ben bu kitabı kaleme alırken hepimizin geçmişini mürekkep olarak kullandım. Ve o kalem elimde olduğu sürece hayatlarımızdan bir türlü çıkaramadığımız insanları yazmayı da unutmadım. Dilerim bu kitap sizlere altı çizilecek sözlerin olduğunu göstermenin yanı sıra üstü çizilecek insanların var olduğunu da hatırlatır...

Birini sevmeli, bir serçeyi incitmekten korkar gibi. Öyle sevmeli ki onu, gecesine ayışığı olmalı. Ve gündüzleri; gündüzleri de güneşine gölge etmeli insan kendini. Dokunmamak bir yabancıya ve bir başka koku değmemeli tenine. Açlık hissi uyandırmak gözleri. Birlikte sustuğun an, ilk kez konuşur gibi hissetmeli. Ucuza getirmemeli ellerini. Olabildiğince sıkı sıkı tutmak ve asla bırakmamalı. Gerektiğinde hüznü biriktirmeyi bilmeli, ama ona belli etmemek. Bir cümle içine hapsetmemek "sevmek" denen eylemi. Gökyüzü kadar hükümsüz, toprak kadar dayanıklı olmak sevdalar. Ağzından aşk diye dökülmüş hiçbir sözcük, ayrılık diye dönmek bu hayatı paylaştığın kişinin kulağına. Sevmişsen, önce saat vurmak on ikiden, sonra da durmak tam da göz göze geldiğin an. Birini sevmeli, tam da şimdi. Ama bu son olmak; o da

gitmemek...

Ve gitmeyeceğini bilmişsen,

Bir Özdemir Asaf dörtlüğü gibi,

Dört dörtlük sevmeli...

Bir karar ver artık.

Ya gelirken getirdiğin aşka karışalım ya da giderken bıraktığın yalnızlığı
kırışalım.

BÜYÜDÜM ÇOCUK OLMAK VARKEN

İçimdeki çocuk öldü bu gece. Hem de "ben büyüdüm" dercesine. Oysa biç yağmur altında bile ıslat mam iştım onu. Dizkapaklarına hiç yara değmemişti içimdeki çocuğun. El bebek gül bebek olmasa da, yokluk göstermemiştim yüzüne. Arkasını dönüp uyumadan uykuya dalmazdım. Gülmek mi? O durmadan ben başlamazdım. Sonra birisi geldi ve çekti tetiği. Ve ben kendimi korumak isterken, kör kurşuna hedef ettim içimdeki çocuğu...

Hani insan en yakını bile tanıyamaz ya, kendine uzak- ken. Hani insan gülmek ister de, hüznü bırakamaz ya iki dinden. Hani insan ölmek ister ya, yaşarken. İşte öyleyim ben de kendimde değilken...

Bir daha mı? Asla! Bir daha kimseyi böyle delicesine büyütmem gözümde. Ve artık akıllandım! Hayallerimi bir başkasının gülüşüne harcatmam. Yalan yok. Çok defa gidenler olmuştu gözümün önünden. Ve birçok kez de yalana şahit olmuştum, gidenler gözümünden düşerken. Ama bu bir başkaydı. Bu gidiş aşka bile fazlaydı. Bu gidiş yüzünden elimde sadece sessiz harfler kalmış, "Seni seviyorum" demek için

çalışıkça sesimin çıkmaması yetmemiş, canım bile çıkmaya yeltenmişti. Sonra bir cümle içinde buldum kendimi. İsteyip de ulaşamadığım birçok şey gibi, noktayı da uzağa koymuştu. Yetişemedim...

Yani anlayacağın o öyle bir gitmişti ki benden, çocukluğum bile intihar etti içinde saldı olduğum o büyük bedenden...

Gözlerimi değn

seni» için yazd,ğ,m sözleri si 'liyorum aruk

PAYIMIZA DÜŞEN

Hepimiz kendimize göre acıyı çeker, yaşarız. Harta kendi açlarımızın diğer insanların çektiği acılardan daha büyük olduğunu düşünür, daha çok acı çektiğine inanırız. Öyle ya, hepimiz biraz acıyla karşılaşınca etrafımıza bakmaktan aciziz. Halbuki işin gerçek yüzü öyle değil. Çünkü her insanın yaşadığı acı olayların kendi üzerindeki etkisi, yine çevresindeki tanıdığı insanlarla orantılıda.

Hayatımın şu anma kadar birçok insan talikimi, birçok insanla vedalaştım. Yine yıllar önce memnuniyetle tanıdığım insanlardan birisi olmuştu Esin. Denire meydan okuyan mavi gözleriyle, uzun boyu ve herkes tarafından imrenilerek bakılan o sarı saçlarıyla alımlı bir kızdı. Aynı zamanda da acının tadını gerçekten bilen bir insan olarak hayatımda yer alacaktı. Aynı mahallenin aynı sokağın, paylaşıyorduk onunla. Her ne kadar farklı okullarda okusak da, yediğimiz içtiğimiz ayr, gitmezdi. Hatta iışık olduğunda

bile, kız arka- daşlarından önce benim haberim olurdu.

"İnsanlara karşı herkesten farklı bir bakış açın var" demişti bana bir keresinde ve bu söylediğinin de aksini işaret eden bir davranışta bulunmadı hayatımda kaldığı süre boyunca. Ne zaman dara düşse, ilk fikrini aldığı insan ben oldum. Birinden hoşlandığı zaman çok değişirdi Esin. O samimi, güler yüzlü kız gider, yerine tedirgin, ürkek bir kız gelirdi. Bir gün nereden bulduysa eline bir çocuğun fotoğrafını alıp yanıma geldi. "Kim bu?" diye sordum. İki sokak ötemize yeni taşınmış bir çocuktan bahsetti elindeki fotoğrafı işaret ederek. Boylu boslu, yakışıklı ve sıcak bir gülüşünün olduğunu söyledi. Her ne kadar, iç dünyasını görmediğin bir insana kanma, dediysem de, bizimki çoktan gönlünü kaptırmıştı.

Bir hafta, Esin'in o çocuğu sayıklamasıyla geçti. Bir hafta sonra, erkek arkadaşlarla mahallenin bir köşesinde otururken bahsettiği çocuk yanıma geldi. Selam verip, tanışmak istediğini söyledi. Buyur etlik, ı.ınıştık biraz da olsa kaynaştık. Adı Savaş'mış. Çocuk, l.sm'in de bahsettiği gibi sıcakkanlı, samimi bir insandı. I İrmen heinen hor akşam karanlık çökmeye yakın tüm mahallenin gençleri toplanır mahallenin bir köşesinde gece yarısına kadar sohbet ederdik. Mahallemiz de pek hiyyük olmadığından, mahalleye taşınan yeni birini tanımakta

zorluk çekmezdik. O da her akşam arkadaşlarla toplandığımız kuytu köşeye gelmeye başlamıştı. Kimse de bu durumdan şikâyetçi değildi. Zaten Esin de "Çocuk mahallede yabancılık çekmesin, gerekeni yap!" diye beni tembilhlemişti. E tabii insan canı gibi sevdiği arkadaşı için elinden geleni yapmaz mı! Ben de yapacağım elbette...

O gece konu konuyu açtı. Bense gücüm yettiğince Savaş'ı konuşturmaya çalıştım. Sordukça sordum. Böylelikle hem arkadaşlarım hem de ben daha iyi tanıma şansı bulduk kendisini. İyice kanım ısınmıştı. Bayağı da gülmüştük o gece. Ama bir ara gözleri doldu Savaş'ın...

Çok acı çekmiş. Öyle söyledi. Kimsesizler yurdunda yetişmiş. Daha çocuk yaşlarda başlamış hayat tarafından hırpalanmaya. Dünya hiç ama hiç acımamış ona. Bir süre sonra da zamanı gelmeden büyüyenlerden olmuş. On sekizine gelir gelmez, kumlu olmayan bir hayat düzeninin içinde bulmuş kendini. Yetmemiş, çalıştığı birçok yerde parası ödenmeden türlü bahanelerle işten çıkarılmış. Bizim mahallede kiraladığı gecekondunun parasını Ja son çalıştığı yerde biriktirmiş. Oturduğu gecekonduda zaten hu mahallenin en eski gecekondusu. Dışarıdan gören de bir şey sanır. Esas yokluk, o gecekondunun içinde başlıyor. Sıvası dökülmüş duvarlar, eskiciden alma birkaç parça eşya ve tek başına ısınmaya yetecek kadar küçük bir soba. Söylediğine göre ne bir akrabası vatmış ne de bir dostu. Yine de tek başına bit şeyleri başarmış ya da başarmaya çalışmış. Onca şeye rağmen yılmamış, yıkılmamış. Tıpkı bizim mahalleli gibi; olmayanlara yakınmaktansa, olanlarla yetinmeye çalışanlardan olmuş hep.

O gece biraz daha kanım ısındı Savaş'a. Tıpkı diğer arkadaşlarımın da kanının ısınması gibi... Savaş'm samimiyetinden emin olmuş, tanıştırmaya karar vermiştim Esin ile. Zaten Esin de kaç zamandır can atıyordu tanışmak için. Er-

tesi gün Esin'e sonnadan bir buluşma ayarladım bizim mahallenin pastanesinde, Güya o gün mahallenin tüm kızları, erkekleri gelecekli. Erk-sı gün olmuş, buluşma saatimi: gelmişti. Her ne kadar bazı arkadaşlar işini bahane edip gelmese de, birçoğunu oraya toplamayı başarmıştım. Esin'le beraber gittik o gün pastaneye Bu kouı günün amacı, Savaş'ı daha önce tanışma fırsatı bulamadığı arkadaşlarla tek tek tanıştırırken Esin'le de tanıştırmak, biraz olsun vakit geçirmelerini sağlamaktı. Bunu da başat imlim Savaş da Esin'den hoşlanmış olacak kı bakaç del i başkalarıyla konuşurken gözlerini Esin'e doğm kay ı ırken gönlüm onu. Zaten kim olsa aynını yapardı. Esin, mahallenin en gir el, en cana yakın kızıydı. Bira; da mahalle um dışı k

1.1.11 t.11 alından kıskanılan kızı... Kimbıhı, I sın ın b.111.1 yakın olma sclx*plerinden biri de bu dur belki de

O gııı bayağı güldük eğlendik Het ne kadar bir müzik aleti çalmayı bılııı emı dı lu nu; o yıllarda kitaplara dair pek bilgi sahibi şada lieılıııııı bu laikli yeteneğe sahip olmasam da böyle buluşmalarda mı.ıııın aranan adamı haline getirmişti beni mahalleli Yine hurim gün, o kadar insanı kafamda kurduğum sen.ııy»d.ıı la. anlattığım hikâyelerle güldürme görevi bana verilmişti, /aıen benim yapımda da bu var her zaman. Asla sevdiğim insanlar mutlu olmadan mutlu olmam. Onlar gütmeliydi kı ben de gülebileyim. Sonuç olarak güzel bir gün geçirmiş, hepimi: evlerimize dağılmak için ayaklanmıştık. Bir ara hesabı ödemek için Savaş'm cııı cebine gider gibi oldu. Gözlerimle işaret ederek elini cebinden çıkarmasını söyledim. Daha bizim mahallenin kurallarını

öğrenememişti belli ki. Böyle buluşmaları kim düzenlerse, ıııııı masraflarda onun cebine ait olurdu. Onun cebinden yenilir, içilirdi.

Yine geldiğimiz gibi Esin ile beraber evin yolunu tuttuk. Yolda yürürken küçük bir kâğıt parçası çıkardı cebinden I sın. "Ne yazıyor o kâğıtta?" diye sordum. "Savaş'ın telefon numarası!" diye yanıtladı. Her ne kadar Savaş'ın bu denli bıı şeye cesaret etmesine sinirlemem de, Esin'in güten yüzü iyin sinirlerimi bastırdım. Ben bu duygularımı içimde bastı- urken, Esin'in evine gelmiştik. Kapının önünden onu yol- ı tı ederken "Kendine gelmeyi unutma!" diye tembihledim. Kendi dünyasında bu hoşlanmayı çok hızlı ileri götürüyordu çünkü...

Gece uzun uzun mesajlaşnııııııı. Ertesi gün Savaş'tan (iğrendim. Her ne kadar Esin söylememiş olsa da birinden hoşlandığı zaman değişmesine yordum hu durumu. Her şeytanı olmasa da yolunda gidiyor sayılırdı. Birkaç hafta herkes payına düşeni yaşamaya devam etti. Sonra mahalleyi yasa boğan bir haber aldık. Kaderde, mahallemizin en mütevazı çocuğu Rıfat'ı sarhoş bir herifin arabasının altında görmek de varmış. Haberi duyar duymaz koştum olay yerine. Nasıl da cansız bir şekilde uzanmıştı

o demir yığınının önünde... İyiydik be Rıfat... İyiydik böyle...

Nasıl Ja bırakıp gittin bizi! Daha sana ısmarlatacağım I aç çay sardı. Aşağı mahallede oturan Sedef'i tavlayacak, m yakın arkadaşlarından birisini de benimle tanıştıracak-ııı. Hem daha Sedefe birlikte oturup mektup yazacaktık.

Kapısına bırakacak, hiçbir şey olmamış gibi yolda yürüme' ye devam edecektik. Akşamları toplandığımız o mahallenin köşesi şimdi bir eksik, bir yanı hep öksüz mü kalacak? Sen olmadan içten gülemeyiz ki biz! Şimdi saçları üç numara diye kimle eğleneceğiz? Daha hep beraber bizim mahallenin kızlarına sarkıyorlar diye ne kavgalar edecektik. Mahalle kahvesine bile borcunu ödemedin hem. Bu acı nasıl anlatı- lir ki annene, babana? Nasıl derim oğlunuz öldü diye! Olur da bir gün evlenirsem nikâh şahidim olacaktın. Evlendiğim gün insanlar benim mutlu olmamı nasıl beklesin artık? Bak görüyorsun, sözünü bile tutmadın. Arkandan konuşmak gibi olmasın da, iyi adamdın, çok iyi adamdın be Rıfat. Çoğu za' man üç kuruşun hesabını yapardın da parasızlıktan, keşke ölümü bu kadar ucuza getirmeseydin...

Ailesi, köyden gelecek olan akrabaları yüzünden iki gün bekletti Rıfat'ın cenazesini. O iki gün ailesinin acısını hafifletmek için tüm mahalleli elimizden geleni yapsak da, evlat acısı diner mi! Cenaze günü, Rıfat'ın saçları gibi üç numara saçlarla girrim Rıfat'ı son yolculuğuna uğurlamaya. Bir önceki gece sabaha karşı kendim kesmişim saçlarımı. Rıfat'ı uğurlayacağımız gün rüzgâr yüzümüze çok sert vuruyor, yağmur bardaktan boşanırcasına yağıyordu. Rıfat'ı tabutun içinde omuzlarımıza aldığımızda tıpkı yağmur gibi herkesin gözü yaşlıydı. Rıfat'ı toprağa emanet ederken annesi bilmem kaç kere feryat etti... Babast, kîmbilir kaç kere içine ağladı... O gün bir şey daha öğrendim. Aslında biz sevdiklerimizi toprağa vermiyorduk, o bizden almasını çok iyi biliyordu...

Rıfat'ın kırkı çıkana kadar mahallede hep hüznü bir bava hâkimdi. Kırk gün boyunca küçük çocuklar top peşinde koşmayı bırakmış, simit tezgâhının başında Salih amca biç "taze simit" diye bağırmamış ve Rıfat'ın ailesi hiç yalnız bırakılmamıştı. Biz mahallenin gençleri de yine her akşam mahallenin bir köşesinde toplanmaya devam ettik, hep Rıfat'tan konuştuk. O vakitler sadece kapıya dayanan kışm soğukluğu hissediliyordu. Sobaların içi çoktan doldurulmuş, ateşe verilmişti. Kalın kıyafetler çoktan yerinden çıkarılmış, giyilmeye başlanmıştı.

Yine o zamanlar birkaç gündür bir şeye dikkat ediyordum. Savaş'ın bacası biç tütmüyordu. Odun, kömür almaya parasının olmadığı aklıma geldi o an. Sonuçta durumunun olmadığını az çok biliyorduk. Esin'le aralarının nasıl olduğunu merak etme bahanesiyle Savaş'ın kapısına dayandım. İçeri buyur etti. Evin içi âdeta dışarıdan daha soğuktu. Ellen kızarmış, yüzü solmuştu soğuktan. O gün sobanın neden yanmadığını hiç sormadım. Anlamıştım. Hava da kararmak üzereydi. Biraz sohbet ettikten sonra müsaade isteyerek evime doğru

yol aldım. Ertesi gün, bir kamyonetin arkasında kömür çuvallarıyla dayandım kapısına. Kömürleri kamyonundan indirirken çıkan gürültüyü merak etmiş olacak ki kapıyı araladı Savaş. "Ne duruyorsun, yardım etsene" diye seslendim. Yüzündeki şaşkın ifadeyi bir kenara bırakıp hızlı adımlarla, durduğum kömür kamyonunun yanına yaklaştı. Bir güzel taşıdık kömür çuvallarını oturduğu gecekondunun deposuna. Zaten taşımak da çok uzun sürmedi. Beş altı çuval kömür anca vardı. Param ancak o kadarına yetmişti. Kömürleri taşıdıktan

sonra, "Güle güle yak" diyerek ve ona teşekkür etme fırsatı vermeden adımlarımı kendi evime doğru çevirdim. Aslında iyiliğin en güzeli gizli yapılanıymış. O zamanlar, Savaş evde yokken kömürleri evinin önüne bırakmayı akıl edemedik işte...

Aynı günün akşamı Esin'le buluşmuşlar. Hatta kömür getirdiğime kadar anlatmış, ilenim Savaş'a, "Evde kömür yok mu?" diye sora dediğim soruyu Esin ona, "Neden evinde kömür yoktu?" diye sormuş. Meğer Savaş o gün cebinde kalan bir çuval kömür'parasına geceleri Esin'den uzak kalmamak için kontör almış. Aşk işle. 3küm için saçma gelen davranışlar, seven için lek bildiği doğru gibi gelebilir. Bizim için yanlış yol olsa da, seven için yolun kendisi başlı başına doğrudur...

Gece Esin ile telefonda konuşurken Savaş'ın artık beş kuruş parasının kalmadığını öğrendim. Gecekondu sahibi de kirayı istemek için bugiın yatın dayanırdı kapısına. Bir şeyler yapmalıydı aaaa.1 ne? Birkaç gün kendi içimde düşünsem de bir sonuç elde edemedim. Konuyu bizim çocuklara açmaya karar verdim. İler gece toplandığımız kuytu bir köşede bu konuyu konuşurken, Kemal, "İsterse benimle birlikte yaşar, ev arkadaşlığı ederiz" diye bir leklif sundu. Bu fikir hepimizin aklına yatmıştı.

Tabii bımı Savaş'a söylemek de yine bana kalmıştı.

Ertesi gün çıktım bir köşeye Savaş'ı ve durumu anlattım. Daha ben anlatırken çaresizce bakan gözlerinden anlamıştım Kemal ile kalma fikrine sıcak bakacağını. Kısık, mahcup

bir ses tonuyla "Kemal'e rahatsızlık vermiş olmayayım?" dese de, "Hadi hadi itiraz istemiyorum, gel eşyalarını toplayalım" diyerek sonuca varmıştım. Hiç vakit kaybetmeden duvarları üstümüze üstümüze gelen o soğuk gecekondudan, Savaş'ın birkaç parça eşyasını alıp Kemal'in evine doğru gitmek için son

kez çıktık. Yokluk içinde var olmaya çalışan bir insanın da o gecekonduyu terk etmesiyle, iyice yıkılmayı bekleyen bir taş yığını haline gelmişti o harabe.

Her şey düzene girmişti, her ne kadar Rıfat'ın eksikliği iissedilse de... Savaş ile Esin mutluydu. Mahalle kahvesi lekrardan dolmaya başlamış, Salih amca "laze simit" diye sokağı tekrar inletir olmuştu. Ben de ev ile iş arası mekik dokuyordum. Hem çalışıp hem okumak zor olsa da, hayat buna m ecbur bı rak ı yord u...

Bir bayram arifesi...

O sabah mahalledeki tüm evlerde tatlı bir telaş, bir hazırlık olsa da, önceki gece Kemal'in atmış olduğu kısa bir mesaj aklıma takılmıştı: "Savaş bugün eve gelmedi". Telefonunu kaç defa aradıysa da açan olmamış. O gün ben de birkaç defa ulaşmaya çalıştım ama başaramadım.

Mahallenin yaşlılarına yardım, eve hizmet derken zaten pek de üstüne düşerek arama şansım olmamıştı. Arife gününü yoğunluk, yorgunluk içinde tamamladım. Akşam hava kararır kararmaz da zaten oturduğum yerde uyuyakalmışım.

Bayram sabahı da mahallenin tüm genci, yaşlısı toplanıp bayram namazına gittik. Bizim mahallede bayram o televiz-

yonlarda gösterildiği gibi ya da büyük, yüksek binalarda değişen bayramlar gibi olmadı hiçbir zaman. Büyükler evlerinde bekler, küçükler el öpmeye, şeker toplamaya giderdi. Biz de cebimizde olduğu kadar mahallenin küçük çocuklarına bayram harçlığı verir, sevindirirdik onları.

Bayramın üçüncü günü olmasına rağmen hâlâ Savaş'tan bir ses yoktu. Telefonundan da hâlâ kendisine ulaşılami- yordu. Mahalleye sonradan gelmiş olmasına rağmen az çok tanımıştım onu. Böyle bir şey yapmazdı. Bayram biteli çok olmuş, günler haftalar geçmişti. Ne bir iz bulabilmiştik ona dair ne de Rsin'i teselli edecek bir yalanımız kalmıştı elimizde. Bir pazartesi sabahı elinde bir kâğıt parçasıyla ağlaya ağlaya yanıma geldi Esin.

Ve tınsam çıkıp geldin hayatıma. Bahçem güldü, yüzüm güldü. Arkamı döndüm hükne, o vakit akrep durdu, yelkovan durdu. Sen çıkageldin ya, her şey çekip gitse de olur dedim kendi kendime. Halbuki hiç ini kazlar yakın olmamıştım güneşe. Bilmezdim bu kadar yağmurun serinlettiğini. Verimsiz bir toprak gibi çiğnenip gidiyordum hayatın alanda ezilerek ve daha kötüsü de alışıyordum bu

duruma. Yıkılmamak için değil, yılmak için uyanıyordum sabahlan âdeti. Ve sonra göklerini gördüm. Alışık olmadığım durumlar yükünden yine kanıyordum sana. Yine beni kandırmak için

yetiyordu gözlerin. Oysa ben aşkı sevmiyordum. Çok önceleri bir kere sevmiş, her namazımdan sonra bir daha sevmem diye tövbelerimde yer vermişim. Ne de gı'izel geçim derdine düşmüş, geçip gidenleri unutmuşum. O gün beni seninle tanıştırlarken, iki kişiyle taruşcmı ben. Bir sen, bir de mutluluk. Sen de sadece benimle tartışmadın. Bir ben vardım orada, bir de hüznün. Sonradan sonraya anlayacaktın görülmeyen bir yüzün zamanla sana hep hiizün olacağını. "Dur!" diyemedim kendime o gün. Akıp gitti raman elimden, yüzümden. İlk kez mutlulukla bir bütün olmuş, üzerime yakıştığını görmüştüm. Hani bir keresinde etimin kapısını aralayarak girmiştin ya; o gün seninle birlikte pencerenin arasından ilk kez mutluluk girmişti odama. Tam o sırada aklım geleceğe takılmıştı. O gelecekte sen yoktun. Çünkü yaşamam lazımdı. Çünkü daha yaşanacak çok şeyin vardı. Bense hastaydım, hem de çok hasta... Ve bir gün bu dizeleri okumak sana kismet olursa, bil ki ben hastalığıma çoktan yenilmiş olacağım.

Ama şunu da unutma: Ben bu hayatta ilk kez bir mevsimi sevdim, seninle gelen. Ve iifc kez de birini

(kendim/,) sevdim, senin yanında duran...

Okuduklarıma inanamadım en başta. Sonra da gözyaşları- mı tutamadım. Esin'ie sarılıp saatlerce ağladık. Biraz kendime gelince fırladım kalktım yerimden ve mektubun günde - ı ildiği adrese gidip, işin gerçek yüzünü öğrenmek için. Esin'i, "Burada beni bekle, sakın bir delilik yapma!" diye tembihledikten sonra, soğuk kış günü üstüme kalın hır şey bile alamadan çıktım evden. Adres, şehrin bir diğer ucunu gösteriyordu. Gittiğim adreste Savaş'ın eski bir iş arkadaşı karşıladı beni. Bir zamanlar çok iyi arkadaşlarıymış. Savaş bizim semte taşındıktan sonra da görüşmeye devam etmişler eskisi kadar olmasa da. Savaş, ziyarete geldiği bir gün, "Başıma bir iş

gelirse, bu notu Esin'e ulaştır" diye söz almış arkadaşından. Sonra da eklemiş: "Şimdi gidiyorum ama ölmek için yine geleceğim..."

Biz ona karşı bir sevgi büyütürken, o da beyninde kötü huylu bir tümör büyüyüymüş meğer. Durumunun iyice kötüye gittiğini anlayınca da bir gece

yarısı bizi sessizce terk etmiş. Bizden uzak kaldığı günlerde de gün gün eriyip gitmiş gecesini gündüzünü bir ettiği yatağının içinde. Öldüğünün ertesi toprağa vermişler Savaş'ı. Cenazesinde eski arkadaşı ve birkaç da cenaze işlerinde çalışan görevli dışında kimseler yokmuş.

İnsan, "t Mimi belki de yarın!" diyerek yeni bir güne nasıl başlar ki! Ya da her şeye rağmen insan bu acılar içinde nasıl gülebilir! Savaş'ın gülüşü daha dün gibi durur aklımda. Ya Esin! Esin gülebilecek mi bir daha? Elimizden geleni yapsak da, bir daha toparlayamadık Esin'i. Bir saniye dahi olsa yalnız bırakmadım onu. Elimden geldiğince kalabalık ortamlara biraz olsun açılması için dahil etmeye çalışsam da, günleri hep tek başına geçirmeyi tercih etti. Q uzun boylu, sarı saçlı, alımlı kız gitmiş, yerine hayata küsmüş, kızgın, kırılgan biri gelmişti.

Bir süre sonra da her şey tam tersine döndü. Sanki Savaş hayatına hiç girmemiş gihi yaşamaya başladı Esin. Olması gerektiğinden daha güçlü, daha azimli görünüyordu. Hatta görünmüyor, tam olarak öyleydi. İçinde bir şeyleri büyütüyordu ama neyi? Savaş'ı kaybetmenin acısını mı, yoksa hayata karşı olan kinini mi? Zaman zaman bu halleri korkutu-

yordu beni. Bilsem neden böyle yaptığını, belki içim biraz rahatlayacaktı. Ama artık benimle de eskisi gibi konuşmuyordu. Tek başına yaşıyor, tek başına planlar programlar yapıyordu. Her ne kadar gülen yüzlü biri olsa da, içine gizlediği duygusal bir yanı vardı hep Esin'in. "Geceleri başını koyduğun o yastık gözyaşlarıyla ıslanmaya devam ediyor mu?" diye soracak oldum, "Ağlanacak bir şey yok!" diye tersledi beni. Oysa ben her gece ağladığından emindim. Bir akşamüzeri sokağın başında karşılaştık. "Ne yapmaya çalışıyorsun sen!" diye çıktım birden. "Ne bu hal? Nereye gidiyor bu işin sonu? Bunları seninle uzun uzun konuşacağız. Benden haber bekle!" diyerek arkama bile bakmadan yoluma devam ettim. Sonradan ona çıktığım için pişman olsam da, biraz olsun kendine getirecekti sözlerim onu. En azından ben öyle düşündüm.

Gece buluşacağımız yer ve saati belirten bir mesaj bıraktım telefonuna. Ardından dün gecedan kalan uykusuzluğumu da bugünün yorgunluğuyla birleştirerek uykuya bıraktım kendimi. Ertesi gün buluşacağımız yere gittiğimde çoktan gelmişti Esin. Soğuk bir merhabalaşmanın ardından konuşmaya başladık. Gelecekte bahsetmeye başladı. Geleceğe yönelik tüm planlarını değiştirdiğinden...

Kendisine yeni bir hayat kuracağını anlattı uzun uzun. Daha dayanıklı bir Esin

olacaktı, öyle söyledi. Taşınıp gidecekti bu mahalleden, ailesini de ikna edebilirse. Yeni yeni insanlar tanıyacak, yeni bir okulda kendine iyi bir gelecek hazırlayacaktı. Edebiyata düşkünlüğüne de son verip,

beyin tümörü hastalarını tedavi etmek için gerekli okulları bitirecekti.

Hiç bölmeden dinledim. Dilimin ucuna birkaç soru gelse de, sormaktan vazgeçtim. Belli ki bu anlattıklarında çok kararlıydı. Söylediğini yapan bir kızdı Esin. Bana ise onun bu kararına saygı duyup desteklemekten başka bir seçenek bırakmamıştı.

"Peki, senin için yapabileceğim bir şey var mı?"

"Hayır. Varlığım yanımdan eksik etmesen yeter."

Hiçbir zaman da varlığımı eksik etmedim Esin'in yanından. Yapabileceğim, batta yapamayacağım şeyleri bile onun için yapmıştım. Bu mahalleden taşınması için ailesini ikna etme görevini bile üstlenmişim. Çok da sürmedi mahalleden taşınmaları. Aldığı kararları bana açıkladığından yaklaşık iki hafta sonra taşındılar. Her sabah geçtiğim o evin kapısından Esin'in ansızın çıkıp bana güneydin deme olasılığı kalmamıştı. Ve her akşam kapısını eskitebileceğim, dara düştüğüm zaman koşup sarılabileceğim en yakınım artık çok uzaktı. Sonunda anlamışım; o artık buralı değildi.

10 Yıl Sonra

Kendime çekidüzen veremedim geçip giden bu on yıl içerisinde. Yine aynı tas aynı hamam... Kendi mutluluğundan önce çevremdeki insanların mutluluğunu düşünme huyumdan da vazgeçemedim. Birkaç yeni insan tanıdım, bir keresinde de âşık olmaya yeltendim ama olmadı. Sevmedi beni. Havalı bir kızdı ama beni küçük göreceğini hiç düşünememişim. Bir gün bir köşe başında karşısına çıkıp onu sevdiğimi söyledim. Hiçbir şey söylemeden yüzüme baktı, güldü geçti. O gülüşünü de sevmiştim ya, neyse... Sonra zengin bir işadamlı ile evlenmiş. Birkaç yıl geçmeden de boşanmışlar.

Okulu bitirdikten sonra birkaç kere iş değiştirdim. Düzen tutturamadım bir türlü kendime. O sevgiyle bütünleşen, birbirinin arkasında duran koca mahalleden de eser kalmadı artık. Belediye imar planı çıkarıp yıktı gecekondularımızı. Ne mahalle kahvemiz var artık ne de mahallede arkadaşlarla her gece oturduğumuz o kuytu köşe başı. Uç beş kuruş denkleştiren,

bir bina katına taşındı. O üç beş kuruşu denkleştirenle- yenler ise başka bir gecekonduya... Mahallemizin simitçisi Salih

amca da simit tezgâhını yetim bırakarak aramızdan ayrıldı.

Çok özledim o günleri. Sabah kahvaltısını ucuza getirdiğim mahallemi, ısmarlattığım çayın tadını, mahallede top peşinde koşan çocukları, dedikoduyu eksik etmeyen mahallenin yaşlı kadınlarını, tavlada hep yendiğim arkadaşlarımı, trafik kazasında kaybettiğim Rıfat'ın izlerini taşıyan sokak-

ları, her sabah işe giderken Salih amcayı gördüğüm o köşe başını, doya doya selâmlaştığım o insanları özledim...

Şimdi oralara hep büyük binalar diktiler ama insanlığı da yıktılar. Herkes birbirinden bihaber artık... Gazetelerde televizyonlarda da sürekli tanıtımları döner oldu eski mahallemizin. "Artık yeni bir dünyanız var. Büyük, lüks daireler sizleri bekliyor" dedim ya, iyice koptuk birbirimizden... Pek kimseyle görüşmüyorum. Bazen Savaş'ı bazen de Rıfat'ı ziyaret ediyorum mezarları başında. O eski günler artık on yıl kadar uzakta...

Esin de ailesiyle başka bir şehirde yaşıyordu. Çoktan sağlık alanında uzmanlaşmış, özel bir hastanede beyin tümörü denen o amansız bası ılığ tedavi etmeye başlamıştı. Bazen telefonlaştık bazen de izin alır birkaç günlüğüne bu taraflara kaçardı. Yine o ızdı günlerinden birinde yanıma gelmiş, yaptığı iş hakkında uzun uzun konuşmuştuk. Her ne kadar işinin zorluğundan yakınsa da, işini sevdiği, anlatırken ki heyecanından anlaşılıyordu. Yaşadığı şehirde yeni bir insan tanımış. Aynı hastanede, aynı görevi yapıyorlarmış. Hoşlanmış çocuktan. Savaş'ian sonra hayatında ilk kez birisine yer vermek üzereydi Esin. Üstelik bu kez hayatında yer vereceği insan hakkında tek hır bilgi sahibi değildim. Onun geleceği için tek yapabileceğim şey dua etmektir artık.

Yaşadığı şehre döndükten birkaç gün sonra da "aşk" adı altında bir birlikteliğe başlamışlardı. Her şey yolunda gidiyordu. Her gece telefonda izsin ile durum değerlendirmesi yapardık. Oradan çıkardım bu sonucu. Bazen her çift gibi tar-

ıuşmalar yaşasalar da, bir şekilde tatlıya bağlanıyordu konu. Ama o eski Esin yoktu sanki! Her konuşmamızda biraz daha uzaklaşmaya başlamıştı benden. Uzun zamandır buralara da uğramaz olmuştu. Bir yerde bir yanlışlık vardı ama o yanlışlığın ne olduğunu bir türlü çözemedim. Her gece yapmış olduğumuz o durum değerlendirmeleri de artık haftada bire kadar inmişti.

Yine sıradan bir günün gecesinde hal hatır sormak, biraz da sitem etmek için aradım Esin'i. Ama telefonun diğer ucundan bu kez hiç beklenmedik bir ses geldi: "Aradığınız numara kullanılmamaktadır..." Pek üstünde durmadım o gece. Ama üst üste üç gece bu sesi duyunca biraz tedirgin oldum. Harta bir kez daha bu ses ile karşılaşsam çıkıp yanma gidecektim. Öyle de oldu. Oturduğu evin kapısı duvardı. Taşınmışlar, bilmediğim bir semte... O gece kendime bir pansiyon ayarlayıp geceyi orada geçirdim. Sabah kalkar kalkma: da doğru Esin'in çalıştığı hastanenin yolunu tuttum. Oradaydı, görevinin başında. Bir arkadaşından, işi bitene kadar beklememi söylemesi için ricada bulunmuş. Arkadaşı beklememi söyledikten yaklaşık yarım saat sonra da kendisi geldi. Daha halimi hatırımı sormasına fırsat vermeden, "Neden telefonundan sana ulaşamıyorum?" diye sordum. "Üzgünüm ama bir daha seninle görüşmek istemiyorum" diyerek yanıtladı. O yaşta bir insanın söyleyeceği cümle değildi bu. Sadece, "Neden?" diyebildim. Hiçbir şey demeden gözlerimin içine dolu gözlerle uzun uzun baktı ve döndü arkasını gitti. Bir daha da görüşmedik Esin'le. Neden benimle görüşmek istemediğini de hiçbir zaman öğre-

nemedim. Sadece özledim. Sebepsiz, nedensiz ve bir daha göremeyeceğimi bile bile...

Kısa bîr süre sonra evlenmişler. Mutlu bir yuva kurmuş kendisine Esin. Ama bu mutluluk uzun sürmemiş. Aksilikler peşini bırakmamış bir türlü. Çalıştığı hastanede beyin tümörü hastalarını tedavi ederken, birçok kez hastalara verdiği ilaçların dozunu unutmaya, karıştırmaya başlamış. Hatta daha da fazlası... Çalışma arkadaşları ve eşinin gözünden kaçmayan bu durum sonucu Esin'in MR'ını çekmeye karar vermişler. Sonuç¹; Esin de artık tedavisini üstlendiği hastaları gibi beyin tümörü hastası... Dahası, kamında iki aylık bebeğiyle...

Doktorlar bebeği aldırması gerektiğini, bu durum devam ederse tedavisinde ilerleme kaydedemeyeceklerini söylemişler ama karşı çıkmış Esin. "Ne olursa olsun dünyaya gelecek bu bebek!" demiş. O eski alımlı, güzel Esin'den de eser kalmamış artık. Kamındaki çocuk büyüdükçe MR'ı çekilemedi- ği için, beyindeki tümörün dummundan haber alınamamış bir süre.

Ta ki o geceye kadar... Birden fenalaşmış Esin. Hastaneye kaldırmışlar. Kamındaki çocuğu 7 aylıken dünyaya getirmeyi başarmışlar ve ardından da hemen ameliyata alınmış. O geceyi bebeğiyle birlikte sağ salim atlatmış. Ama ertesi gün Esin'in sakat kaldığını, bir daha asla yürüyemeyeceğini söylemiş

doktorlar. Akşam saatlerinde durumu bir kez daha kötüye gidince, yeni dünyaya getirdiği kızına bir kez bile şartlamadan tekrar ameliyata alınmış. O son ameliyatmış Esin

için. Daha önce hastalarını tedavi ettiği ameliyat masasında beyin ölümü gerçekleşmiş. Kurtaramamışlar Esin'i. Doktorlar artık yapılacak bir şeyin kalmadığını, fişin çekilip hayatının sonlandırılması gerektiğini dile getirmişler. Hayat arkadaşı, bsin'in hayatını sonlandırmadan önce doktorlara, "Her şeyini alın ama kalbine dokunmayın!" diyerek tüm organlarını bağışlamış. Esin, hayata gözlerini tamamen kapattığı gün, eşi de mesleği olan doktorluğa veda etmiş.

Biz sevenleri olarak, "Esin artık yok!" diye kendimizi hiçbir zaman inandıramasak da, Esin artık yok. Geriye canından bir parça olan kızı Nil, bir de bağışladığı organları ile kurtardığı beş hayat bıraktı bu dünyaya.

Eski eşi şimdi içinde Nil'in de olduğu yeni bir ailenin babası oldu.

Bana da Esin'in hayatından esinlenerek bu acıyı sizlerle paylaşmak kaldı...

Sen gel...

Söz, ömrümle karşılarım tüm mutluluk masraflarını...

KARIŞTIĞIM KALABALIKLAR

tLski bir bina gibiyim artık. Dışım dökük içim sökük. Üs- n-lık mutluluğa açılan tüm kapılarım da kırık. Ne kendime .

layanabilecek bir duvarım var ne de senden başkasına bakan umut dolu bir manzaram. Bunca şeye rağmen dik duruyorum, ama sen yine de beni yanlış anlama. Dik duruşlarım, yılılacak bir yer bulamamamdan. Mevsimler gibi değişiyorum urekli. Bir güneş doğuyor yüzüme, sonra bir rüzgâr yağmu- m vunuyor suratıma... Anlayacağın ne sen benim

dünyama dönersin bundan sonra ne de ben bu dünyada yer veririm sana...

Saki,

Sen kış yalnızlığından kile vazgeçtin mü'

Ben geçtim.

Sonra kalabalığa karıştım.

Kader bile yüzüme güldü.

Ona da alıştım...

Önce mutlulukla yıkadılar beni, sonra da toprak diye hayatın ellerine verdiler. Üstelik kendi selamı da duydum, daha kırkım çıkmadan içinden çıkaranı da gördüm. Yağmurlu bir gündü, üşüdüm. Sonbahar döküldü üstüme. Yarınla süpürdüler geride kalanlarımı. Alelade geçiştirdiler beni hatırlayanları. Ve beni seninle sınadılar...

Umut bahçemden yalnızlık topladım bir süre. Sonradan sonraya umut yetişmedi o bahçede. Tıpkı ayrılıkla sulanmış bir aşk gibi çürüdüm. Ne kendimi kendi kökümünden sökebildim ne de kendimi kendime yetiştirebildim. Yeni doğmuş bir çocuk yabancılığıyla uyandım her gün dünyaya. Ağlamamdan anlayan olmadı. Gözlerimden utandım bazen de. Aynaya bakacak yüzü kendimde bulabilsem kendimi o aynadan sökerdim belki de...

Men böyleydim kendimi bildim bileli.

Mira; dayanacak gücüm kalmadı kendime.

Bira; da gücüme gidiyorum, Kendime her

geldiğimde...

Şimdi ezbere canıma okuyorum. Ve bıraktığın tüm boşlukları acı dolduruyor. Zamana göre yaşamaya kalkarsan, ne yarma çok var ne de bugün oluyor. Sonra açıyorum tüm pencereleri. Rüzgâra karşı durmak sorun değil ama duvarlarıma kokun çarpıyor. Anlayacağın, biraz elimde olmadan biraz da ellerin olmadan hayata tutunamıyorum. İnsan bu durumlarda kendini bile kendine emanet edemiyor. Tutunacak dal-

ların bile mevsimi çoktan geçmiş. Kimisi kirilmiş, kimisi de seni çoktan kırmış. Zaten ayrılık başa gelmezmiş. Ayrılmak isteyen yanından gidermiş. Sonra gökyüzünden toprağa bakar gibi, toprağın üstünden yerin dibine girmek ister gibi, en çok da aşkı yerle bir eder gibi yaşamaya çalışmışsın. En sonunda da

başaramaz, maziye karıştırmışsın.

Şimdi mari kabul et yaşanan her şeyi.

Ve yerinde olsam hatırlamazmışım bile kendimi...

Demem o ki; Gelmezsen, bugün bir hece, yarın bir cümle, sonra da ben eksilirim işte...

Hadi kalk ayağa!

Henüz her şey bitmedi.

Ve sen henüz son sözünü söylemedin. As darağacma seni üzen nedenleri. Kopar at dalına tutunmayı bilmeyenleri.

Hem mesele mutlu olmak değil ki! İnsan önce üzülmemeyi bilmeli.

Bahar gecikti diye kışa kızmayacak, Başkasının yanlışında yalan olmayacaksın.

Doğru zamanı beklemek yerine, Zamanını doğru bildiğin şeylere harcayacaksın. Bir kuş kadar gökyüzüne sevdalı olacak,

Bir çiçek gibi toprağına yakışacaksın. Her damla gözyaşı bir tohumdur.

Ve tohumu doğru yere eken değil,

O tohumu her zaman sulamayı göze alan kazanır. Sen de kazanmak istiyorsan,

Son sözü içine bağırarak kadar güçlü olacaksın.

Son söz mü.⁷ "Unutacaksın..."

Korkuyorum... Yeniden sevmekten değil, benzerine yenilmekten...

İNSANLIK

Ve hiçbirimiz temi: değiliz artık...

Kin tutmuş kalpler taşıyor, çıkarlar üstüne kurduğumu: hayatları yaşamaya çalışıyoruz. Menfaatlerimize sevmek, yalanlarımıza da mutluluk adını vermişiz.

Kalp kırmayı kendimize bir görev bilip, insanlığımızı sağa sola savurur duruma gelmişiz. Herkes içinde taşıdığı yarayı başkasıyla kapatma derdine düştüğünden beri, gözlerimizin altı kibirle şişmiş, kimseyi göremez olmuşuz. En önemlisi de insan gibi yaşayalım derken, insan olmayı unutmuşuz...

Artık yaşanılır yer değil dünya...

"Çocukluğumu geri verin" diye avaz avaz bağırasım var. Benim çocukluğumda yaşanılır bir yerdi bu dünya. Bir kere yağmur o zamanlar insanları temizlemek için değil, toprak koksun diye yağardı. Parklara çocuklar dolardı, iş makineleri değil. Herkes payına düşeni almasını bilirdi. Kimse de daha fazlasını istemezdi. Bir kuru ekmeğe şükreder gibi herkes başına gelen acıyı çekmeyi bilir, en sevdiği tatlıyı bölüşür gibi mutluluktan payına düşeni alır, köşesine çekilmesini bilirdi.

Kimsenin kimseden gizlisi saklısı yoktu. Kimin zengin olduğunu da bilirdik, kimin zengin bir yüreği olduğunu da. Papatyalar bile dalında güzeldi o zamanlar. Şimdi tıpkı insanlar gibi mevsimler de değişti. Şimdilerde ne zaman yaz gelecek ya da ne zaman kış gelecek diye söylenip durur olduk. Hep bir başkaldırı, hep bir yetersizlik var hepimizde. Halbuki o zamanlar yazları karpuzun çekirdeğini kimin ayıklayacağını düşünerek, kışları da yaptığımız kardan adama süpürge bulmaya çalışarak geçirirdik. Eskiden sokak oyunlarımızın bile bir zamanı vardı. Gündüz yakan top oynardık, gece saklambaç. Şimdi ne türlü türlü oyunlar dönüyor o sokaklarda. Bırak çocuk olmayı, kocaman adam olsan bile için rahat çıkamıyorsun dışarıya. Bir tarafın maganda kurşunu, diğer tarafın yankesiciyle dolu... Bir tarafı sahte bir dilenci tutmuş, diğer tarafı ise umut tacirleri. Dedim ya, dünya eskiden yaşanılır bir yerdi. Yokluk nedir bilmeden büyüttüler bizi. En büyük zenginliğimiz de sevgiydi.

Şimdi sokaklar tıka basa yalnızlıkla dolu. Her caddenin so~ nurıda senden bir çıkarı olan insana varıyorsun. Üstelik üstü başı kir içinde kalan çocuklar da kalmadı artık. O günleri çok arıyorsun...

Artık insanlar derdini tanımadığı insanlarla paylaşma derdinde. En yakınına güvenmek diye bir şey kalmamış. Sahi, güvenmek demişken, bir insan başka bir insana ne şartta güvenir? Hep yanında olacağına inandırdığı zaman mı, yoksa güvenecek bir insan eksikliğini hissettiği zaman mı? Sanırım güvenecek bir insan eksikliği hissettiği zaman.

Çünkü bu kadar insan yanılmış olamaz. Hepimiz bir insana güvenmek istedik ve güvendik. Güvendikçe de kaybettik...

Peki biz insanlar neden hep yalnızlıktan yakınırız?

Yalnız kaldığımızda aklımıza getirdiklerimiz yüzünden belki. Belki de yalnız başımıza kalınca yüzleştığımız gerçekler yüzünden. Oysa yalnızlık mecburiyet değil, tercih olmalı. İnsan başkasına alışmadan önce yalnızlığa alışmalı. Gerçek şu ki yalnızlık güçlendirir insanı. Sen de paylaşma yalnızlığını. Bir çıkış kapısı gibi görüp başkalarına sarılma. Ya yalan olursun ya da yara alırsın. Hem inan bana; yalnızlığını seversen, daha az yanılırsın...

Artık hepimizin aklını başına toplama vakti. Madem çocukluğumuzu geri vermiyorlar, biz de çocukça yaşamayı öğrenelim. Bırakalım gönül almak bu kadar pahalı olmasın. Bırakalım kalp kırmak bu kadar pahalıya mal olmasın.

Hem sevmek de zor değil sevilmek de. Uzattığın ellerle kin tutmaktan vazgeç artık. Bırak dünya işlerini bir kenara. Hepimiz öleceğiz nasılsa. Ölünce iyi bilsinler seni, yaşarken kötü

değil.

Senin güzelliğin,'senin güzelleştirdiğin insanlardan gelsin.

Belki bu sayede çevrendeki insanlar da gelişigüzel sevmekten vazgeçer. Ne dersin?

Bazen kızmıyor da değilim ben ve benim gibi düşünen insanlara. Bırak bu dünyayı, ne hali varsa görsün. Ama olmuyor işte. Göz yumamıyorsun kötülerin güçlü olmasına...

Zenginin fakir üstünde güç kurmasına... Bir şeyler değişmeli diyorsun kendi kendine. Sonra da kendinde olan ama çoğu insanda olmayan bir yanın geliyor aklına: İyi niyet. Kimisi o iyi niyeti kullanmaya kalkıyor, kimisi de senin gibi iyi niyetli olamıyor. En sonunda da ne halin varsa görüyorsun işte...

İnsanoğlu insanlığı öldürebilecek kadar korkak olmasaydı, yine de dünya

yaşanacak bir yer olabilirdi.

A mü sen beni yanıtş aniamn.

İsyanım yok Yaradan'a.

Benim isyanım yeryüzündeki yasalara.

Keşke m sanlığı öldürmek de suç sayılsa...

Henüz üflememiş ise rüzgâr geçmişin külünü, vakit daha göstermemişse hüznü ve ayrılık yapmamışsa yüzüzlüğünü, sevmeli; delice ve olabildiğince...

Çünkü biliyorum ki özünü koruyamayan insanlar, ancak bir hikâyede söz konusu olurlar...

SEN BİLE

Öyle olur olmadık insanları Kalp kafesine kilitleme Kimse seni özgürlüğünden Vazgeçecek kadar sevemez Sen bile...

Aşk dediğin

Bir kuşun mevsimlik göçüne benzer Gideceği yer de bellidir Geldiği yerde...

Bu yüzden hiçbir aşkı

Ömürlük düşünme

Sadece doğru mevsimi

Doğru insanla yaşa

Yoksa yazık edersin gözündeki yaşa,..

Sesiyle ömrütnii boyayan kadın, şimdi her yer karanlık. Neredesin ?

BİR KALPTE SEVDASIN

Dur! Gitme hemen. Daha bedenimi sereceğim yoluna boylu boyunca. Şu sıralar kafesine hapsedilmiş hır kuş ;:ibi yalnız hissediyorum kendimi. Ve fazlasıyla da

ürkek... Darağacında sallanan ruhların yasını tutan yorgun gözlerime, kir tutmuş dudakların eşlik etmesine izin vermemek tek derdim. "Seni seviyorum..." Bu, değmemiş bedenlerin < vısmesidir ayrılık. Uğramamam yoluma! Havai kargaşamda payıma düşen buğulu camlar, biraz da üi elenmiş yolu :'.özlenen mutluluklar oldu her daim. "Buraya kadar" dedikleri yerleri ikametgâh gösterdim bir daha dönme ihtimali İmayan bugünün celladı yarınlara. Ama bu son olsun! Bu aalten sonra, bir kare fotoğrafı tabut soğukluğuyla cebimle taşıyacak kadar güçlü değilim. Bundan sonra kimsenin şiirine ne uyak olurum ne de durak. Bir yağmur damlası İ adar bereketim olur bir başkasına. Üstümden geçen yıllanıl üstesinden gelmesini de bilirim elbet. Ve zaman bir gün luna da öyle doğrucu olur ki saat tam on ikide gökyüzünü "iladan ikiye vururum bende belki. Bir yanı yıldızlarla süs-

lenmiş, ay ışığı ile güzelleşmiş bir gece, aynı sen. Bir yanı sabaha bile karşı, yani ben...

Demem o ki sen herhangi bir günsün, bense o güne ait herhangi bir saat. Sen ihtiyar bir bedensin, bense o ihtiyar bedendeki öldürücü hastalık. Sen bir dünyasın, bense o dün- yadaki karanlık. Ve sen bir kalpte sevdasın, bense o sevdada aynlık...

Susarsın;

çünkü aşk artık dilinin ucundaki bir kelime değil, uçurumun kıyısındaki son adım olmuştur.

SEN ÇİTTİN, SIRA BENDE

Geceyi yüzünden sökmüş bir halde geldi yanıma. "Sana anlatacağım çok şey var" der gibi susturdu suskunluğuyla İeni. Bir bavul dolusu yalnızlığını da yanında getirmişti. Aramızda birkaç adım kadar başka hayatlar vardı. Yerimden kıpırdasam, ellerini tutacak gibiydim. Tutmadım. Bu arada zaman da fırsatını kollar gibi akıp gidiyordu tam aramızdan. Son kullanma tarihi geçmiş bir tebessümle baktı gözlerime. Güldü, gülümsedi. Hiçbir şey olmamış gibi buyur ettim onu geceden kalma masama. Yarım kalmış beyaz peynir ve alındığı günden beri dibi boş kalmayan bir kadeh karşıladı onu masamda. Sanki anlatacaklarını tek bir kelimeye sığdırmak ister gibi susmaya devam ediyordu. Biraz çekingen, biraz mutluluğa gurbet çeker gibi, biraz da geçmişİ unutmak ister gibi...

Yıldızları saymaya ikimiz de geç kalmıştık. Diğer insanlar için çoktan sabah olmuştu. Sanki güneş kime yüzünü gösterse gölgesi bizim üstümüze düşmüştü. Zaten bu ev bana yıldızları hiçbir zaman göstermedi. Betonlaşmış çayır çimenin içinde, kalbi betonlaşmış insanlarla bir binada geçiyordu günlerim. Böyle bir beton bloğun içinde insanın gideceği yer

de dönüp dolaşacağı tek yer de kendisi oluyor. Ama artık ne fark eder ki.? Sabaha karşı, bir başına, "Geleceğim diye bildi' ğim" ansızın bana geliverdi.

Onu kapı aralığında görür görmez heyecandan kendime güvenimi kaybettim. Oysaki bir insanın güvenecek kimsesi kalmadığında kendine yalan söylememesini çoktan öğren- miştim. "Her şeyden önce güven gelir" derler. Benim için ise güvenden önce sevgi geliyor. Çünkü insan bu hayatta güven- necek birini ararken sevdiğini kaybediyor.

Düşündüm, düşündüm, düşündüm...

Düşündüklerimi anlatsam, anlattıklarım bizi bitirir diye korktum. Susmaya devam etsem, sustukça eksiliyordum. Çatlamış bir bardak gibi iyeme sızdırdım kuşkularımı. Acaba neden çıkageliri işi i' Nedim bmu a zaman sonra onun bende- ki yeri değişmemişin' Onu görmek mi bu duygularımı tekrar ayaklandırmıştı/ Halbuki o olmadan da var olabiliyordum ben. Bahara sarılır gibi sarılmak istedim ona. Ama durdurdu beni gururum. Durdum, duruldum. Yine de zengindim düne göre. Ellerimin arasında olmasa da, kalp atışlarımda mutluluk vardı. Dört duvar arasına içimdeki çocuğu sığdıramaya- cak gibi oldum bir an. Dar geldi gözümde beni her gün bu hayata çıkaran kapılar. Sormazlar mı adama, "Üstümüzden geçen bunca vakitten sonra neden yalnızlık bahçeme çiçek olmaya geldin?" demezler mi!

Kendi kendime ne de güzel dağılmıştım. Aslında ondan sonra bana çekidüzen verecek insanlar da aradım. Ama var-

dığım insanların ceninde, onun tenindeki gibi yağmur sonrası toprak kokusu yoktu. Ah! Çocuk aklım işte...

Ne de çok konuştum susarken. Acaba sorsam

mı?

Kamı aç mı?

Dudakları susuzluktan kurudu mu?

Bir arzusu var mı?

Sonra uzaktan uzağa benimle konuşmaya alışmış gibi yüksek bir ses tonu ilişti kulağıma. "Nasılsın?"

Nasıl bulmak istiyorsan, şu an tam da öyleyim. Kalbim kırık, gururum buruk. Biraz uçan kuştan nem kapıyorum, biraz kendi deliğimden çıkabilmek için başkalarının tatlı diline kulak kabartıyorum. Zaman geçip gidiyor ve hayat ona küsebileceğim kadar uzun değil, Sensiz geçen bu hayatta, eski bir depoya terk edilmiş- yeni yetme çiçek gibi olmayı öğrendim. Ay ışığı kadar karanlıkta kaldım gündüzleri ve günışığı ile çalışan bir saat gibi saniyeleri saydım geceleri. Kimi zaman kendimi meze ettim soframa, kimi zamansa duamda yer verdim kendimden önce sana. "Öğrenir" dedim kendi kendime... Kendini yalnızlığa kilitlemenin, seni özgürlüğe açacak anahtarı bir cami avlusuna bırakmanın, en sonunda da yetim bırakılmış duyguların insanın canını açta açta büyüttüğünü öğrenir, dedim. Ama öğrenemedin. Üstelik tüm sokaklarımın karanlığını bile yanında götürmüştün giderken. Mum ışığında karanlığa üşüdüm bir süre. Sonra alıştım, üzülmedim bile. Nereye elimi atsam kurudu.

Nereye kendimi yakıştırsam, bereketi kaçtı. Her yerde sııttım ama kendi halime gülmenin de ötesine geçemedim. "Üzülme" diye teselli etmeye çalıştılar beni. Bense onlara bir türlü anlatamadım derdimi. Zaten bugüne kadar ne edebi yazarlar ne de raflarda sıra sıra dizili romanlar anladı, anlatabildi beni. Sen gittin ya, en çok da beni özledi oralar. Bilmezsın sen bunu. Yarım kaldığını, yara aldığını, yarın bir gün ölümün seni de bulacağını unutup bugünümü aldığını bilmezsın...

Dedim ona... Nasıl da içimde birikmiş kelimeler. Nasıl da dökülüverdim birden. Daha anlatacaklarım bitmese de, kalbimin perdelerini aralamıştım. Yaralarımın baktı bir süre...

Bir an gülüp geçilecek bir durumda bile olmadığımı fark ettim. Ellerim masanın üstünde, gözlerim uzaktan uzağa onun ayakuçlarını süzüyordu. 1
liçbeklemediğim bir anda ağzıyla açtı yalnızlık dolu düşüncelerini. "Neden gittiğimi bilmek ister misin?" diye sordu bana. Başımınla onayladım onu. Başladı anlatmaya...

Bilir misin ayrılık bir trene benzer. Herkesten farklı bir yere gittiğini düşünürsün önce, sonra da herkesle aynı kaderi paylaştığının farkına varırsın. En arka vagonda da olsan, varacağın şehir herkes gibi sana da aynı saate randevu vermiştir. Düşünürsün neden böyle olduğunu. Ama bir sonuca varamazsın. Tek hedef, sevdiğinden kaçmaktır. Sonra da aklının ucundan, içine doğru bir soru sallanır: Acaba aşka ihanet mi ettim? Etmemişsindir. Ama bir süre buna inanmak da mümkün değildir. Fazla sevmekten, yüzme bilmeyen bir

çocuk gibi boğulduğunu fark edersin bir deniz kıyısında. Fazla sevgi bunaltır insanı. Fazla aşk boğar. Sen bunlarla boğuşurken zamanda etrafını çeviren dört duvar gibi daraltır özgürlüğünü. Benimle senin aranı açan her durakta, zamanın kimin doğrusundan geçtiğini bilemedim. Beni mükemmel görmeyen, kendi hatalarını görmemene yol açtı. Üstelik o yol, hatalarının üstüne yaptığı hatalarla daha da uzadı. Kendi bahçemde kuruttun beni. Meyve veremediğim mevsimim geçti. Ve artık her şey için çok geçti...

Alışkanlık haline gelmiştim sende. Bu evde içimi dökecek odalar aradım. Ama buna izin vermedin. Yanıma uzandığın geceler, üstümüzü karanlıkla örttüm. Çoğu zaman da "gerçek özgürlük kimde tutsak olduğunu bilmektir" diyerek kendimi avuttum. İnsan karşı tarafa yeter miyim diye düşünmemeliymiş. Hatta doğru zamanda "buralara iyi bak" deyip gitmesini de bilmeliymiş.

Gelme bugün ölüm, gelme!

Daha söve söve unutacaklarım var...

Bu şekilde sayıklayarak uyandığım bir sabah oldu. İçimdeki bu cesareti bastırmayı hiç düşünmeden

fırlayarak kalktım yanından. O sabah ne ben kendimdeydim ne de sen benimleydin. O an beni hiçbir kanun, hiçbir yasak durduramazdı. Durduramadı. Kendi ayaklarımın üstünde durduğumu düşündüm ilk kez. Ama yine gördüğün gibi dönüp dolaşıp geldiğim de sensin. Neden gittiğimi anlatırken de, aslında tekrar neden geldiğimi öğrenmiş oldun. Şimdi ister seni hiç

düşünmeden çarpıp gittiğim kapıyı tekrar hana arala, istersen de o kapıyı son kez hayatımın üstüne kapa...

Gırtlığına yapışan kelimelerle bunları anlattı bana. "Buralar seni çok özledi" diyesim geldi birden. Tuttum kendimi. Konuşsam ikimiz de ağlayacak gibiydik.

Karşılıklı sustuk. Oturduğum sandalyeden emin adımlarla kalkıp pencerenin önüne doğru yürüdüm. Dışarıya göz gezdirdim. Başka hayatlar yaşanmaya devam ediyordu. Yaprak yine dalında güzeldi. Yollar yine en çok sevgililer için vardı ve yağmur sanki geçmişi temizlemek için yağıyordu. Gözlerimdeki yaşlar da yolunu bulmuştu bile...

Kim demiş "erkek adam ağlamaz" diye. Yalan be! O pencerenin önünde ne kadar çok ağladığımı Allah biliyor. Hatta bir ara içim dışıma çıkacak gibi oldu, zor tuttum kendimi. Sessiz ağlamak da zormuş, tıpkı sensiz yaşamak gibi, diyerek yüzümü dönmek istedim ona. Ama daha ben neden ağladığımı bile bilmiyordum... Mutluluktan mı, yoksa içimdeki hüznün yüzüme vurduğundan mı?

Senin ardından cümlelerin peşinden koşar oldum. Gidene "git" demeliymiş, daha bunu o zamanlar bilmiyordum. Bir aşk uğruna yıkılmamak, yarı yolda hırakan yüzünden hayata sırtını dönmemeliymiş insan, önce gözler başlarmış yalnızlığını itiraf etmeye, sonra da kendi kendine konuşmaları ele verirmiş terk edileni. Gündüzleri üşür, geceleri ise özlem yakarmış o kalbi. Her şarkıda bir nota çalarmışsın kendin için. Ne kadar zengin olduğun da çevrende ne kadar insanın bulunduğu da hatta mutlu olmak için türlü türlü sebeplerin de

olsa yetmezmiş. Yetmedi. Yalan söylemeyeceğim Yaradan'm gözü önünde sana. Çok özledim seni. Kaç çayımı soğuttum seni düşündüğüm için. Kuru ekmeğime bile ortak etmedim kimseleri, sen oralarda aç mısın tok musun bilmezken. Yeri geldi yağmurla sakladım ağıtlarımı, yeri geldi beni sevenlere bile açık etmedim onlarda seni aradığımı...

Yıkılacak bir taraf da bulamadım, dik durmak yüzünden dayanacak bir yan da bırakmadım. Sensiz geçen günler bir hapis gibiydi ve hücremde kalmaktan korkmadım. Yaşadım! Sonradan sonraya çok defa kıldığım kendimi affetmeye başladım. Sen yokken de günlük gazete çıktı, televizyonlar kirlenen bu dünyanın kirli haberlerini vermeye devam etti. Yine sokaktaki bir çocuk, balon almayan annesine ağladı ve yine bir başka sokak çocuğu onlara uzaktan baktı. İş dönüşü tozlanmış ayakkabılı adamlar, "Allah ne muradın varsa versin" diyen dilencinin yanından hızlı adımlarıyla uzaklaştı. Ben de öldüm öldüm yeniden dirildim. Bazen bir tabak yemek koydum önüme, bazen aç açına seni özledim işte...

Bir solukta, içimden gelenleri anlattım ona. Onu gizli öznelere kurtarmanın

vakti gelmişti artık.

66 Serkan Özel

Zaten çıplak gözle tüm yaralarımı da görmüştü. Oturduğu yerden kalktı ve birkaç adım atarak bana doğru geldi. Her adımında, sanki aramızda olan başka hayatları aradan çıkarıyor gibiydi. Göz ucuma geldiğinde, önce uzun uzun gözlerimin içine baktı ve sonra da sımsıkı sarıldı. Titreyen ses telleriyle iki kelime bıraktı kulağıma. "Seni seviyorum..." Sustum. "Ben

de seni seviyorum..." diyemedim ona. Bunu duymayı o da bekledi, farkındaydım. Her nefeste içimde büyüyen hüznün engel oldu belki de... Beni kendinden iterek konuşmaya devam etti...

Uyanırsın bir gün Kelebek gibi vazgeçersin ertesi günleri düşünmekten El âleme kulak verirsın bir süre, ne diyecekler diye Sonra da umursamazsın kimseyi, kendini bile Artık ileriye adım atmanın vakti gelmiştir Koşarsın, yorulursun Nefes nefese kalırsın ama varamazsın Yeniden dener, her insan gibi yeniden yanılırsın Yanıldıkça kırılır, darılırsın Tek çare kalmıştır Çaresizce sarılırsın...

içinde ne kadar harf varsa ı iiiule cümle üstüme kustu. Üstüm başım nefret içinde kalmıştı. Kendimden nefret ettim o an. Ne olurdu ki ben de ona "Seni seviyorum" deseydim? Ama olmazdı. Yapamazdım bunu. Bize, "Ağzın doluyken laf etme, yüreğinden emin olmadan da bir aşkın peşinden gitme" diye öğretiler. Zaten, "Seni seviyorum" diyen bir insan, ya seviyordur ya da sevmiyordun Ama ben tam ortasıdayım bunun. Ne içimden gelerek söyleyebiliyorum ne de içimde- kileri susabiliyorum...

Bazı insanların gökyüzü kendi içindedir. Özgürlük diye bildiklerini de içine atar, tutsak olduğu dertleri de. Güvene- ceği, seveceği, hatta satılabileceği bir insan bile kalmamıştır çevresinde. İhanetler ön bahçesi olmuştur o insanların. İler ne kadar iç dünyasında güneş doğacak gibi olsa da, ardından kızdıran hava çatıdan acı damlatmasını çok iyi bilmiştir her zaman. Uzatılan eli boş çevirmez böyle insanlar ama hiç kimseye de el uzatmaması gerektiğini çoktan öğrenmişlerdir. "Bir yara bir yerden en fazla bir kere dikiş tutar" diye bildikleri için, aynı kişinin o yarayı kanatmasına izin vermezler. Çünkü onlar için hayata karşı tek başına dik durmak, nefes almaktan önce gelir. Sen o insanların ağladığını da göremezsın gülerken sövdüğünü de. Böyle insanlar bir sevdiklerini mutlaka erken yaşta toprağa vermişlerdir. Toprağa vermek

dediysem yanlış anlama. Kimisi ölmeden gömülür. Senin de mutlaka ölmeden toprağa gömdüğün birisi vardır. Yoksa eğer, senin adına üzgünüm. Çünkü biri veya binlen seni çoklan toprağa vermiş ama senin bundan

haberini bile olmamış...

Bu yüzden, sen sen ol, eğer arltasında duramayacaksan kimseye boş yere güven verme, alımda kalırsın. Ve eğer o yolu tamamlamayı gözün kesmiyorsa kimseye de yola çıkma. İnsanlığın yetmez, yan yolda kalırsın...

Âdeta beni anlatan bu yazıyı okumuştum günün birinde. .Şimdi ise ağlaya ağlaya o yazıyı hatırlıyorum. Bunları bilen bir gönül şimdi nasıl kabul etsin tekrar bu yarayı! İnsanın iyinde olan bir yara, sarılmakla sarılmaz ki...

"Peki, ya benden vazgeçecek cesareti kimden alıyorsun?" diye sordu bana.

"Kendimden" demek istedim ama o sıralar kendimde değildim. Çalışmadığım yerden sormuştu ama buna da alışkımdı.

insan kaybedeceğini biliyorsa, Bile bile kaybetmek cesarettir.

Dediğimi anlamamış olacak ki, "Nasıl?" sorusunu duydum kulağımda...

Ben kaybetmeyi i'ire alamazdım seni tanıyana kadar. Gülü kopannazdım dalnuLın, solmasın diye. Yağmura şemsiye tutmazdım, toprak hasret kalmasın diye, Ekmeği kurut- rıazdım, kimsesizin aç kalmasın diye. Olmayacak duaya el açmazdım, Allah'ın gücüne yitmesin diye. Ve sana kadar da kimseyi sevm&mışım, bu son olmasın diye.

İlk kez scnmlc boş gelmişti her şey gönül kapıma. Ne de güzel buyur elmiş, oturtmuştum yüreğimin başköşesine. Ama olmadı yine, başaramadım. Bak görüyorsun, senin hatanı bile kendimde arıyorum. Çünkü aşk tam da böyle bir şey işte... Karşı tarafın yanlışlarını, hatalarını da bir başına kendin üstlenirsin, sırf o üzülmesin diye. Üzülme! Ama yine de şunu unutma; bizi birbirimize bağlayan köprünün altından çok sular aktı, köprüler koptu. Gözlerimden çok yaşlar aktı, kurudu...

Sen beni kaybedecek cesareti bu aşkta buldun ve arkanı dönüp gittin.

Sabahları öten kuşları yetim bırakabileceği'

ni, kahveme eşlik eden fincanının

soğuyacağını, seni soran komşulara nasıl "o yok artık" diyemeyeceğimi, boş kalan eh İçirinde uyku bile tutamayacağımı, hep sol tarafına yattığın yatağa kendimi bile bir daha yamamayacağımı düşünmedin. I tatta öyle çok, öyle çok az sevmiştin ki beni! Yerini bir başkasının alabileceğini bile aklına getiremedin. Sen beni kaybedecek cesareti bu aşkta bulduğunda, ben yolumu bir ! laha senden geçirmeyecek kadar cesaretliydim, (aile güle gittin, sesimi çıkarmadım. Ağlaya ağlaya bekledim ama seni de içimden çıkarmadım...

Madem o saatten sonra varacağın yer ben değildim, sonrasında da bir daha nereye gitmiş olabileceğini bile din şünmedim. O beni görmeden

yaşayabiliyorsa ben de ona kendimi göstermeden yaşayabilirim, diye kendi kendimi kurdum. Ama olmadı.

Yaşamanın ötesinde yaşlandım. Ru- İnıma aklar düştü, kalbim tutmaz oldu. Duymak istet misin bilmem ama gittiğin günden ben ben bu hayatın acemisivdim...

Bu dediklerimi anlamış olacak kı uzun uzun sustu. O an gözlerinde ağırlığını taşıdığı hayatı gördüm. Bu hayat bitsin istercesine bakıyordu. Bana gelene kadar kimlerden gelip geçtiğini sordum:

"Herkesten, her şeyden, en çok da kendimden geçip gelinil sana. Iskalama lüksüm kalmadı artık. Ya mutlu olacağım vn da yaşadığım sürece mutluluğu öldüreceğim. Şimdi yaban-

cı bildiğim bir insanı, buraya gelene kadar unutamadım. İyi bir insandı. Belki de senden sonra tanıdığım tek iyi insandı. Biraz mutlu oldum onunla, biraz da unutmak istediğim şeyleri paylaştım. Hastalandım, sabahlara kadar başımda bekledi. En sevdiğim yerlere gittiğimde de o vardı yanımda, hiç istemediğim sokaklardan geçerken de. Senin kadar beni sevmesinin imkânı yoktu. Bu imkânı ona tanımam için, benim de onu seviyor olmam lazımdı. Ama sevmiyordum. Sen buna ister başkasıyla yerini doldurmaya çalışmak de, istersen bir başkasına "sen" diye alışmak. İlk uyandığımda sol yanımda onun uyuyor olmasına alışamadım. Ama sonradan sonraya biraz da olsa kendimi kandırmayı başardım. Günler onunla günleri kovaladı bir süre. Bir süre sonra da olmadı. Onunla da başaramadım 'aşk' olmayı. En sonunda da bu hallerime dayanamayıp, benimle paylaştığı ne kadar ortak noktası varsa alıp gitti."

Sözünü keserek "Nasıl yani? Tıpkı senin de bana yaptığın gibi mi?" diye sordum

ona.

"Hayır, diyerek devam etti kaldığı yerden anlatmaya."

Ben gitmedim, sen kaldın. Artık toz tutmuştu kalbindeki yerim. Üstelik üflesem yeni yaralar açılacak

kadar da hassastın o dönemler. Beş çayında çayıma şeker atmayı, sabah ezanına karşı dua etmek için çağırmayı, yağın yağmurda şemsiyeni benimle paylaşmayı unutuyordun. Anlamıştım bunu; beni unutmaya hazırlanıyordun. Bana gitmekten başka çare bırakmıyordun.

Canımı yakarak her adımda senden uzaklarsam da, Aydınlık bir gelecek gibi gelmeni bekledim ardımdan.

Sense gelmek yerine;

Görmezden geldin.

Yetmedi;

Dönüş yolumu aydınlatacak gözlerindeki ışığı bana

kapamayı

seçtin...

Hani bir söz vardır, bilir misin... "İnsan hatayı önce kendinde aramalı" dedim ya; sen hatayı kendinde aramayı bir türlü bilemedin. Çoğu zaman da kendi hatalarının üstünü örtmek için mutluluğumuzu kullandın. Yalan söylemezdin gerçi ama sen en çok da kendini kandırdın...

Sonra yine uzun uzun sustuk onunla...

Bir an hiçbir şey olmamış gibi davranmaya karar verdim. Onun deyiimiyle kendimi kandırmaya devam ettim. Kalktım çay koydum, ona sormadım bile. Önce bir şeyler yeriz, sonra belki kaldığımız yerden devam ederiz, belki de eskisi gibi gülümseriz diye düşündüm. Susmaya devam ediyorduk. Ben uzun bir aradan sonra geceden kalma masamın üstünü toplamaya kalktım. O da bir şey olmamış gibi yardım etti. Çok zaman sonra birlikte bir şeyler yapmış olduk,

her ne kadar kısa sürse de...

Masayı birlikte hazırladık. Çay da demini almıştı zaten. Eskiden çay içtiği bardağı çıkardım onun için dolaptan. Değişmemişti bazı

alışkanlıkları. Yine üç şeker attı çayı-

na. Bense demli, şekersiz çayımdan ilk yudumu almıştım bile.

Suskunluğu bozan ilk o oldu...

"Zayıflamışsın" dedi bana.

"Hayır" dedim. "Hayır. Acın yedi bitirdi beni."

Güldük, gülüştük...

O an fark ettim uzun zamandır bu kadar içten gülmediği- mi. İnsan özlüyor be doya doya gülmeyi. Derler ya; mutluluk da bir ihtiyaç gibi. Her ne kadar bazılarımızın gözü doymasa da...

Nasıl ki bir çiçek dalına yakışıyorsa, ben de onun yanına öyle yakışıyordum o gün. Evime attığı ilk adımla sanki kapının önünde birikmiş yalnızlığımı süpürmüş gibiydi. Hoş mu geldi emin değilim ama iyi ki gelmişti. Birden, "Hadi çayını bitir de beraber sokakları adımlayalım" dedi. Oysa ben çok yabancıydım dış dünyaya. Kapı komşumun bile yüzünü unutalı çok olmuştu. Ama olsun, her şeye yeniden başlamak için geç değildi.

Dışarıya çıktığımızda saat yedi çeyrekti. Uzaktan şöyle bir baktım da insanlara; sanki ben kendimi kendi dünyama kapatmadan önce de dünya böyleydi. Herkeste biraz telaş, biraz acele...

Kimisi işine yetişmek için arabasının kornasına hızlı hızlı basıyor, kimisi ise hızlı adımlarıyla patronuna

hesap verme-

78 Serkan Özel

mek için koşuşturuyor. Türlü türlü takım elbiseli insanlar yanımızdan geçip

giderken, ellerimin arasına aldım onun ellerini. Sonra da içimden seslendim hayata: "Söyle hayat... Bir yalan daha söyle! Söz; bugün ne söylersen söyle, inan o nm!" Ama bir kuşku düştü içime. Acaba fazla mutlu olmak, sonradan çok mu can acıtır? Bu sorunun cevabını düşündüm birden. Ne kadar düşündüysem de, kendime verecek bir cevap bulamadım. Öyle ya; daha önce hiç bu kadar mutlu olmamıştım.

İnsan acıya alışınca, Mutluluğa kendini alıştıramıyor...

Olur olmadık yerde, işte bu söz çıktı ağzımdan. O da duymuş olacak ki, "Anlamadım!" diye sordu hemen. "Hiç" dedim, hiç. Mutlu oluyorum kendi kendime, seninle...

"Ne yani; tekrara mı düştüm şimdi ben seninle?" diye anlamsız şekilde çıkıştım ona birden. Bunu neden yaptığımı, neden öyle bir cümleyle ona çıkıştığımı bilmiyorum. Sanının artık bir şeyler netleşmeliydi. Kalacak mı gidecek mi somlarına kafamda cevap

80 Serkan Özel

bulamamıştım. Bunu en iyi cevaplandırarak oydu. Zaten ne söylese inanacaktım. Ama her şey eskiye göre biraz daha farklıydı. Çünkü bana geri gelmişti. İleri gelmek için kendini kandırmış olamazdı!

Biraz susarak biraz da başkalarının konuşmalarına kulak vererek yürümeye devam ettik...

"Bu şehir hiç değişmemiş." dedi.

"Evet; hâlâ senin kadar güzel İstanbul,

ve senin kadar yalnız.

Kimi mutlu edeceğini öğrenemedi bir türlü bu şehir. Sağlı sollu sokakları hep bilindik caddelere çıksa da, her gün farklı insanlarla karşılaşıyor... Öyle bir şehir ki bu İstanbul, kaybettiğini sana bir daha geri vermiyor. Ve seni de çok iyi yalana alıştırıyor. Bu şehirde herkesin mutlaka halihazırda bir yalanı vardır. Ama yine de gökyüzüne en yakın olduğun şehir, bu şehir. Çok fazla özgür olmak için sebepler sunuyor sana... Kimbilir belki de çok fazla insan yaşıyor, ondandır. Bu şehirde yaşıyorsan insanlara bakman değil, onları görmen gerekir. Kimisi, Kız

Kulesi kadar yalnız yaşarken mutluluğunu, kimisi de boğaz gibi iki yakasını bir araya getiremiyor gözü doymaz açgözlülüğüyle. Yine de yüksek bir tepe bulabiliyorsun, seni herkesten uzaklaştırıp sen yapacak. Hele bir de yağmur yağıyorsa, anlıyorsun ki o gün İstanbul yine hayallerini sular altında bırakacak...

Sözlerimi bitirir bitirmez yüzümü ona çevirdim ve sordum:

"Ama yine de bir Ankara değil, değil mi? Biliyorsun, Ankara'yı sevdiğim gibi sevmiştim seni."

Sonra da uzun uzun sustuk...

Ben biraz daha içimden konuşmaya devam ettim kendi kendime: "Kimbilir, belki sen de beni bir gün, kavuşmak isteyen İstanbul'un iki yakası gibi çok seversin..."

Adımlarımız bizi çoktan deniz kıyısına getirmişti. Deniz

k iyisini görünce içim biraz da olsa rahatladı. Çünkü bilirdim:

I teniz kıyısında el ele yürüyen bir çifti deniz bile batıramaz-

dı...

Sonra, adımlarımızla yaklaştığımız simitçiden iki tane simit aldım. Daha bir simidi paylaşacak kadar tekrar yakın-laşamamıştık. Ya da ben öyle sandım.

Simitçi demişken... likmeğini taştan çıkarmak neyse de, simitten çıkarmaya çalışmak bir başka be! Kendimden biliyorum. Üç kuruşun hesabını yaparsın. Sevgililer gelir senden simit alır, sen uzaktan onlara bakarsın. Ama yine de,

"Cebin para görmeden önce dilin şükür görsün" diyen bir babanın evladı olmak, mutluluğun en büyüğüne sahip olmak demek. Mutluydum, şükret- ı içim kadar...

Uzun uzun sessizce uzaklara bakışmalar... Nihayet beklediğim o soruyu sordu:

"Beni hâlâ çok seviyor musun?"

Başladım anlatmaya...

Hayır! Artık çok sevmiyorum seni.

Sadece yetecek kadar seviyorum. Zaman bunu öğretti bana. Fazla değer görmek çok sevilmeğe değilmiş, öğrendim. Fazla güvenilir olmak da yetmezmiş, bunu da öğrendim. Bundan sonra yarı yolda bırakılmalara, yalanları aşk diye sunmalara kamım tok... Yoruldum, kaçan mutluluğun peşinde koşmaktan. Halbuki bugüne kadar kimsede ne bir yalan oldum ne de kendi çıkarım için yalan konuştum. Haddimi bildim, sustum. Ama yet-

medi. Kendi yaralarına pansuman olarak gördüler hep beni. Canları acıdı, beni buldular. Yalnızlıkları bunalttı, bana sarıldılar. Her insana bir şeyler katan ben oldum. Ve o insanlar bir süre sonra gittiler. Arkalarına bile bakmadan hem de...

Arkalarında bırakmaları sorun değildi. Ama arkalarında unuttular beni. Bense hiçbir zaman unutmadım onların yaptıklarını. Çünkü biliyordum... İşi bitince seni unutanlar, yine işleri düştüğünde ilk seni hatırlarlar.

Sen de onlar gibiydin gözümde...

İnsan güvenmek istemediği zaman güvenmiyor. Ama sevmek öyle bir şey değil işle. Sevmek istemesen de bu kalp sevdiliyor. Seni ilk sevdiğim zamanlar, çok sevdim. Aşk sarhoşu olmak dedikleri tam da bu olsa gerek. O yıllar kendimi kontrol edemedim. Sevdikçe sevdim...

O zamanların doğrusu, şimdi insana yanlış geliyor işte. Zaten sana güvenmiyorum diyebilecek dudaklara sahip olamadım hiçbir zaman. İnsan içinden söylemek gelse de, bazı şeyleri söyleyemiyor bazen. 1 (alırlarsan, ardından sana "git" bile diyememiştin. "Gitmek" ne büyük bir eylemdir, geride kalanı bitiren... Hiç düşünmedin değil mi beni bitirirken!

Tam da o sıra başlamıştım "hayat" diye sana sarılmaya. Ama mutluluğa bakmak yetmiyormuş. Mutluluktan sonra gelebilecek acıları da görmek gerekiyormuş. Göremedim. Ama dedim ya Öğrendim. Artık herkes görmesi gerektiği kadar değer görüyor bende.

Sen de öyle...

içimdeki kuşları özgürlüğe bırakalı çok oldu.

Ve de satır satır herkese kendimi anlatmaktan

vazgeçeli... Sermek mi!

Artık çok değil, yeteri kadar.

Seni de öyle, yetecek kadar.

Hepsi hepsi bu kadar...

"Peki, ya beni sevmekten neden vazgeçmedin?"

insan hiç kendinden vazgeçer mi! Bir cuma bereketiy- le gelmiştin yüreğime. Allah'ın bana bir lütfuydun. Kabul etmemek elde değildi. Buyurdun geçtin gönül köşeme. En sonunda, daha hayra yoramadan sevdiğimi fark ettim seni. O vakitler yaptığım şeyin doğru mu olduğunu, yoksa tüm doğrularımın içinde tek yanlışın sen mi olduğunu anlamam mümkün değildi. Düşecek yer bulamadığım zamanlar tutunmuştum sana. Seni hayatıma ortak ettikten sonra güller gülümsedi, mevsimler değişti yüzümde ve geçiştirmedim kimseyi... Kendimi bile...

Önce unutma gayretine giriştim seni, gittin diye...

Ama seni unutmak için yattığım gecelere uyku yetiştirdim- medim. Uyanık kalmak uyanık olmak

anlamına gelmiyor- muş, sonradan öğrendim. Bir sigara gibi, anılarımı sarıp sarıp içtim. İnsanlar hakkımda ileri geri konuştu. Çünkü o sıralar çevremdekileri kırıp döküyordum. Önce deli sandılar beni, sonra da anladılar seni deli gibi sevdiğimi.

Sonra bekledim, bekledim gelmedin...

Sahi neden gittin?

Söyleseydin yanımdayken de özlerdim seni. Sarardım, vermezdim toprak gibi seni yollara. Yüzüstü bırakmasaydım keşke...

Sana aşkı yanlış öğretmişler be!

Oysa aşk için neyin var neyin yoksa ortaya koymalı ve kaybetmekten korkmamalı. Aşk sadece bugündür, yarını umursamamaksın. "Seviyorum" dediğin insana sıkıca sarılmalısın. Çünkü ayrılık aldığını geri vermiyor. Yeri gelecek o sevdiğin insan için ağlayacaksın, yeri gelecek onun için mutluluk olacaksın. Onunla paylaştığın bu hayatta payına düşen ne ise, onu yaşayacaksın. Asla ama asla daha fazlasında gözün olmayacak. Bazı geceler gözüne uyku girmeyecek ama sen bunu da göze alacaksın. Özleyeceksin ve bu özlemler seni üşütecek. Kavuşmak için ayaklarını değil, kalbini kullanacaksın. Öyle insanlar var ki mesafeleri bahane eder. Sen onlardan olmayacaksın. Yanında uyanmasa da olur. Aynı geleceği paylaşmayı kafana koyduysan o yeter. Zaten kalp bu; gerçekten sevmişsen söz geçiremezsin o kalbe. Gerçekten sevenler, kırılrsa da darılsa da sevmesini çok iyi bilir. Hatta bilmek de yetmez, ezberine kazır...

Sen değil ezberlemek, doğru düzgün sevemedin bile. Bense seni her gün biraz daha fazla sevdim, hem de ezberimi

Canın Sağolsun 77

bozacağını bile bile...

Sonra MSk&şn dakika öylece sustuk. İkimizin de gözleri çok uzaklara bakıyordu. Bilmiyorum, belki beni anlamakta zorluk çekmiş, belki de ilk kez bu kadar iyi anlayabilmişti. Bu arada rüzgâr da sanki gerçekleri yüzümüze vurur gibi esmeye başlamıştı. Birbirimizi üşüten bu gergin ve resmi konuşmanın üstüne bir de hava eklenmişti. Zaten İstanbul'un huyu bu; olur olmadık yerde üşütür insanı. Sanırım o gün ondan çok kendimle konuşmuştum...

Sonra da oturduğumuz yerden kalkıp eve doğru yol almıştık. Yolda gelirken biraz havadan, biraz da sudan konuştuk. Oturduğum beton yığınına geldiğimizde ise saat on kırk beşti. Üşümüştük. Koşar adımlarla merdivenleri geride bırakarak eve girdik. Eve girer girmez de yağmur başladı. İki sandalye attık camın önüne ve saatlerce yağmuru seyrettik.

Günler günleri böyle ardına sıraladı. Birlikte uyuduk, birlikte uyandık. Acıysa acı, tatlıysa tatlıyı paylaştık. Bazı günler eskiden anıları çaldık, bazı günler ise gelecek için birlikte planlar yaptık. Mutluyduk, olması gerektiği kadar.

Belki de olmaması gerektiği kadar...

Bir sabah uyandığımda yatağın sol tarafı soğuk ve kocaman bir boşlukla

doluydu. Ne bir g n y d n diyenim kalm şt  yanımda ne de yeni bir hayata merhaba dedirtenim. Geldiği kapı ardına kadar açıktı. Açık bıraktığı yaralar mla kapı arasında esen hüzün çoktan odamın içine acıyı doldurmuşt .

Kaldıramazdım bunu. Sözün bittiği yer tam da bu olmalı. Ama s z n bittiği yerde onu bekleyecek g   bende kalmamıştı. F rladım kalktım yerimden. Hemen elim telefona gitti. Titreyen ellerimle aradım onu. Olması gereken son Şey oldu. Telefonu kapalıydı. Son g c mlle çıktım evden. Aradım, aradım tüm sokakları. Bulamadım. Saatler saatleri sıraladı. Akşam geceye yaklaŐırken yorulmuş bir kalple döndüm eve. Yorgun düştüm o geceye...

Gece giiniŐiđini karŐılarken uyandım. Bir daha da uyku tutmad  gözlerim. Yatağın içinde bir sağa bir sola döndüm durdum. Daha fazla da d ıramadım o yatağın içinde. Doğrudum, kalktım, önce yanan içimi söndürmek için bir bardak soğuk su içtim, sonra da aynanın karşısında kendimle yüz yüze geldim. G z mdeki yaşlar yüzümde çoktan kurumuŐtu bile.

Sabah ram anlamıyla olmuştu...

Ve tekrar onu aramak için sokağa çıkmanın vakti çoktan gelmişti...

O sabah da bir h Ő mla çıktım evden. Gitmediğim otogar, sormadığım durak kalmamıştı. Ama onu ne bir gören ne de duyan olmuştu. Hayat yine acımasız bir Şekilde davranmaya devam ediyordu bana. Soluklanmak için oturduğum kuytu bir kaldırım taşında kendi kendime konuşurken yaşlı bir amca geldi yanıma.

Göz ucuyla ağır ağır yanıma oturuŐunu izledim. Ben

onunla aramdaki sessizliği bozmayı aklıma bile getirmezken o sordu:

82 Serkan  zel

"Hayırdır evlat, nedir suratını böyle yerlere düşüren den din adı?"

"AŞk" dedim, "AŞk, bey amca"...

Başladı anlatmaya...

"Şimdinin aŐkları eskiye benzemiyor evlat. Bir kap yemedi paylaşacak kadar

gönlü geniş değil sizin neslin. Akıp giden zamana eşlik ediyorsunuz sadece. Kendini kaybedecek kadar sevmeyi geçtim, kendiniz için sevdiğinizi bile kaybedebili- yorsunuz. Hep genç kalacak sanıyor, ihtiyarlamaktan korkuyorsunuz. Hepinizin hayatı bir kapı eşiğine bakıyor. Bizim nesil hiç böyle olmadı. Kapıdan besmeleyle çıkar, şükürle dönerdik. Sırf sevenimiz vardı diye bile kendimize iyi bakardık. Şimdilerde görüyorum; sevdiğinizin gönlünü almak için hır şarkıyla, bir şiirle dayanıyorsunuz kapısına. Bizse ömrümüzü ikram ederdik. Kabul ederse, o ömür onunla biterdi. Kabul etmezse de ömür onu beklemekle geçerdi. Ayrılık, ihanet gibi kavramlar kapımızın önünden bile geçemezdi. Göz perdesi gönülden bir kez görür, hayata gözlerimizi kapanına kadar onun için aralanırdı. Senin aşk dediğin şeye biz sevmek

derdik evlat. Aşk diye bir şey yoktu. Sevebildiğin kadar sevmek vardı..."

Sonra da yavaş yavaş oturduğu kaldırım taşından doğruldu ve ismini bile öğrenemeden uzaklaştı yanımdan. Bense yine kendimle baş başa kalmıştım. Artık eve dönme vakti gelmişti benim için ve onu bulamamıştım...

Günler geçti ama ondan hâlâ bir ses yoktu...

Bir Hafta Sonra

Öğle vakti kendimi onsuzluğa alıştırmaya çalışırken hiç beklemediğim bir anda telefonum çaldı. Arayan oydu. Ses tellerime sinirlerimi asıp açtım telefonu. Konuşmayı başlatan da ilk ben oldum.

"Yine kendine yakışanı yaptın değil mi?"

"Hayır. Tam aksine sen kendine yakışmayacak bir şey yaptın!"

"Nedir o soyka misin?"

"Telefonda konuşuku ak kadar basit bir konu değil bu."

"Peki, madem bu kadar önemli bir konu, neden konuşmak yerine tekrar arkayı dönüp gittin? Neden kendini bu kadar kolaya kaçmaya alıştırdın?"

"Dediğim gibi; halâ kendi halalarını görmemeye devam ediyorsun..."

"Neden hatalarımı göstermek yerine bu hatanın üstünü kendi hatalarınla

kapatmaya çalışıyorsun öyleyse? Hem bunca zaman neden tekrar sessizliğe büründün? Hiç mi merak etmedin beni?"

"Çünkü kendi başına kalıp bazı şeyleri neden benden gizlediğini düşünmeliydin."

"Neyi gizlemişim senden?"

"Bazı şeyleri öyle derine atmışsın ki içinde, çekip çıkaramıyor, çıkarıp söyleyemiyorsun."

"Ben seni anlayamıyorum! Ne demek istiyorsun?"

"Seni belki de son kez görebilecek kadar güçlüyüm. Belki de artık o kadar bile değil. Bana son bir iyilik yapıp yarın akşam dokuzda her zaman buluştuğumuz deniz kıyısında bekler misin beni?"

Peki, son kez bekleyeceğim, diyerek kapanım telefonu. Yine anlam yükleyemediğim bir boşluğun içine düşmüştüm. İyi olduğuna sevinmeli miydim, yoksa beni kendinde bilmediğim bir sebepten dolayı kötü bilmesine üzülmeli mi, karar veremedim. O gece de uykusuz gecelerden biriydi. Sabah ışıdığına sanki uykusunu almış biri gibi hiç uyumadan kalktım yatağımdan. Akşama kadar sokaklarda gezdim durdum. Ağzıma ne bir lokma koydum ne de kimseye iki çift söz ettim.

Buluşma saatinden yaklaşık bir saat önce o deniz kıyısında beklemeye başlamıştım. Ve nihayet buluşma vakti gelmişti...

Emin adımlarla bana doğru yürürken gördüm onu. Adım adım bana doğru yaklaşıyordu. Aramızda bir adım kala durdu ve soğuk bir merhabayla selamladı beni. Bu kez, "Nasılsın?" sorusuna verebilecek bir cevabım ı bile yoktu. Zaten o da nasıl olduğumu merak etmedi. Yüzüne ayrılığı asmış, üstüne çoktan yalnızlığı giydirmiş gibiydi. Elimle işaret ederek deniz kıyısında bulunan bir banka oturmak için davet ettim onu. I üç konuşmadan geçtik oturduk. Sonra da uzun bir soluk kadar sustuk.

Bir kez daha gitmene ne sebep oldu?" diye sordum ona.

"Başka biri var!"

"Hani tüm geçmişini bir çöpe atıp gelmiştin? Hani geçmişte geçip gidenleri unutup gelmiştin bana. Şimdi nasıl başka biri var diyehiliyorsun?"

"Hayır. Benim için değil, senin içinde başka birisi var."

"Nasıl? Ne saçmalıyorsun sen?"

Geçen gece rüyanda ismini sayıkladığın kadından hah- sediyorum."

O kadın kim biliyor musun?"

"Kim?"

"Hani dünyaya uyanırsın bir gün hiçbir şeyden haberin olmadan. Daha o zaman dünyanın bu kadar acımasız olduğundan haberdar değildir. Yaşamak ister gibi büyürsün gün gün. Önce ellerin büyür, sonra da elde kalan dertlerin. Ama yine de bir elin her zaman boştaadır. Çünkü onun zor zamanında da, en çok mutlu olduğun anda da sana el vereceğini bilirsin. En güvenli sığmağındır senin. Bazen kızdırırsın onu,

bazen de sana belli etmeden senin için ağladığını bilirsin. Hayatın boyunca kimle beraber olursan ol, kimse onun kadar kapıyı yeni bir hayat aralar gibi sana açamaz. En güzel "hoş geldin" diyen de odur, senin arkandan en içten duayı eden de.

Daha önce seni kimlerin yarı yolda bıraktığını ya da seni kimlerin terk ettiğini unutuverirsin onun dizine

başını koy-

duğunda. Hele bir de sarılması var ki sanki o an tüm mut- Glukları iki kolunun arasında senin için topluyor gibi olur. Hayatta başına ne gelirse gelsin, hayat seni ne kadar güzel insanla karşılaştırırsa karşılaştırsın, yine de o kadın seni en çok sevip, en çok düşünen insan olarak kalır. İnsanlar kendine bunu yapan kadına 'Anne' der. Ben hiç anne diye seslenemedim bir kadına. Bak görüyorsun; doğru düzgün bir annayı anlatamıyorum bile. Yaşayamadım ki nasıl anlatayım bir anne sıcaklığını? Hayat çok erken yaşta aldt cennetimi benden..."

Yüzümü ona çevirdiğimde çoktan sessiz sessiz ağlamaya bağlamıştı. Birkaç saniye yüzüne baktıktan sonra ellerimi gözlerine götürerek avucumun içinde

topladım gözlerinden dökülen yaşları. En sonunda da hiç düşünmeden bir anneye sarılır gibi sarıldım ona. Ben ağladım, o ağladı...

O an çalışan bir saati, zamanı durdurmak için vurmak istedim tam da orta yerinden. Daha önce birisine hiç bu kadar belli etmemiştim kendimi. Ne yapacağımı bilemedim bir süre. Sonra da sustum öylece...

"Kalkalım mı?" diye sordum ona.

"Sen nasıl istersen" diye yanıtladı.

El ele tutuşup yürümeye başlamamız hir oldu. Ne bir vasıta kullandık eve gelene kadar ne de tek bir söz ettik. Eve geldiğimizde de saat zaten geç olmuştu. Hemen uykuya verdik kendimizi. Daha doğrusu o hemen uyumuştı. Bense onun kolcusunda uyanık sabahladım. Gün ıştır ışmaz onu uyandır-

mamak için vermiş olduğum bir çabayla yanından kalktım. Hiçbir şey olmamış gibi hayata devam etmem gerektiğinin de farkındaydım. Elime yüzüme sinen hüznü suyla yıkadıktan sonra hemen bir çay koydum. O yanımda yokken, eskiden güne birkaç sigara ile başlardım. Yavaş yavaş hayatımı değiştirmeye, daha doğrusu hayatıma çekidüzen vermeye başlamıştı. Ne tarafından bakarsan bak hayatımda mutluluğun var olduğu görülebiliyordu. Çay da olmak üzereydi. Kahvaltıyı hazırladım. Taze ekmek, birkaç dilim peynir, biraz da yeşillik.

Sıra onu uyandırmaya gelmişti. Rüyasından öptüm onu. Uzun zaman sonra ilk kez benim gözlerimden görmüştü yeni günü. "Kalk" dedim, "kalk hadi kahvaltı hazır. "

"Sen bana kahvaltı mı hazırladın?"

"Hayır. İlk kez bize kahvaltı hazırladım. Hadi soğutma çayını. Sen alışık değilsindir soğuk çay içmeye."

Yüzünde görmek istediğim tebessümle kalktı yataktan. Uykusunu dağıtmak için yüzünü yıkadı. Bilirdim alışık değildi bu kadar erken uyanmaya. Sofraya buyur ettiğinde kendini, ben çoktan ikinci bardağımı yudumluyordum.

"Bugün ne yapıyoruz?" diye sordu bana.

"Bilmem. Sen ne istersen onu yapalım" diye cevapladım.

O gün de mutlulukla dolu bir gün yaşadım. Zaten o yanımda olduktan sonra günlerin güzel geçmemesi imkânsızdı. Günler günleri böyle kovaladı. Her gün onunla kahvaltı

yapmaya alışmış, bu kenti yeniden karış karış keşfetmeye başlamıştım. Elimi tutması ya da gözlerimin içine bakması mutlu olmama yetiyor, hatta artıyordu bile. Sabah uyana- çağım saat de, gece uykuya dalacağım saat de artık belliydi. Her şey derli toplu ve düzenliydi...

Artık bu düzenin adını koyma vakti gelmişti. Onun gitme fikrini tamamen kafamdan atmış, artık onunla bir hayat sürdürebilme fikrini kafamın içine yerleştirmiştim. Evlenme teklif edecektim...

Ama nasıl? nce bu teklifin eğrisini doğrusunu birkaç gün kafamda tarttım. Kabul edeceğinden emindim ama yine de "Ya etmezse?" sorusunu içimden atamıyordum. "Evlenmek sevdiğine hayatını teslim etmek" derler. Ben zaten ona teslimdim. Peki ya o? O da benim gibi düşünüyor muydu acaba? Tam bu düşüncelerin arasında kaybolurken, birkaç satır geldi aklıma. Hemen sarıldım kalemime ve yazdım, yazdım, yazdım...

Sabaha karşı yazdığım satırları daha tamamlayamadan masanın başında uyuyakalmışım. Sabah günışığı yüzüme vurunca gözlerimi araladım. Satırlarımı yazdığım kâğıt parçası bıraktığım gibi öylece ortada duruyordu. Hemen o kâğıdı katlayıp pijamanın cebine koyduktan sonra başımı onun uyuduğu yatağa doğru çevirdim. Hâlâ uykuyla beraberdi. Ne de güzel uyuyordu...

Uyandırmaya kıyamadım önce. Sonra da ellerimle ellerini tutmaktan kendimi geri çekemedim. Gözlerini araladığında bir kez daha gün doğdu. Gece çok defa uykusunun bölünmesinden yakınsa da, "Hadi kalk artık bu kadar uyuduğun yeter" diyerek yataktan kalkması için elimden geleni yaptım.

O sabah kahvaltı ederken ani bir plan değişikliğine gittik. Ankara'da kalan birkaç parça eşyasını ve birkaç anısını da alıp tamamen İstanbul'a yerleşecekti. Bunu onun için yapacak bir yakını da olmadığı için bir günlüğüne Ankara'ya gidip ertesi gün tekrar İstanbul'a dönecekti. Kahvaltıyı yapıp masayı topladıktan sonra hemen yola çıktık. Otogara kadar eşlik ettim. Otobsne bindirdim ve yolcu ettim.

Ama bu son yolculuk oldu bizim için. Ankara'da karşıdan karşıya geçerken bir kendini bilmez, aracı ile canını aldı çok sevdiğim insanın. Meğer onu Ankara'ya

yolcu ettiğimi sanırken, annemin yanına, cennete yolcu etmişim. Mutluluk adına yapılmış bu yolculuk, ölümle son buldu bizim için. Hem o hayatını kaybetti ben yaşarken hem de ben kendimi kaybettim onu özlerken...

Ve onun bu zamansız gidişine hiçbir zaman alışamadım. Artık ne zaman İstanbul'dan Ankara'ya gidecek olsam, otobüs yolculuğunu tercih ediyorum. Hem de canımın kenarından kesilmiş bir biletle. Varacağım yer sürekli değişse de, sonsuzluğa uğramadan geçmiyorum...

Onunla birlikte geçirdiğim son gece giydiğim pijamalarımı, onsuz geçirdiğim ilk gece giydiğimde cebimde onun için yazmış olduğum yarıda kalmış dizelerin olduğu kâğıdı buldum...

Yatağın yatağın başueundan yazıyorum bunları sana. Bi- liyorsun seni anlatmak isterken bile kıyamıyorum seni cüm- le içinde kullanmaya. Oysa sen; kimbilir şimdi hangi rüyada mutluluğu buldun. Ki ben; sen uyurken de özleyebiliyorum seni. Ellerini, gözlerini, saçının tek bir telini... Kısacası sana ait olan her şeyi. Seninle bahar kokuyor odam. Seninle seviyorum insanları. En çok da senin gözlerine baktığımda göre- biliyorum mutluluğun üzerime yakıştığını. İlk kez ve eminim ki son kez gerçekten sevmeyi öğrettin bana. Sen hayatıma gelince, tenezzül bile etmedim bir daha yalana. Yukarıdan aşağıya, aşağıdan yukarıya ya da boylu boyunca, neresinden bakarsan bak mutluluk senin adın. Öyle büyüttüm ki seni içimde; ellerini ellerimin üstüne koyunca bu kenti bir uçtan bir uca kucaklıyor gibi oluyorum. Yağmur damlalarında ıslanır gibi damla damla mutluluk biriktirmeyi öğrettin. O mutluluktan harcamaya korkuyorum. Hep aklımın bir köşesinde yer etmiş yalnızlık. Olur da Rabb'im yeniden yalnızlık nasip ederse bana, o günlere saklıyorum bu mutlulukları. Kızma bana. Seni kaybetme korkusuyla öldürdüm içimdeki çocuğu. Kaç kez intihann eşiğine geldi umutlanm, inan onu bile hatırlamıyorum. Fazla şey bilmek, üzermiş insanı. Ama ben bugüne kadar fazla üzülmemin ne olduğunu bilerek yaşadım. Alışık değilim bir kapının ardından ansızın çıkıp beni mudu etmene. Ama alışacağm! Yeter ki bu mutluluğu bana fazla görme. Şimdi adını bile unuttuğun insanları kendine doğru bildiğn zamanlan hatırlıyorum da, o zamanlarda da benim bu hayat için doğru ve tek seçeneğm şendin. Şimdi yanımda, başucumda uyuyorsun. Elimi uzatsam, dokunacağm. İki du-

dağımın arasına bakıyor artık benim sesimi duyman. Üstelik ben bunları yazarken bile zaman akıp gitmeye devam etti ve fazlaca da daraldı. Artık istesem

de seni unutamam. Gel sen, unutturma kendini...

Şimdi seni uyandırsam ve sorsam: "Benimle..."

O kâğıdın arkasında ise tek bir kelime

"... EVET"

Benden başkasına gülerken açılan gamze çukurunu günahla dolduruyorsun.

1 MAsUnAt zaman vicdandır...

Daralan vakit olsa da, SİKŞ

TOPRAÇINZ ATTIQIM BİR HİKÂYE

Gözlerimden akan uykuyu silip, yatağımdan kalkma ya basındayım. Her evlat gibi yatağıma dağınık bırakıp, önüme bakmak gibi bir lüksüm yok. O yıllan çoktan geride bırakmışım. Dışarısı da soğuk mu soğuk... Kış mevsiminin tanı ortasındayız. Her insan gibi güne kahvaltıyla başlamak hiç huyum değil. En fazla bir bardak çay, bir dal da sigara. Esnaf da kepenkleri açıyor o sıra. Odamın penceresinden bakınca, tüm semti gözlerime sığdırabiliyorum. Bir yere ya da hır şeye yüksekte bakmak bana göre değil. Ama bu kent gözümde küçülüyor son günlerde. Renksiz, bakımsız görünüyor bu koca kent. Hayır hayır herkesin ayağında taşıdığı siyah kışlık ayakkabılar ya da kış yüzünden kararan gökyüzüne değil sözüm! Çok daha farklı...

Genelde günümü evde geçiren birisi olarak o gün kendimi sokağa atma isteğiyle kapatıyorum oturduğum evin dış kapısını. Sonra da anahtarı deliğine takıp iki kere kilitliyorum kapıyı. Alışkanlık olmuş... Uzun zaman sonra sokağa kendimi atmanın huzurunu yaşayamadan aklıma kitleme zorunluluğu hissettiğim evimin kapısı ve "Eskiden bizim ka-

pılarımız ardına kadar açık dururdu Evlat" diyen büyükbabam geliyor. Bu huzursuzlukla inerken merdivenleri, bir kat üstümde oturan komşumla karşılaşıyorum. Bir günaydın'ı çok görüyor bana. Tabii ben de ona...

Oturmuş olduğum binadan kendimi dışarı atar atmaz yüzüme vuran ayazla kendime geliyorum birden. Kulağım, önümdeki yoldan hızla ilerleyen araç sesleri ile rahatsız olurken, gözlerim neden çıktığını bilmediğim bir sokak kavgasına şahit oluyor. Bir süre sonra da kavgaya yakın olan esnaf araya girip, kavgayı sonlandırıyor. Nereye gideceğime karar vermeden çıktığım bu yolu bir huzurevine doğru çeviriyorum. Bulunduğum ilçenin hemen merkezinde kendimi bildim bileli bir huzurevi var ama hiç orada bulunan insanları ziyaret

edecek kadar ince düşünememiştim bunca zaman. Huzurevinin kapısından içeri adımımı atar atmaz eli öpülme, si ve baş tacı edilmesi gereken birçok insanla karşılaşıyorum. Ellerini tek tek öpüp, hatırlarını sorduktan sonra onlar için yanımda götürdüğüm hediyeleri takdim ediyorum. Hepsiyle tek tek ve uzun soluklu sohbetler ediyorum. O sırada arkamda oturan ihtiyar bir amca, "Genç adam!" diye seslenip, omzuma dokunuyor. Sonrası o anlatıyor, ben dinliyorum...

"Bu huzurevinde yaşayan birçok insan var. Hepsini tanır, hepsini de severim. Ama hiçbirisi benim kadar acı ile yüzleşmemiş. İçlerinde en büyük yıkıntıları yaşamış insan benim. Bunu kendileri de çok iyi bilir. Çok küçük yaşlarda babamı kaybettim. Daha doğrusu beni bir süre ölümle kan-

hırmışlar. Babamın ölmediğini, aslında bizi bırakıp da baş- kası ile yeni bir hayat kurmaya gittiğini öğrendim. Öğren- d iğim gün annem bir başkası ile evleniyordu. İlk zamanlar bu evliliğin doğru bir karar olduğunu düşünmüştüm. Ama sonradan sonraya istenmeyen insan olmak, bu düşüncemin de değişmesine neden oldu. Bir süre istenmediğimi bile bile onlarla birlikte yaşamak zorunda kaldım. Yaşım ve benden yana olan şartlar tek başıma bir hayat sürmem için yetersizdi. Buna da ancak birkaç yıl

dayanabildim, birkaç yıl sonra elime üç beş kuruş geçmesi için bulduğum işlerde çalışmaya başladım. Sonra kira da olsa tek başıma yaşayabileceğim bir ev sahibi oldum. Diğer yandan eğitimime devam ettim. Hayalim öğretmen olmaktı. İyi bir öğretmen olmak...

Hayallerimi gerçekleştirmek için var gücümle çalıştım yıllarca. Ama değil öğretmen olmak, öğrenci olmaktan bile v a.-.geçecek kadar dara düştüğüm zamanlar oldu. O zorlukları da bir şekilde atlattım. Hem okudum hem de çalıştım. Sonunda varmak istediğim yere vardım. Öğretmen oldum, hem de iyi bir öğretmen...

bvlenme, mutlu bir yuva kurma yaşam

gelmişti. O yaşlar- d.ı birini öyle çok sevmiştim ki ondan başkası ile mutlu ola-

■ 11:11111

düşünmek bile çılgınlık olurdu. Ama olmadı. Onunla mutlu bir yuvayı paylaşamadım. Başkası ile evlendi. Bense o I "ıvuk sevdayı içimde bastırmış, birkaç yıl sonra da kısa süre 1 süce tanışmış olduğum bir insanla evlenme kararı almıştım, i blık gibi önemli bir olayı aceleyle getirdiğimin farkınday-

dım ama hiçbir zaman da pişman olmadım. Evliliğimizin üstünden yıllar geçti ve iki çocuk sahibi oldum. Bir kız, bir de erkek. Sonra yıllar beni yaşlandırırken, onları da büyüttü. Bir yandan da beni yaşlandıran hayat, hana acı şeyler yaşatmaya devam ediyordu.

Önce oğlumu bu vatana şehit verdim, sonra da kızımın intiharına şahit oldum. Bu acıları eşim ile paylaşacağımı düşünürken, onu da bir gece vakti kaybettim. Ailemle paylaştığım o koca evde tek başıma kaldım. Önce o evden vazgeçmeyi düşünsem de, ailemin hatıraları yüzünden yapamadım. Sonra da o hatıralarla yaşarını dedim, ama yaşayamadım. Bir gün o kapıyı son kez kilitlemeye karar verdim. Sonuç olarak buradayım işte."

İsmet amca anlatı ıklarım sonlandıra sonlandırmaz, benim de gözümde birkaç damla yaş geldi. Hüngür hüngür ağlamamak için zor umum kendimi. İsmet amcanın ellerini hissettim bir anda gözlerimde. Yılların ağırlığı çökmüş elleri ile gözlerimden damlamaya yakın yaşları siliyordu. Birkaç dakika daha sessizliği paylaştıktan sonra huzurevinden ayrıldım. Ama bu son ayrılış olmadı bizim için. İsmet amca oradan ayrılıp evimin yolunu tutmadan önce bir söz almıştı benden. "Haftada en az bir kere beni ziyaret edeceksin!" demişti. Ben de verdiğim bu sözü her zaman tuttum. Her gittiğimde uzun uzun sohbetler ettik. Hatta bir gittiğimde kendi hayatını anlatmaya ara vermiş, beni tanımak istemişti. Ne iş yaptığımı sordu. Kelime işçisi olduğumu söyledim. Gülerek "Beni de o kaleminle işleyebilir misin?" diye sormuştu.

Ve ismet amcanın gülerek sormuş olduğu soruyu, ağlaya- cık yazmış olduğum bu yazı ile cevaplamak nasip oldu.

Bu yazı İsmet amcayı kimsesizler mezarlığına defnettikten l'ir gün sonra kaleme alındı...

Önce onun bulaşma baktım, sonra da anını gülüşüne baktım. İkisinde de ben yoktum. Oluruna bıraktım.

MİSAFİR ACILAR

Unutmamalı ki,

"Mutlu" olmak istiyorsan,

Unutacaksın...

Seni yarı yolda mı bıraktılar? Bıraksınlar. Güvendiğin dağlara karlar mı yağdırdılar? Bırak yağdırsınlar. Zaten kimse sana kendini zorla inandırmamıştı değil mi? Şayet inandı- san, bu senin sorunun. Ama olsun. Hayal her insana yaptığı hataları düzeltme şansı verir. Yeter ki sen zamanı doğru kullan. Bırak şimdi artık geçmiş. Acı bugüne kadar hepimize misafir oldu. Ama kimimiz acıya yenilerek onu ev sahibi yaptık.

Önce sanki herkes mutlu, bir tek sen acı çekiyor gibi olursun. Sonra da seni en iyi anlayan insanların anlamadığını düşünür, hiç tanımadığın insanlara içini dökersin. O günler diğer günlerden daha zor geçer. Biraz müzik atıştırır, biraz da ıulunacak dal ararsın. En sevdiğin yerlere gitmeye üşenir, en yakın olan olarak gördüğün insanlardan uzaklaşırsın. Hatta daha da güçsüzsen, iyice içine kapanır, fırsatını bulduğun her atı ağlarsın...

Peki, bu daha ne kadar devam etmeli sence.⁷

Hayat başkalarının seni üzmesine izin verebileceğin kadar uzun değil farkında mısın?

O halde unutacaksın!

Yetmeyecek! Seni unutanı bir daha akıma getirmeyecek kadar güçlü olacaksın. Sana büyük gelen bu acı başkalarının umurunda bile değil görmüyor musun? Tek başınasın. Artık üzülmenin değil, düzeni değiştirmenin zamanı. Acıya, hatta seni üzenlere karşı dik duracaksın. Bu böyle devam edecek. Ta ki onlar bu dik duruşunun karşında saygıyla eğilene kadar. Sonra da aralık emm adımlar atabildiğini fark edecek, ölümlü bu hayatı doya doya yaşamayı öğreneceksin. Seni kendi kabuğunda unutanlar seni unuttuklarına utanacak duruma gelecek. Onlar pişmanlık duyarken, sense onları bir daha hatırlatmayan kendinle gurur duyacaksın.

Kimse sonsuza kadar güvenilir değil. Ve kimseler de sonsuza kadar yanında duracak değil. Bugün olmasa bile yarın mutlaka öğrenmen gerekecek bunları. "Her insanın hedefleri olmalı" derler ya, işte aynen öyle. Ama öyle günübirlik hedefler koyma kendine. Önüne koyduğun hedefe koşmak bir hayat boyu sürsün. Yılma ve sakın yıkılma. Önüne çıkan engelleri ezip geçmesini bilmelisin. İyi insan sayısı azaldı günümüzde. Şayet sen de onlardan biriysen güçlü olmak zorundasın.

Mutluluk dediğimiz o iç gıcirtısı elbet bir gün seni de doğru adres bilecek. O zaman da kimseye pay etmeyeceksin

mutluluğuna. Doya doya yaşamak varken, kimseyi doyurmaya kalkmayacaksın. Tek başına da yaşa demiyorum sana ama niyetini de belli etme kimseye. Çünkü kimileri niyetini boşa çıkarana kadar yanında olacaktır ve sen de bunu ancak niye- r ini onlara belli ettiğin zaman anlayabilirsin. Değer mi bunu göze almana?

Yine de bu söylediklerim mutlu olmana yetecek sanma. Çünkü bu söylediklerim dışında bir eksik daha var: inanmak! Şayet mutlu olmak istiyorsan, kendine inanmakla başla...

Rabb'im ayrılığı vermişse, elbette kavuşmak da var. Yaradan¹ dan önce hayırlısını dile, hayırsız

ise

kavuşmak neye yarar?

Her şeyden soğudum...

Bir seni sevdiğim için, birden, bir de hiç sevilmediğim için, kendimden...

Artık şarkıların başını bekler oldum, sırf senin sevdiğin şarkıyı çalacaklar diye...

KAL ORALARDA

Sana benimle birlikte bir yarın yok artık.

Sana benim yanımda hır yer yok artık.

Sana bir ben daha yok artık...

Benden sonra kaybetme aşk bildiklerini ve kaybedecek kadar çok sevme aşk diye bildiklerini. Hayat hep böyledir; çünkü gitmek isteyenlerin hep hazırır bahaneleri. Ve aynalara da fazla güvenme. Hiçbiri yıllar geçse de göstermeyecek ana kaybettiğin gerçekleri. Kimbilir; gösterse de bakmaya yüz bulamayacaksın kendinde...

Ama unutma! Zaman günün birinde kulağına fısıldaya- ak beni. Arkanda bıraktığın hayal kırıklıkları yüzünden hiçbir adım, benim adımın yanına getirecek kadar güçlü yapmayacak seni. Anılar, ağır olup bir bir mutluluklarına saplanacak ve ağır yapanın da ağırlık yapanın da ben olduğunu anlayacaksın, anlayacaksın ama beni içinden atamayacaksın.

Belki çok ağlayacak, belki de telefonu eline alıp uzaklarda bıraktığın sesime sarılmak isteyeceksin. Sonra bir gün karşı-

ma dikilmek için yola çıkacak, koşa koşa sarılmaya niyetleneceksin. Ama ben bizi geçeli çok oldu. Hadi sen de kendine gel artık, geç oldu...

Ölmüş bir aşk vasiyetidir bu sam... Madem kimsem olamıyorsun, kimsen o ol ve kal oralarda.

Ne düşler kurdum, düşe kalka.

Ve sen hiçbirinde yoktun.

Ne düştüğümde ne de düşe kalktığımda...

ON SEKİZİNCİ QUN

Şu sıralar tuttuğum her rengi ister istemez karanlığa bu- [aştırıyorum. Kucağımda birikmiş eski hatıralar masanın üzerinde unutulmuş eski fotoğraflar yüzünden. Sanki ıkı fark- h insan gibi, içimde farklı duygular barındırıyorum birbirine ut yönde giden. Yaşım bunu kaldırabilecek kadar olgun, ama çok ağlamaklı son görmüş kalbim henüz buna hazır değil- Birisi "kalk gidiyoruz" dese, gideceğim hiç düşünmeden. Sanırım şu sıralar tek ihtiyacım, her insan gibi benim de içime ayna tutup beni kendimle yüzleştirecek birisi. Çevremde beni anlayan insan sayısı da hiç iç açıcı değil. Bir, bilemedin iki. Onlar da bu derdimin çaresini bilebilir mi kı

"Anlaşılmak" koca bir ihtiyaçmış meğer. Ama ben anlaşılmıyorum artık. İki kelimeyi bir araya getirsem, üçüncü kelimeye kulak verecek kadar acıya dayanıklı bir insan bulamıyorum. Bu da yetmezmiş gibi o iki kelimeyi tutup da bir araya getirecek kadar güçlü de değilim artık. Aslında hata biraz da bende... Yanlış insanları doğru yapmak gibi bir huyum

yüzünden doğru insan olmayı unuttum. Bugüne kadar sevildiğimi sanıyormuşum. Halbuki o sanmaların hepsi koca bir yanılmamış, daha yeni yeni anlıyorum. "Güvenmiyo-

rum" deyip işin içinden çıkabilsem, bugünlere gelmeyecektim belki de. Dedim ya; o yıllar yanlış insanları kendime ödül diye sunduğum için, şimdinin hesabını kendime soramıyorum. Ama yine de o kadar yanlışın içinde, hiç doğrum olmadı değil. O da beni bir süre sonra yanlış bildi ya, olsun. Doğru bildiğinde yanlış olmak, doğruların içinde yanlış olmaktan iyidir her zaman. Tıpkı şimdilerde olduğu gibi, ne zaman aklıma gelse, en çok da kendimi özlüyorum. Çok şey alıp götürdü benden. Bir tutam yalnızlığım, biraz da sağımı solumu acıtan büyük bir sevdıyla kalakaldım öylece. Ama olsun, yetecek elbet. Yetineli! Her seven nasıl kendi içinde onun döneceğine dair yalanlar buluyorsa, ben de bulurum. Buldum da! Ama yetmedi...

Bazen insanın kendisine söylemek için bulduğu yalanlar, canını acılan doğrulardan daha az olduğu için yetmeyebil lıyor. Sonra daha çok yalan buluyor, daha çok yalan söyler hale geliyorsun. En sonunda da sayfalan bitmiş bir defterin son yaprağı gibi acı gerçekle yüzleşmek zorunda kalıyorsun. Ve hem kendin için hem de başkalan için gerçekten bir yalan oluyorsun....

Kendi kendime konuştuğum sırada, masamın üzerinde duran yıpranmış bir kâğıt parçası ilişiyor gözüme. Eski fotoğrafların arasından çekip alıyorum bir merakla. Yaklaşık bir yıl öncesine ait atılmış o tarih ilk olarak dikkatimi çekiyor. Bir süre sonra da gözlerimi o satırları okurken buluyorum...

Bugün hayatıma gelişinin on yedinci günü.

Tam on yedi gün oldu içimdeki çocuğu uyandırılı.

Sen uyuyordun, bu sabah erkenden süpürüp kapı dışarı koydum senden önceki yıllarımı.

Sonra sen uyurken tüm alfabenin kolundan tuttuğum gibi getirdim yanı başına.

Güya sana "seni seviyorum" dedirtecektim.

Ah! Yine beceremedim...

O sıra pencerenin arasından görmüş deniz beni. Gülüyordu.

"Deniz güler mi?" deme!

Gülüyor i te...

Hem de dalga geçer gibi...

Peki, ya ku lara ne demeli?

Onlar da ismini benden duymuş olamaz ya? Şimdi gidiyorum ama tekrar d nece im ak am sekiz sıralarında iki ekmek Bir dilim beyaz peynir

Bir de param yeterse yarını satın alacağım sana. On sekizinci günün hatırına...

On yedinci günümüzün sabahı bana yazmış olduğu bu notla uyanmı tım. Bu son diye sevdiğim ilk insandı. Gözlerindeki mutluluk ya larıyla bah emi sulayan, g l   yle  i eklerimi toprağında kısılandıran ilk insan... Henüz kendimce doğruyu bulma gayretinde olduğum ya ımdaydım. Bu a k dolu günlerin nereye varaca ını, sonunun ne olacağını kestiremiyordum o sıralar. Ona bu kadar aldanmam, inanmam biraz da bundan. Girmesine ihtimal bile vermiyorum. Öyle benimsemi im ki o vakitler onu, önüme gelene mutluluk diye onun adını okutmak istiyorum. Sonradan sonraya bir korku sarıyor beni, korkuyorum. "Bir gün olur da giderken g l   nden d  ersem, kendimi nasıl toplarım, bilmiyorum..."

 u sıralar da  yle. I l   kendimi nasıl toparlayaca ım konusunda bir likrim yok. Bir sonbahar mevsimi tanımı tım onu. Koca bir a a ta tek başına kalmış bir yaprak gibi, diğer tüm insanlardan farklı gelmişti. Sanki "daha mevsimim geçmedi" der gibi, g l msemi ti. İlk kez yakından g rebilmi tim gözlerini, evimin olduğu caddenin sonundaki k  e başında. I leniiz hem okuyor hem de çalışıyordu o sıralar, şimdi ise mesleğini eline aldı i  güç sahibi oldu. Dedim ya; gen li imizin taze zamanlarındaydık. Hayat gözümüzü a mamı tı ve çevremizde olan insanlarla yetinmeyi biliyorduk. Me er konusu olmayan bir a kı, mutluluk diye ya ıyormu uz. Sonra zaman; vakitsiz açan bir  i ek gibi kuruttu bizi.

Acıyla sava mayan her a k, kendine mağlup olur. Dahası; o ma lubiyet yüzünden insanın kazanma arzusu daha da artar. Seni bırakıp giden birini  zleme sebebin tam da budur. Tekrar onu kazanacağını düşünmek! Aslında gerçek  u ki giden sana katlanamadı ı için değil, senin için acıya katlanacak kadar güçlü olmadığı için gitmeyi tercih eder. Sana ise bir başına bu acıyla savaşmak kalmıştır. Sen bu savaşı kazansan bile, giden yüzünden galip gelen hep

acıdır...

Bunlar yazıyordu bir ayrılık kitabında. 1 laatiyen ezberlediğim bu satırlar bir süre beni idare etmeye yem. Ama ne aman k1 gözleri hayalimde canlandı, işte o zaman kaybettim ben. Bir şarkı kadar kulağıma, bir şiir kadar gözlerime yakın olmayı başarabiliyor her seferinde. Giderken bıraktığı hatıralar yetmemiş gibi, gelmediği her gün de kötü bir anı olarak ekleniyor şimdi kaderime. "Tut k1 bıç sevmedin!" di- yebilse insan kendine keşke. Ama hayat bizlerden hır şeyleri eksiltiyor hep. Kimimizin yarınından umudu, kimimizin bugününden mutluluğu... Kimbilir belki de her şey kaybetmek inerine kurulmuş bir oyundur. Halbuki ben o oyunu uzaktan seyretmek isterdim, beni seyreden hayata karşı kaybetmek değil...

O sırada ikinci bir not ilişiyor gözüme. Hemen masanın merinde onunla birlikte çekildiğimiz fotoğrafın sağında duran o not. Ve o beni, o kâğıda yazdığı bu satırlarla terk edi-

Nasıl ki aydınlatamıyorsa ayıcığı şafağı

Nasıl ki gündüzün sözü geçmiyorsa geceye

Ve insanın gerçek kimliğini düşürüyorsa ayrılık

Senden gidişimin ilk günü bu

Ne olur beni unutacak kadar anımsa

Hem bugün kapıyı çalmışsa ayrılık

Mutlaka yanında gelmiştir yalnızlık

Kaçış yok sarılacaksın bir güzel

Kaynımda besleyeceksin seni terk edecek bir sevda

gibi

Kapatacaksın ihanete açılan tüm pencereleri Sıkı sıkı kendi üstüne çekeceksin perdeleri Ve gece saat on gibi acı sana uğrayacak Ama bu son olacak Mutluluk mu

Seni mutlu edecek bir tek sen varsın Bırak onlar herkes olarak kalsın Bir de vaktin olursa Saat ondan sonra beni hatırlarsın...

Bir kere sarıl bana, toprak alana kadar siirsiin. Yoksa aşk darılır sana, toprak olana kadar

üzülürsün...

Ve siz şiir sevmeyen kadınlar, bazı adamlar size fazlalar...

SEVDAYA DAİR CÜMLELER

Şiddetli bir aşkın artçı yalnızlığı...

Varalı bir gökyüzü gibi içime içime ağıladığını yıllar, i 'aha dün gibi hatırlarım. Kapısının önüne umut ekmekten mgeçmiş bir adam, elindeki patlamış balon yüzünden tüm balonlara küsmüş bir çocuk ve çok ölüm görmüş bir ihtiyar gibiyim o yıllar. Hayatım telafi etme imkânımın olmadığı a darla dolu. Ve bir veya birçok sebepten vazgeçemedi- m bir iki insan... Bir de bıraktığı hatıralar yüzünden nefes eı işim kadar zorunlu hale gelmiş, sürekli hatırlanılan, ala unutma olanağı olmayan bir acı. Henüz kaybetme lüksünün bana da verilip verilmediğini bilmiyorum o zamanlar. Deniz kokusu olmayan, ara ara rutubet bağlayan laların olduğu, bir de çok şiddetli yağan yağmurdan sonra ı d ıran çatı katına sahip

olduğum bir evde eskitiyordum o ikiller kendimi.

Kitaplığımda gazete kâğıtları ile kaplanmış eski ders not- ı ı i ı, iki eşik ötemde oturan ve halihazırda günaydınımı eksik ■ 11 ne yen bir kapı komşum var. Onun biraz ötesinde kurumuş ı i.a la dolu bir bahçe, daha da ötesinde boylu boyunca beni

bu kentin merkezine götürecek bir yol var. Şimdilerden bakıyorum da; o zamanlar gelecek kaygısı sinmiş üstüme. Sırf gelecekte iyi bir makam kaygısı yüzünden beni mutlu edebilecek birçok güzel nedenden vazgeçmişim ister istemez. El uzatılmaması gerekenlere dokunmuş, bir paragraf aralığı yetecek insanlara şiirler dizmişim bilmeden. Kaç kez ayak tabanlarımı yıpratmış, yanında olmamam gereken insanların yanında oluvermişim. Ne de çok cahillik etmişim geriye dönüp baktığımda. (icriye dönüp bakması kolay olsa da, zamanı geriye almanın imkânsız olduğunu yeni öğrendim. Çok değil, daha bir iki yıl

evvel. O yıllar konusu olmayan bir aşkı, sürükleyici bu roman okur gibi yaşadığımı hatırlıyorum. Keşke o yılları temiz bir sayfa halinde tekrar hayattan alma şansım olsa!

Bugünlerdi' de lıı isim tekrardan çıkıyor karşıma. Beklemediğim anda bir sokağın levhasında, isim şehir oyununda ya da kulak kabarttığım sokak dedikodularında. Cahilce yaşadığım yılların hatırası sanırım. Kışı erken getirmiş hu sonbaharın yanında hır de bu hatıranın ayazını hissetmek akıl işi değil. Üstelik hır iliği sökülmüş hırkam yüzünden hayatın duymak istediğini söylüyor dudaklarım. "Üşüyorum..."

Bu kelimenin dudaklarıma yapışmasına eskimiş hırkamın mı yoksa eski bir hatıranın mı neden olduğunu henüz bilmiyorum. Bu amansız hatırayı kaptığım yıllar bir kitapçada çalışıyordum. Daha çok eskimiş, unutulmuş eski ustaların kitaplarını satmaya çalıştığımız bir kitapçı... Biraz tıpkısı, biraz da aynısı olan kitap kapaklarıyla pek zengin görünmese de

idarımız, içi bir dünya zenginlikle doluydu. O zamanlardan u imanlara kadar bir alışkanlığım hâlâ devam eder. Kitap- mu kapaklarına aldanmak... Yevmiyemden

düşüleceğini ildiğim halde her akşam iş çıkışı kapağını beğendiğim bir ı u.ıbı kolumun arasına alır, sonra da evimin yolunu tutardım Yaşadığım evde birde kitaplarım için ayırmış olduğum ¹ M odam vardı. O odanın içi de yüzlerce kitapla doluydu. ¹ A ı ne kadar o kitaplardan birisini bile sonuna kadar bitirenmiş olsam da, o odaya girdiğimde kokan taze kitap kokunu seviyordum ben.

Biliyorum almış olduğum o kitap ile kitabı okuyacak insanın hakkını gasp ediyordum. Bunun '■İlişini de bulmuştum kendimce. "En azından evime ki- i| 'ları misafir edecek kadar kelime severdim..."

Kitapçada çalıştığım zamanlar aynı zamanda kendimi gemilimle sıkıntısının ağırlığını omuzlarımda hissettiğim zamlılardı. Gençliğime çoktan sobe demiş, hayal aralığında m ıcşten çok güneşin düşürdüğü gölgelerle yolumu buluyor-Cm. Herkes kendi köşesinde bir iniş bulmuşken, ben daha ılıkta o yokuşu tırmanıyordum. Hatta o yıllar kendimi l lamaya kalksam, hayatımda kim var kim yok çıkarmam ■ i' kildi.

bun o sıradaıbasimAeatşî/paylaşımı yapması için bir çalışan ¹ <1 ı.ı alındı

çalıştığım kitapçıya. Zayıf, ben yaşlarda ve ben- i biraz kısa. Adı Tarık. Güler yüzlü, geçinmesi gayet ko- ' vr aynı zamanda Orhan Veli hayranı. Benim de o yıllar ı nidan köşesinden okuya okuya ezbere bildiğim tek şair I' mir Asaf. O yıllar Tarık'la iyi günler geçirdik

denebilir.

İkimiz de bulunduğu ortama kolay ayak uyduran, çabuk ısınan insanlardık. Ben çalışma saatleri içerisinde boş kaldığım vakitleri bir şeyler karalayarak doldururdum, o ise kitap almak için gelen kendi yaşitlarına yan gözle bakardı. Tarık'ın tek sevemediğim buyu da bu olmuştur her zaman.

Kışın yalnızlığımızı iyice yüzümüze vurduğu bir gün... Kar taneleri tane tane süzülüyor gökyüzünden. Kaldırımlar bembeyaz, yollarda ise o beyazlığın üstünden geçen araçların te- j kerlek izleri. Bizim kitapçının sol tarafında bulunan fırından j her ne kadar taze ekmek kokusu gelse de, bacasında tüten duman kirletmeye devam ediyor o güzelim havayı. Eline eldivenini takıp sokağa kartopu oynamak için çıkan çocuk-| lardan başka da ses soluk yok ortalıkta. Kışın bereketinden midir nedir o gün bizim kitapçı doldu taşıtı. Bir ara Tarık'ın bir kızı uzun uzun süzdüğünü gördüm. Okuduğu tüm kitapları bizden aldığı için tanıyorum kızı. İsmi Sevdâ. İyi bir Cemal Süreya hayranı. Hemen yaramaz bir çocuk gülüşünü yüzüme takınarak Tarık'a şu cümleyi kurdum. "Üzgünüm ama o kıl Orhan Veli okumuyor. Cemal Süreya hayranı..."

Tam o sırada omzuma dokunan parmakları hissettim. Yü- . zümü döndüğümde anladım ki Sevdâ'nın parmakları.

"Pardon! Cemal Süreya'nın Sevdâ Sözleri adlı kitabını bü» lamadım?"

"Nasıl yani Sevdâ? Sen, seninle aynı adı taşıyan kitabı daha okumadın mı?"

"Okudum tabii ki de. Ben kendi kitabımı hediye olaral

i tanıdığımı vermiştim. Şimdi o eksiği tamamlamak için, ■ndime yenisini almak istiyorum."

"Şu an elimizde kalmadı. Ama en kısa sürede senin için ■İmiş olacak Sevdâ Sözleri."

"Peki. Teşekkür ederim."

Böyle dedikten sonra, o kış günü sokağın yolunu tuttu. Biz ■ Tarık de çalışmaya devam ettik. Birkaç kez Tarık, Sevda ıkında bir şeyler soracak oldu ama dedim ya o gün bizim lapçı hıncahınç doluydu. Akşam iş çıkışı yanıma yaklaşa- k "Evinde bir gecelik misafire yer var mı."" diye sordu Ta- Lc Hadi dedim, gidiyoruz... Başladık tabanları eskitmeye, 'imin yolu uzun... Evimin yolu zahmetli... Evimin önün' ■n bir vasıta geçmezdi benim. Şimdi gelişmiş hep oralar, yıllarda bir taksiyi çevirecek maddi güç de yok ikimizde, ılı yarıladığımızda bir de tipi bastırmaz mı? O yolu yürü- iğimüz vakitler değil iki çift laf etmek, ağzımızı bile aç- aklık. Tarık'ın giyimi, benim giyimime göre daha düzgün, ıha derli topluydu. Bayram çocuğu gibi kalıyordu yanımda, tabii o kazandığını kılık kıyafete harcıyordu, bense kapağı- ı aldandığım kitaplara. Haliyle o bana göre daha az üşümüş malı. Eve vardığımızda ikimiz de kardan adam gibi olmuş- k. içeri girer girmez tutuşturdum sobayı. Sobanın üstüne hemen koydum çaydanlığı. Ah! Bir türlü vazgeçemedim a ıımı şu çay olmadan doymamama huyumdan...

l atlı bir sohbetle gecenin yarısına gelmiştik. Biraz Tarık, ı.ız da ben kendi hayatlarımızdan bahsettik. Biraz Tarık

B

dertlendi, biraz da ben. İkimizin de ortak noktalan vardı. En büyük ortak noktamız ise gelecekte neye ve nereye ait olacağımız kaygısıydı? İkimiz de henüz çizememiştik kader çizgimizi. Ki her insanın hoşuna gider aynı kaderi paylaştığı insanları yanında görüp de kendisini yalnız hissetmemek. Benim de hoşuma gitmişti. En azından o geceyi yalnızlığımınla paylaşmamıştım ya, o bile yetmişti.

Konu gönül meselelerine kaymaya başlayınca da, Tarık, sözü Sevda'ya gelirdi. "Ne kadar tanıyorsun?" diye soracak oldu, ama ben anlalaı ak kadar tanıımıyordum. Sadece aldığı kitaplardan dolayı (kanal Süreya hayranı olduğunu anlamıştım. "Bugüne kadar hep lek başına gelmişti bizim kitapçıya. Sen yanımda çalışmaya başlayıncaya kadar da hep tek başıma tüm kitapçıyı idare ettiğim için devamlı kitaplarını bizden alanlarla tanışına şansım olmuştu. Sevda da onlardan biri... Oturduğu mahallede okuma yazma öğretiyormuş küçük çocuklara. Yazmak neyse de, okumayı öğreten birisi kötü olabilir mi? Sevda da iyi birisi. Ama sana göre birisi mi bilmiyorum..."

Hani bazı insanlar vardır. Onları uzaktan sevmen gerektiğini bilirsin. Çok

uzaktan... Çünkü onlar kendi içlerinde artık kullanılamaz bale gelmiş, buruşturulmuş ve bir kenara atılmış kâğıt parçası gibi görürler kendilerini. Daha önce bir veya binleri tarafından darbe almış, yıpratılmış ve kınlanmış- lardır. Dokunduğun anda paramparça olurlar. Bu yüzden iyi niyetli de olsa onlara el uzatma çaban her zaman boşa çıkar. İnandıramazsın kendini. Düşmüşlerdir bir kere içlerinde oluşan o büyük boşluğa. Önce onların gözünde hayat anlamını

yitirir, sonra da o hayatın içinde var olmaya çalışan insanlar. Bir başlarına yaşayacakları dünya kurarlar kendilerine. Uzun süre yalnızlığı paylaşacakları bir dünya... Çok zaman sonra onların o yalnızlık dolu dünyasına birisi girmek isterse, bunun tek şartı vardır. Karşı tarafa güvenilir bir insan olduğunu hissettirmesi gerekir.

"Bana göre Sevda da o insanlardan bir tanesi. Yaklaşman ne kadar zorsa, kendini uzak tutman da bir o kadar zor. Buna alıştırdı kendini Tarık."

"Sanki bana neyse?" diyebilen bir yapıda olamadım hiçbir zaman. Tarık bir şeyler anlatırken onun için çoktan bir plan kurmuştum kafamda. Sevda için getireceğim Sevda Sözleri kitabının içine, Tarık yazamadığı için Tarık'ın ağzından bir sayfalık bir not karalamaya, sonra da kitabın arasına iliştin meye karar verdim. Kaybedecek bir şeyimiz olmadığından bunu denemeye karar verdik. Sonra da hien Sevda'nın daha çok hoşuna gitsin hem de karaladığımız o kâğıt parçasını aydınlatсын diye, satırlarımıza Cemal Siireya

dörtlüğüyle haşlamayı uygun bulduk.

Güzelsin sevgilim, Ama çok yakından!

-Cemal Süreya/Yakın

Bir bildiği olmalı o karlı yolların, hir bildiği... Hatırlar mısın bilmem! Tipiye gebe, akşamı çoktan doğurmuş bir gökyüzü aralığında tanıdım seni. Her yer siyah, her yer karan lığa yakındı. Önce hepsi yanmayan birkaç sokak lambası aydınlatmaya çalıştı o boylu boyunca uzanan caddeyi, sonra da gözlerin. Uzaktan sevmeleri sevdirmiştin o vakitler. Göz ucuyla okuduğum ama daha ezberini yapmadığım bir alfabe gibi göründün birden. Sefalar, vedalar getirdin bilip bilmeden. Tam o sırada yaralarımı kapattım görmeyesin diye. Derli toplu oturdum tam karşına. Ama değil görmek, bakmadın bile. Ki, bir kere baksan, daha çok sevecektim. Ucuza gitmiş saydım o gün kendimi. Alıcısı çok anı amacında kullanılmayan bir eşya gibi... İçim titredi, yalnızlığım ürperdi.

Hani sen tardın ama yaktun ya; en çok ıL ben eksiktim kendimde, uzaktan seni seyrettiğimde Ye bana gelecekten özür dilemeyi öğrettin birdenbire. Henüz dilemediğim kocaman bir özür borçluyum şimdi geleceğe I >aha mı, o özrü hemen dilemeyeceğim. Anlamaya çalışıyorum siklere. Neden içim oyun parkına terk edilmiş bir yanı mutlu, bir yanı öksüz çocuk gibi oldu sence? Ne olur kader bir kez daha karşılaştırırsa bizi, bir merhaba kadar kısa görme beni, i Jzaı, uzatabildiğin kadar yüzü bana dönük cümlelerini. Sana söz! Bekleyeceğim o cümlelerin sonunu, tıpkı ömrümün sonunu bekler gibi. Hem benim de eksiklerim yok değil. Mesela senin için cebime yıldızları biriktiremem. Alışık olmadığımın, güzel de gülemem. Öyle elimden de her iş gelmez- Tek becerehiUiğim şeydir benim sevmek.

Anlayacağın sevmek benim işim.

1 faikın Cemal Süreya'yı sevdiği gibi, Cemal Süreya'nın şiirleri gibi, Seviyorum seni... Son noktayı koyduktan sonra da uykuyla haşır neşir olmak için yattık. O gecenin son cümlesi oldu "Seni seviyorum"...

Ertesi sabah yine beyazlan giyinmiş bir doğa bekliyordu bizi. Yaklaşık üç saatlik uykudan sonra çalışmak için kitapçının yolunu tutmamız gerekli. 1V1İİ ki o yol bize yine zahmet verecekti. Kış soğğunun ii.stiine bir de sabah soğğu eklenince, eh bir de o kışı kaldıramayacak hırkamı üstüme takınca âdeta üşümek şai r olmuştu. O sabah yolu tamamlamak sanırım her zamankinden daha uzun sürmüştü. Bizim kitapçıya varınca hemen ısınmanın yollarını aramaya koyulsak da, biz varır varmaz sipariş ettiğimiz kitapların kolileri geldi. Sevda'nın sipariş ettiği kitap da yine o kolilerin içerisindeydi. Sabah soğğundan mıdır yoksa kış soğğundan mıdır bilinme; ama Tarık'la beraber o kol il eri dışarıdan içeriye taşımak çok a. bir zamanımızı aldı. Sonra ben kolilerden tek rek kitapları çıkarıp ait oldukları raflara yerleştirmeye başlarken, Tarık da Sevda Sözleri adlı kitabı çoktan koliden çıkarmış, içine dün gece yazdığımız tek sayfalık notu açmış olduğu rastgele bir sayfaya koymuştu. Zaten çok geçmeden de Sevda kitabı almak için bizim kitapçıya geldi. Kılalı Sevdaya teslim ederken notu benim yazmış olabileceğimi aklına getirir diye korktum birden. Ama öyle olsa ne olurdu ki?

Gerçek olanı bir şekilde ona söyleyebilirdim. Bu kez de öyle yaparsam Tarık'ın konuşmaya cesaretsiz görüntüsü açığa çıkacaktı. Ahi Bir şey kazanayım derken, bilmediğin bir savaşı kaybetmek bu olsa gerek. Hayat dediğimiz şey tam

da böyle bir şey değil mi? Bir şeyleri isterken, başka bir şeyi ellerimizden bırakıyoruz bilmeden...

Ama korktuğumuz başımıza gelmedi. Sevda kitabı alıp gittiği günden sonra ne notu geri vermek için ne de o not hakkında tek bir soru sormak için geri geldi. Artık bize ürkek bir kuş gibi beklemek kalmıştı. Korkuyorduk! Ben Tarık'ın kazanmak istediği zaferi elinden almaktan, Tarık ise tecrübesiz olduğu bu yolda yalnız kalmaktan...

Sevda Söyleri adlı kitabı Sevda'ya teslim ettikten üç veya dört gün sonra Sevda nihayet bizim kitapçının kapısında görüldü. Emin adımlarla yanıma yaklaşıp bir adet daha Cemal Süreya'nın Sevda Sözleri adlı kitabını istedi. Aynı kitabı daha bir hafta geçmeden ikinci kez sipariş ediyor olmasına anlam veremesem de, onun da bir şeyleri anladığı belliydi, ikiletmeden en kısa sürede kitabı getirteceğimi söyledim. Ve kitap gelince de yine aynı yolu izleyecektik Tarık'la. Yine Cemal Süreya'nın dizeleriyle söze başlayacak, yine Tarık'ın ağzından yazar gibi ben bir şeyler karala- yacaktım. Öyle de yaptık.

Kuşlar toplanmışlar göçüyorlar

Keşke yalnız bunun için sevseydim seni...

Cemal Süreya/İki Kalp

O sancılı bekleyiş içinde bir kez daha öğrendim ki; beklemek yoruyor insanı. Dizkapaklarına biriken sabırsızlıkla koşmak istiyorsun olabildiğince ileriye. Ama olmuyor. Bir engel çıkıyor karşına mutlaka. Kiminin güveneceği dal kırılıyor, ki' minin ise güvendiği rüzgâr esmeyi bırakıyor. Bazen başkası giriyor araya, bazen de o bir başkasına dönüşüyor. Kimi zaman bahaneler üretiliyor, kimi zaman ise nedenler tüketiliyor. Bir şekilde olacağı varsa da olmuyor işte... Tam o sırada dört ayak üzerine kurduğun hayalleri getiriyorsun aklının ucuna. "Bu kez neden olmadı?" diye sorgularken, yine suçlu buluyorsun kendini. En sonunda da tekrar inanıyorsun bu koca yalana. "Bu bahar olmadı, bir dahaki bahara..."

Ve ben o koca yalana inanmak, bir dahaki baharı beklemek istemiyorum artık. Tam da şimdi, şu vakit benim sonbaharım olur musun? Senin için tüm yapraklarımı dökmeye, tüm çıp' laklığımla gerçeklerine soyunmaya hazırım.

Yeter ki yalnızlığı' mı süpüren sen ol. Sana üşüyen hayallerimden söz etmeyece'

ğim bile. Kaç sabahın peşinden koştum rüyalarımı bir kâbusa kaptırmamak için.
Bir bilsen!

Senin Cemal Süreya'yı sevdiğin gibi Seviyorum

seni...

Bir bilsen!

Sonra bu dizelerin yazılı olduğu kâğıdı Sevda için getirtmiş olduğum kitabın arasına koyarak ertesi gün Sevda'ya teslim ettim. Belli ki geçen hafta almış olduğu Sevda Sözleri adlı kitabın içinden çıkan notun kendisi için yazılıp yazılmadığını öğrenmeye çalışıyordu. Ah be Sevda! Gör artık. O kitabın içinden çıkan notlar senin için yazılıyor. O kitabın arasına kocaman bir hayat sıkıştırılmış, seni bekliyor...

Tarık için elimden geleni yapıyorum ve yapacağım. Tank da benim gibi mutluluğa geç kala kala ruhunu erkenden

yaşlandıranlardan. Olabildiğince olgun ve samimi birisi... Bugüne kadar ne bir yalanını duydum ne de gördüm. Sana, Tarık'a ya da bana güven demiyorum. Ama bizi bu kadar da yabancı görme kendine. Ben az da olsa görebiliyorum arka bahçene gizlediğin duygulan. İzin ver Tarık da görsün. Ne dersin ?"

"İyi ama ben yalnızlığım ile mutluyum! Hem..."

"Ozdemir Asal sözüne atıfta bulunarak kestim sözünü. Yalnızlık paylaşılmaz. Paylaşılsa yalnızlık olmaz Sevda. Bu yüzden ne sen Tarık'la yalnızlığı paylaşmayı göze al ne de Tank yalnızlığına ortak olsun. Paylaşacaksan; onunla mutluluğunu, acını, hüznünü paylaş ama asla yalnızlığını paylaşma. Yalnızlık insanın son durağıdır. Olur da Tarık beklentilerini karşılayamazsa, yine o son durağa doğru yola çıkarsın. Kimine göre, 'Madem bir başkasıyla olamıyorum, bir başıma olurum' deme şeklidir yalnızlık. Bana göre bu böyle. Ve biliyorum sana göre de öyle... Bırak bu söz imdat çağrısı gibi dilinin ucunda kalsın. Ama sakın söyleme, seni seveni incitirsin."

"Peki. Bir şans vereceğim hem ona hem de onun için kendime."

"Bunu yapmalısın Sevda. Tarık, Orhan Veliyi çok seviyor. Ona Orhan Veli kadar yakın olman yeterli."

O halde neden bana yazmış olduğu dizelere Orhan Veli ile değil de Cemal Siireya ile başladı?"

"Çünkü seni Orhan Veli'den daha çok seviyor."

"(tebessümle) O zaman söyle kendisine; yarın bu saatte yine burada bekliyor olacağım. Ama bu kez seni değil, biz- zat kendisini. Hem de Cemal Siireya dizeleriyle değil, Orhan Veli dizeleriyle..."

"(tebessümle) Peki. Söylerim..."

Sevda'yı yolcu eder etmez o soğuk, karlı gökyüzünden ka- çar gibi içeri girdim. Ellerim huz kesse de, dilimin Tarık'a söyleyecekleri vardı. Sevda ile konuştuğumuz her şeyi bir bir Tarık'la paylaştım. O an içindeki kelebekleri özgür bırakmış gibiydi Tarık. Kaç gündür astığı yüzü birden gülüverdi. Tarık sevincini bir köşede yaşamaya devam ederken, yine onların mutluluğu için belki de son kez bir şey yapmam gerekiyordu. Bir sayfalık bir not yazmak... Hem de bu kez Orhan Veli di- zeleriyle başlayıp, yine Tarık'ın ağzından yazar gibi...

Ben de üstüme düşene yaptım. Onların mutluluğu için şu dizeleri yazdım...

Bekliyorum Öyle bir havada gel ki, Vazgeçmek mümkün olmasın.

Orhan Veli/Davet

Şu an saat tam on iki sevgilim...

Yani seni sevdiğim bir günün tam ortasında^A ım.

Önümde bir düzine lavanta dizili, arkamda ise tık tak sesleriyle güneşi ürküten bir duvar saati. Bir yanım hüzne buyur gel diyor, diğer yanım ise ne duruyorsun kalk sevin diyor. Üstelik içimdeki o büyüdüğünü kabullenmeyen çocuk da uyanmak üzere. Ne yapar ne eder nasıl söylerim ona hâlâ gelmediğini? Oysa sem seveli kaç mevsim geçti. Kaç bahar geride kaldı, kaç kış ayazıyla kovaladı. Yetmezmiş gibi bir de aksak adımlarla koştüğüm umutlarım yara aldı. Ve sen öyle bir zamanda uğradın ki kendimi kaybettiğim buralara, sanki ilk defa kendi elimden tutup da kendimi kaldırmayı öğrettin bana. Yürüdüğüm, gittiğim, eskittiğim yollar bile doğruya çıkmaya başladı seni düşünerek tırmandığımda. O müzik kutusunun içinde çalan şarkılarla ya da arkalı önlü şiirle doldurduğum kâğıt parçalarını okuyarak uyumayı da bıraktım. Azalttım artık her

şeyi; küllükten sigara izmaritini, yemekten tuzu ve de kendimden yalnızlığımı. Seni, bir tek seni fazlaca ezberlettim kendime. Dün çoktun, bugün ise daha çok. Muhtemelen en çok da yarın hayatımda olacaksın... Belki üzeceksin beni. Üz! Belki de ben bilmeden kıracağım seni. Kırılma! Sahi sen alışabildin mi bana? Merak etme alıştıracığım seni; yanıma, yanırıma, hayatıma...

Şu an saat tam bir sevgilim...

Yani seni bir bildiğim ömrün tam ortasındaayım...

Birkaç yıl sonra...

Geçen bu birkaç yıl, Şovda ile Tarık'ı birbirinden koparamadı "hubirinden koparamadı" diyorum; çünkü hayatın işleyişi böyle. İki seveni ayırmak için çok fazla neden sunar ve mm laka o nedenlerin birinde de ayırmayı başarır hayat, şayet yaşanmakta olan sevgi gerçek bir sevgi değilse. Hatta kopmak bir yana, onlaın sevgisi öyle gerçek bir sevgiydi ki onları evlilik çatısı altında birleştirdi.

Benimse geçen bu bukaç yılda kadere ayak uydurmam gerekiyordu. Hayal, onlaın mutluluğu için yazmış olduğum aşk notlarından soma bana bir iyilik yapma şansı daha sundu. Sevda ile I.ıık evlendikten sonra, ben de Tarık ile birlikte çalıştığım kitaplıdan ayrılarak yerime çalışacak insanın Sevda olmasını sağladım. O kitapçıdan ayrıldıktan sonra da yazmış olduğum o notların üzerine koyarak yazmaya devam ettim, deniz kokusu olmayan evimde. Şimdi ise o yazdıklarım kitap oklu I lana karık ve Sevda'nın çalıştığı kitapçının en güzel rafında sergileniyor.

Kimbilir belki de sen bu kitabı Tarık'ın ya da Sevda'nın çalıştığı o

kitapçıdan, onların elinden aldın. Ne dersin?

Seni ağlarken görmelerine izin ver.

Ama seni ağlatanların bir daha seni görmelerine

verme...

SEVEBİLECEK MİSİN BENİ?

Her aşk gibi değil de, biraz da bir öğrencinin pastel boya takımında olmayan

pembe boya kadar özlemle anımsa beni misal. Kendi beyazına karıştırmaktan korkma seni görünce kızaran yanaklarımı. Aklına geldiğimde, güneş altında bir ağaç gölgesi bulup uzanmış kadar huzur dolsun için. Akşam iş çıkışı aldığın bir ekmeği yolda gördüğün elden ayaktan düşmüş bir ihtiyarla paylaşacak kadar şefkatli sev, sevecek- sen. Öğle arası ya da bir sabah kahvaltısı gibi değil, akşam yemeğinde eksik kalmış bir aile bireyi gibi gör beni. Bensiz ne tadın olsun ne de tuzun. Hatta bir gün şu veya bu sebepten ağlayacak olursam, benimle ağlamak yerine beni güldürecek cesaretin olsun. Kimselere kulak asma. Kim ne der diye de düşünme. Bir şiirinde ya da en güzel dörtlüğünde yer ver bana. Ama öylece bir misafiri buyur eder gibi değil, ilk kez ev sahibi olmuş bir aile babasını sevindirir gibi. Salıncak sırası gelmiş, ama sırasını en sevdiği arkadaşına vermiş bir çocuk kadar fedakâr ol, olacaksan. Olur olmadık zamanlarda iç çeke çeke özle. Başını koyduğun yastığın da, üstünü örten yorganın da ben olayım gece yatağına yattığında. Aceleyle yaşanıp bitmesin sıradan aşklar gibi. Hiç olmayacak bir ya

134 Serkan Özel rın kadar uzak ve bir o kadar da yakın ol bana. Ne bir avuç dua ile yetinecek kadar ne de benden öteye bir adım atacak kadar...

Seveceksen beni;

Bekliyor olacağım yağmurlu bir sonbahar günü,

Beni sana getirecek bir tren durağında...

Bir umutla beklediğim en güzel yarınısın...

ŞUKUR

Bildim, bildim şimdi bildim...

Tüm insanlara karşı güvenini kaybetmiş bir insan, aynı zamanda tüm çıkmaz sokakları ezberlemiş. Hatta ne yöne gideceğini, hangi yöne kiminle gideceğini çok iyi biliniş. Ama etrafında güvenecek bir insan olmamasının eksikliğini de en çok düşerken değil, el vereni olmadığı için düştüğü yerden kalkarken hissedermiş. Dar gelirmiş yürüdüğü tüm sokaklar. Çıkmaza çıkarmış tüm kapılar. Ve yalnızlıkla sınanmış böyle insanlar.

Mevsim baharı gösterirken, saat beşi beş geçerken düşünüyorum...

Neden biz bize güvenemiyoruz? Ya da neden biz bize yetemiyoruz? Bu kadar kolay olmamalı "güven" denen o duygunun yerle bir olması. Bir şeyleri beceremiyoruz ama neyi? Sevgiyi mi paylaşamıyoruz? Yoksa saygıda mı kusur ediyoruz? Belki de biz hiçbirini beceremiyoruz... Ve bundan en çok da güvenmek isteyen, sevgiyi paylaşmak isteyen insan zarar gö rüyor. Hani iyi insanız ya; "Bu insana güvenmemem gerek" deyip arkamıza bakmadan yolumuza devam edemiyoruz İhı

138 Serhan Özel kez daha deniyor, yetmiyor tekrar bir daha güvenmek istiyoruz. Peki elimize ne geçiyor? Kocaman bir dünya, hem de yalanlarla dolu...

Bir gün diğer tüm sabahlardan farklı bir sabah olsa...

O sabah tıpkı yeni doğmuş bir çocuk gibi içi dışı tertemiz uyansa insanlar. Yolda gördüğün bir yabancıya selam verdiğinde, karşıdaki selamı alırken aklında "acaba" soruları olmasa çok mu? Herkes eşit uyansa ve hiç kimse o gün evinden çıktığında tekrar eve sağ salım gelebilir miyim diye kimse kendine sormasa çok mu? Kimse açlıktan ölmese ve hiçbir kurşun ateş almasa o gün çok mu? Hiçbir dilenci el açmasa ve sokakta yatacak yer arayan bir çocuk kalmasa çok mu?

Çok değil be...

Hem de hiç değil...

Yeter ki sen iste...

Sonra da istemekle oluyor mu diye düşündüm kendi kendime. Evet oluyor. Sen karşıdakine nasıl bakarsan, o da seni öyle görüyor. Yeter ki sen karşıdaki insanın gözünün içine bakacak kadar temiz kal. Çıkarlarından uzaklaş ve sadece sevgiyle yaklaş.

Güvenecek bir insan ararken, Kendi kusurlarımızı bulamadık...

İnsan kendine yakışanı koy aynasında görmeden om e, "Kendime yakışıyor muyum!" diye sormalı belki de. Bir ay nanın karşısına geçip gözlerinin içine bakmalı önce. O aynada gözlerinin içine bakıp "ben iyi bir insanım" diyebiliyor musun? Her insan kendine göre iyi insan zaten. Ama asıl sorun diğer insanların da senin hakkında böyle düşünüp düşünmemesi.

Düşüncelerimden sıyrılıp kendime geldiğimde saat altı çeyrekti...

Sonra bu düşündüklerimi gerçeklerime yansıtmaya karar verdim. İlk zamanlar zorlandım. Çünkü ne kadar iyi şeyler yapmak istersen iste, mutlaka kötülükle karşına dikilenler oluyor. Ama yılmadım, vazgeçmedim bu düşüncelerimden hiçbir zaman. Ve kazandım, kötülükleri ile karşına dikilenleri yıkıp geçtim.

Şimdi ise,

"Şükür!" diyebilecek kadar mutluyum.

Artık sırtımdan vuramayacakları kadar güveniyorum insanlara.

Ve anladım ki hedeflerin için yürüdüğün o yol sevgiden geçmiyorsa, varacağın yer de seni mutlu etmiyor. Bu yüzden hedeflerin için sevgiden değil, sevgi için bazen hedeflerinden vazgeçmen gerekiyor...

"Hadi beraber mutluluğa kadar koşalım" diyen biri olmadı hiç yanımda. Sırf bunun için bile "hiç" oldum kimlerin yanında. Ve sen! Senin de mutluluğa kadar yolun var bundan sonra...

ADIM ADIM

Şimdi uzaklar seni bekliyor. "Dur" desem, aşk bana darılır. Sen bana "gel" desen, kalp bu, inanır... Ama yine de doğru bildiğin şeyi yapmalısın. Gitmelisin benden. Şunu da bil; bu vakitten sonra varmak istediklerin umurumda bile değil. Sen giderken ben kimi, neyi beklediğimi bilmeden kalacağım. Artık bir saat gibi işliyor beni hayat ve zaman üstümden geçiyor. Günde kaç kez seni gösterdiğimin bile farkında değilim. Başkaları olma uğruna çok savaşlar verdim. Çoğu zaman kazandım ama çoğunda da zamanı kaybettim. Her ne kadar yenilmelerim kendimi yenilememe vesile olsa da, ruhum her seferinde biraz daha nasırlaştı. Kalp kapakçığımda oluşan yaralar adeta mutluluğun önüne kocaman bir set ördü. Hatta seni yok sayma çabam yüzünden diğer insanları hor gördüm bir süre. Onları dışladıkça dışlandığımı farkına vardım. Sanki bensiz bir mutluluk dünyası kurmuş gibiydiler. Huzuru bulmak için de bir yolculuğum olmadı hiçbir zaman. Olduğum yerde olmamayı oynadım. Bir saklambaç gibi kendimi kendimden sakladım. Ama hayat acıyla sobeledi beni. Kaçamadım...

Aşk acısıyla değil, aşk ağrısıyla sabahladım. Kendimi kandırdığım yalanları çabuk tükettiğim için kendime de inanamadım. Her insan gibi ben de yandım, yanıldım, yaralandım...

Ama öğrendim ki kalben kalanlar değil, kalbiyle gidenler kazanırmış. Hep onlar mutlu olur, hep mutluluk onları bulmuş. Her şeyden önce bir kere aşk kanununda kalp sağlığı için unutmak varmış. Ben bu kanunu öğrenene kadar geç olmuş, geçenler olmuş. Ben hep başka sevdim, zamanı ge-linçe başkasını sevecek olanı. Biraz akşamüstünden çaldım onun için, biraz sabah ezanını bekledim sadece ona dua etmek için. Kokusunu rüzgârdan sakındım, taze bir ekmek gibi ateşlerin içinden çıkarak ona mutluluk sundum. Yeri geldi papatyalara yalan söyledim, yeri geldi onu görmediğim günlerin özlemini bile görmezden geldim. Kim bu kadar kaderine yalan söyleyebilir ki? Ben söyledim. Bakma sen, ben seni çok iyi sevdim...

Şimdi iki kelimeyi bir araya getirip "biz ayrıldık" demeye korkar oldum. O kadar ki cümle içinde bile geçse adın, her harfte seni sayıyorum, adım adım...

Demem o ki şiirin en güzeli gözlerinden okunuyor...

Hayatımın güneşe bakan tarafındayım. Henüz göstermemiş kara bulutlar

kendini. Attığım her adımın yanlış olabileceğini düşünüyor, bu yüzden adım atmaktan korkuyorum o sıralar. Yetmezmiş gibi aklımda resmettiğim ve kâğıda dize dize yazabildiğim tek şeydi kadınlar. Henüz tanışmamıştım şiir gibi adamlarla. Henüz okumamıştım Özdenin Asaf'ı. Varsa yoksa yarını mutlu harcayacak birkaç neden bulmak.

Birisi geldi sonra...

Bahçemdeki çiçekleri çiğneye çiğneye hayatıma yakla- şyor olmasından belliydi benim canımı acıtacağı. İlk kez oıunla tattım içime açılan kapının arkasına saklanıp, gör- inden, bakmadan, sadece yüksek sesle konuşmayı. Hayatımla gördüğüm en iyi kadın portresiydi.

Onu ilk gördüğüm gün,İstanbul'un iki yakası yağan yağmur yüzünden birbirini görmyordu. O ise çoktan tramvayı kaçırmış, elinde şemsiyesi il otobüs durağına doğru yürüyordu. Benimse elimde yalnızlum ıslanmasın diye tutacak bir şemsiyem bile yok

148 Serkan Özel tu. Üstelik o otobüsün beni götürebileceği tek doğru adres, onun inmek istediği yeri.

Belki o gün onun peşinden gitmeseydim, hayatımda bir anı, bir hatıra ya da bir tecrübe eksik kalacaktı. Ve ben bunu hiçbir zaman bilemeyecektim. Belki de o gün ters yönde iler' leseydim beni daha çok mutlu edecek bir adrese varacaktım. En önemlisi de içimdeki çocuğu bu kadar çabuk ağlatamaya' çıktım...

Daha o gün aramızdaki farklılıklar ortaya çıkmaya başlamıştı. Ben baştan aşağı ıslak, onun üstünde ise bahar havası. Her ne kadar yanımdaki koltukta oturuyor olsa da, iç dünyamızdaki fark birkaç durak kadar uzaktı. Önce kolumun koluna değmesinden korktum ıslanmasın diye, sonra da adını merak ettim hızla çarpan kalp atışlarıma bir isim verebilmek için. Evet, evet o diğer kadınlara benzemiyordu. Kendinden emin, beni koruyup kollayabilecek hatta benim için tüm kötülüklerin önüne geçebilecek bir yapısı vardı. Dahası; yüz batları benden büyük olduğunu işare ediyor, bu nedenle hiçbir kadında olmayan güzelliğe sahil oluyordu gözümde.

Ama onunla da ayrılık vakti gelmiş çatmıştı. Artıkoir durak gerimde kalmış, çoktan yabancı insanların arasın-karışmıştı. Dahası ellerime belki de bir daha onu asla görmeyeceğim gerçeğini bırakmıştı. Birkaç hafta onu ilk görüşüm caddenin başında bekledim. Sonuç hüsrandı...

Hayatım boyunca kalp atışlarımı bu kadar hızlandırabilirdi, bahçemdeki çiçekleri çiğnese bile beni hayata karşı canlı tutmayı başarabilen ilk kadın o olmuştu. Hiç tanımıyor- ium ama o kadar güzeldi ki tıpkı anneme benziyordu. Zaten .mnemi de birkaç eski fotoğrafı dışında tanımıyordum.

Sahi sizin hiç yoldan geçen bir kadını anne yerine koyup • i vdiğiniz oldu mu?

Bir adım var ki söylenmez dilinin ucunda durur. Bir adtn var ki söyleyemem ucu sana dokunur.

Bir cümle acıyı anlatıyorsa,

ACI büyük başlar virgülden sonra da olsa...

ÇÖZLERİN KAÇ ŞİİR EDER?

Boş değil henüz masamın üzeri. Yazılmamış bir şiir, bir de soğumayı bekleyen bir bardak çay duruyor hâlâ. Ve sen; sen de öyle güzel oturuyorsun şuracıkta, tam karşımda. Ah! Odamın duvarları gülümsüyor sayende. O sırada güneş pencereimin arasından bizi görüyor, o da gülümsüyor bu hallerimize. Peki ya perdelerim, onlara ne demeli? "Sen yeter ki yanımda bırak kendini" diyesim geliyor birden. Bırak ki; ben perdeleri çekip, dışarıya kilitleyeyim geceyi. Bir de kapı eşiğinden bizi gözetleyen acı gözüme ilişmesin mi! O an sen dururken kaleme sarılacak gibi oluyorum. Sonra gözümü senden alıp şöyle bir bakıyorum da kendime, daha seni sevmenin yarısına gelememişim bile. Doyuramıyorum gönlümü seni sevmekle. Gözlerin kaç şiir eder, saç tellerin hangi romanı ort adan ikiye ayırır, inan bilmiyorum... Sadece seviyorum, kokunu nefes bilir gibi. Hani yalnızlıkla yanlışlarım arasındaki aralıktan hayatıma sızmıştın ya, ilk kez o zaman sevmiştim seni en çok da buna inan! Halbuki baharı beklemekten vazgeçeli çok olmuş, yanıma eş olacak insanlar çoktan unutulmuştu. Daha sözü gülüşüne getirecekken, birdenbire gülüşün dökülüyor masamın üzerine. O sırada uyanıyorum bu hayalden. Tam

154 Serlcao Özel karşıma oturanın sen değil, içime oturanın acılar olduğunu anlıyorum birden. Sonra yazılmamış o şiir tamamlanıyor, geriye o şiirden şu iki satır kalıyor.

Ne olur söyle, Geleceğin gün hangi takvimde yazıyor?

Haklıymış gözlerin!

Aynalar bile ne halim varsa "onu" gösteriyor...

Senden sonra dokunamaz
oldum hiçbir şeye.
Ne bir başkasına
dokunabildim ne de boş bir
sayfaya...
: Geri istemeye yüzüm yok,
: ama bil ki teninde kaldı
parmak izlerim.

Elindekinin kıymetini, elini bıraktığım zaman, Gözlerimin kıymetini, başkasına baktığım zaman ve bu aşkın kıymetini, gözünden yaş geldiği

zaman anlayacaksın...

HUZURLA

Tut ki bugün de gelmeyecek!

Ne kaybedersin?

Kendi içme yolculuk yapmayan insan,

Kimseyi gerçekten tanıyamaz bilmez misin? Hem aklında bulunsun;

Hayat mutlaka kanatlarını kıracaktır.

İşte o vakit artık mutluluktan uçamadığını kabullenecek, Ama asla pes etmeyeceksin. Düştüğün yerden kalkacak,

Bu kez de mutluluk için hayallerinin peşinden koşaç aksın. Sonra yeni yaralar acı acı çalacak kapını,

Açmayacaksın!

Madem doğruya giden yol değilsin,

Sana doğru gelenlere yol olacaksın.

Hem hafta yediye ayrılır en güzeli de Cuma. Kimbilir beklediğin belki de bir Cuma vakti

gelir sana, Hem şükürle, Hem de huzurla...

Bir gün hayat"kırdığı" yerden soracak ama bensiz "yaptıramayacaksın" cevabı.

AYRILIK

Sahi, nedir ayrılık?

Kimine göre her sabah yatağında tek başına uyanmaktır ayrılık. En güzel film için tek kişilik bilet almak, çay içtiğin bardağın yanma bir bardak daha koyamamaktır o. Yaptığın yolculuklarda yanındaki koltuğa hiç tanımadığın bir insanın oturacağını bilmek, gelen bir kutlama mesajında sevdiğinin

adını göremeyeceğinden emin olmaktır ayrılık. Eşli gidilen yerlere artık gidemiyor olmak, bir davetiyenin üstünde sadece kendi adını okumaktır ayrılık. İnsanların gezmek için iple çektiği pazar gününü haftanın günlerinden silmek, ne kadar yoksul ya da varlıklı olursan ol, yalnızlığa ortak olacağını bilmektir ayrılık. Hayatın bir yerine tekrardan tutunamayacağını öğrenmek, belki de yalandan gülen bir insana başka bir yalanla, yalan söyleyen bir

gülümsemeyle merhaba demek t ı ayrılık.

Peki ya gerçek bir ayrılık?

Belli bir şartı var mıdır ayrılığın kalıcı bir ayrılık olabilmesi için? Ya da "Gerçekten ayrıldık" demek yeterli midir? Bana göre asla... Sözüm başka bir semte ya da kente gidenle

162 S erkan Özel

re değil. Sözüm başka bir dünyaya gidenlere. Hani, "Toprak sevdiklerimizi zamansız alıyor" derler ya, işte tam da bundan bahsediyorum. Acaba bize verdiği meyvelerin, çiçeklerin ya da güzelliklerin karşılığı mıdır toprağın sevdiklerimizi bizden alıyor olması? Ya da bastığımız her toprak tanesinin canı acıdığı için midir sevdiklerimizle aramıza ayrılık diye girip canımızı acıtması? İşte o toprak, bazen "Bizi hiç bırakmaz" diye düşündüğümüz bir babayı, çok defa kalbini kırdığımız bir anneyi, el kaldırdığımız bir evladı ya da aşkı gerçek anlamda yaşadığımız bir insanı hiç beklemediğin bir anda öyle bir alır ki bizden, sonra kendini ne toprağa kabul ettirebilirsin ne de kendi kendine hayata tutunabilirsin.

Sen sen ol ayrıldık diye ütülme.

Yaşarken ayrıldık diye sevin...

Sahi, sizin hiç toprağını bile sevdiğiniz birisi oldu mu?

Cennet kadar sevip, cenneti bırakıp da gelmeyeceğini bilerek özlediğiniz birisi? Peki ya mezar taşında yazan o ismi içinize bağıra bağıra okuduğunuz birisi oldu mu hiç? Belki ansızın topraktan çıkar gelir diye değiştirmedığınız bir kapı kilidi, hep kahvesini içtiği fincanı, son kez başını koyduğu yastığı, bir kare fotoğrafını ya da rehberinizden silemediğiniz telefon numarasını her gün görüp de unutamadığınız birisi oldu mu hiç?

163 S erkan Özel

Kimbilir belki tam da budur ayrılık...

('mim SaftoLsıtıı I 6.i

Sevgililer gününde gününü gün edenlere inat, sıra sıra yatan insanların yanından geçip aşk bildiğinin toprağına kavuşmak, o toprağı sulayarak aşkı acıyla harmanlayıp daha da büyütmeektir ayrılık.

Doğum günü pastanın üstünde yer alan mumlara bir kardeşin, bir abinin veya bir ablanın olmayan eksik bir nefesiyle, yanan içini söndürmek istercesine daha güçlü üflemeektir ayrılık.

Bir bayram sabahı babası olmayan bir çocuğa bayramlık giydirerek onu mutlu etmek değil, farkında olmadan onun canını daha da acıtmaktır ayrılık.

Ya da yıllar önce ölmüş annesini bekleyen bir çocuğa, anneler gününde annesini geri vermiyorsa bu hayat, işte budur ayrılık...

Sırf üstünü örten bir annen olmadığı için, üstünü toprakla örtsünler istersin bazen.

Sahi, size de oluyor mu? Bana hep oluyor, hem

de aniden...

Aşk güven verenden gözlerini alamamaktır.

DOLUNAY

Ruhum kanatlan kırılmış bir kuş kadar yaralı Adımlarımsa ağır aksak, Ama bir o kadar da kendinden emin hayata karşı,...

Böyle dediğim yıllar tanıyorum Dolunay'ı. Uzun yıllar da tanıma olanağım oldu. Henüz o yıllar, Dolunay'ın okul yılları. Lise sıralarında geçiriyor gününün yarısını. Kendince hedefleri büyük... Önce eğitimini

tamamlayacak, sonra da ülkesi ve ailesi için iyi bir işadamı olacak. Kendinden iki kat mert bir babanın ve kendinden kat kat fazla merhametli bir annenin tek

evladı. Kapısına çocukluk uğramadan büyüyen-lerden

Dolunay... Bilirsiniz; bazı insanlar sadece büyür, hiç çocuk olmadan. Dolunay da onlardan... Gözlerine baktığım zaman

görebiliyorum taşıdığı yükü. Yüzünde her ne

kadar neşe barındırsa da, gözleri hep dolu hayata karşı... Onu bugünlere getiren ailesinden doğum günlerinde aldığı hediye en fazla bir elma şekeri ya da bir kâğıt helva... Babası gündüzleri yeraltı nöbetçisi bir kömür ocağında... Annesi ise günde iki kez gidiyor gündeliğe. Dolunay da o zamanlar ne iş bulursa yapıyor. Yılmıyor! Çalışıyor, çalışıyor, çalışıyor...

Vakit çok geçti çocuk olmak için. Ama daha

zaman vardı büyümek için.

O sıra çalışmanın dozunu kaçırdığı için bir ay kadar yatağa düşüyor, derslerinden geri kalıyor Dolunay. Yetmezmiş gibi bir sonraki sene de maddi durum yetersizliğinden eğitimine bir sene kadar ara veriyor, iyi bir işadamı olma hayalini bir kenara bırakıp o zor yıllarda anne ve babasının üzerindeki yükü hafifletme çabasına girişiyor. Ama bu çaba bir türlü yeterli gelmiyor. Ailenin maddi durumu bir türlü düzleşmiyor. Birkaç aile büyüğü giriyor araya ve az da olsa ailenin maddi durumu düzeliyor. Dolunay'ın eğitimini devam ettirebileceği kadar! Yüksek bir binanın bodrum katında yaşamlarını devam ettirseler de, bahçesiz, çiçeksiz bir evleri de olsa, o ev o sene bahar havasıyla doluyor. Yüzlerindeki hüznü maskesini düşüren aile, her şeyi yoluna koymayı başarıyor bir şekilde. Yaşamış oldukları o zor yılları birbirlerine duymuş oldukları sevgi sayesinde atlatıyorlar. Onların yerinde başka birileri olsa, dağılırdı o aile belki de...

Mademki ağlamakla arınmıyor dünyanın kırı, Ve gül varken diken sevmiyor insanoğlu,

Gülme li!

Sebepsizce ve olabildiğince cınlatacak kadar uzağı...

Yine aynı yılın sonunda o ev bir kez daha hüznle dolmaya başlıyor. Evin annesi bu hayat

yorgunluğuna yenik

düşüyor ve hastalanıyor. Belli bir süre Dolunay ve babası tarafından bakılan annenin durumu gün gün kötüye gitti' ği için hastaneye kaldırılıyor. Doktorlar Dolunay'a anne- ünün artık dinlenmesi gerektiğini, bir daha çalışamayacağını söylüyor. Daha ciddi bir hastalığının olmaması sevindirici olsa da, annenin artık çalışmıyor olması Dolunay'ı ve babasını kara kara düşündürüyor. Uç kişi tarafından geçindirilemeyen ev artık iki kişi tarafından geçindirilmek zorunda... Böyle olunca da, Dolunay okulu bir kez daha yanda bırakmak zorunda katıyor. Artık Dolunay için eğitim hayatı sona ermiş durumda. İyi bir işadami olma hayali ise sadece hayal olarak kalıyor. Hem de gerçekleşme ihtimali olmayan bir hayal... Ama bu hayal kırıklığının üzerinde çok fazla durmuyor Dolunay. Çünkü artık daha fazla sorumluluk sahibi olma ve annesinin sağlığı için daha çok çalışma vakti...

Bu hayal kırıklığının üzüntüsünü üstünden çabuk atan Dolunay, sürekli çalışabileceğı bir iş aramaya başlıyor. Eğitim hayatını tamamlayamadığı için kendisinin istediğı gibi bir iş bulmakta zorlanıyor bir süre. Bazı günlerde iş aramaya ara verip babasının yanında, maden ocağında çalışıyor. Bu hayatın esas zorluğunu da işte o zamanlar anlıyor. Maden (Kağında çalıştığı günler kendi kendine konuşarak bir karar alıyor Dolunay. Böyle zor bir işte babasının hemen hemen her gün nasıl çalıştığına hayret etse de, kendisinin bu işte sürekli çalışamayacağına emin oluyor ve kesinlikle çalışma şartlarının daha düzgün olduğu bir iş bulması gerektiğı sonucuna varıyor. O günden sonra bir daha maden ocağına uğramıyor

Dolunay. İstediği gibi bir işi bulmak yaklaşık 2 ayını almış olsa da nihayet üretim yapan bir fabrikada işe girmeyi başarıyor. İş hakkında hiçbir bilgi sahibi olmamasının eksikliğini, kısa sürede üstlerine kendini sevdirek kapatıyor. Ara ara babasının zor şartlarda eve getirdiği ekmek parasının önemini unutan Dolunay, çalıştığı fabrikadan kazandiğı parayı har vurup harman savurmaya başlıyor. Gereksiz harcamalar, haddinden fazla eğlence hayatı ve onun hayatına etki eden yanlış arkadaşlar...

Dolunay'ın bu değışimi babasının da kısa sürede dikkatini çekiyor. Oğlunu karşısına alıp konuşma isteğı can yakan bir şekilde sonlansa da, o konuşma biraz da olsa kendisine çekidüzen vermesini sağlıyor Dolunay'ın. Mesai saati biter bitmez evine gelmeye başlıyor, hatta kazandiğı paranın kuruşuna dokunmadan babasına verir oluyor Dolunay. Ama güler yüzle evladını karşılayan babayı, her

akşam işten geldiğinde sıcak çorbasını hazır eden anneyi bir süre sonra görmemeye başlıyor Dolunay. Akşam yemeklerinde ailesine eşlik ettiği günlerin sayısı azalıyor, hatta işten gelir gelmez kapısını örtüp, odasına geçerek kendi kendisiyle baş başa kalmayı tercih eder oluyor. Bunun nedeni ise ne geçim sıkıntısı ne de babasının zor şartlar altında çalışıyor olması. Dolunay'ı bu hale getiren nedenin adı "aşk"... Çalıştığı fabrikada iki kere konuşabildiği ancak görmek için birçok kez fırsat yarattığı fabrikanın üst düzey bir yöneticisi... Bu aşkın bir sonuca varmayacağını, uzaktan uzağa sevmenin ötesine geçemeyeceğini kendisi de biliyor Dolunay.

Kaç geceyi uykusuz sabah etse de, kaç kere bu çaresiz durumu değiştirmek için bir şeyler yapmayı düşünse de, bir sonuca varamıyor. Nazlı'nın varlıklı, alımlı ve makam sahibi bir kadın olması onun yüzüne bakmayacağını düşündürüyor Dolunay'a. Birkaç ay uzaktan uzağa izlemekle kalıyor Nazlı'yı. Ama Eylül vakti yüzüne denk gelen bir gülümseme, tekrar Nazlı ile konuşması gerektiğini düşündürüyor Dolunay'a. Ama bu kez de başaramıyor. O konuşmanın sonunda işten çıkarılabileceği ihtimali, hatta daha kötüsü belki de Nazlı'nın onun yüzüne bir daha gülümsemeyecek olması onu durduran nedenler oluyor. Birer ay arayla konuşma çabaları başarısız olsa da, üçüncü denemede konuşmanın temellerini atıyor. Fabrikanın öğle yemeğinde oluşan sessizliği fırsat bilip Nazlı'nın çalışma odasının kapısına dikiliyor.

Daha önceden hazırladığı konuşmayı içinden tekrarlarlarken, bir yandan da kapının açılmasını ve o kapıdan Nazlı'nın çıkmasını bekliyor. Kapıdan Nazlı çıkıyor çıkmasına da, tek başına değil. El ele tutuştuğu bir başka adamla. Gökyüzü o an Dolunay'ın üstüne devriliyor ama yine de vazgeçmiyor sevmekten. Sonradan sonraya o adamın Nazlı'nın nişanlısı olduğunu öğreniyor. Dolunay'a ise uzaktan uzağa sevmekten başka çare kalmıyor.

Bu sırada Dolunay'm anne ve babası oğulları için endişelenmeye başlıyor. Çünkü Dolunay her gün biraz daha sessizleşiyor, içine kapanıyor. Hatta bazen anne ve babasına sert çıkışlar yapar hale geliyor. Babası oğlundaki bu değişme sebebinin bir gönül meselesi olduğunu az çok anlasa da, bunu

hiçbir zaman dile getiremiyor. Annesi ise sağlığına kavuştuğuna sevinemiyor bile oğlunun yüzünden. Dolunay o sıralar bir aşkın peşine takılmış, oradan oraya sürükleniyor. Ne ev balkı umurunda ne de kendisi. Nazlı'yı görmemek için işten ayrılmayı bile düşünüyor. Ancak ailesi için çalışmak zorunda olması, onu

bu kararından vazgeçiriyor. Hemen hemen her gün Nazlı'yı görerek çalışmak zorunda olması onu zorlaşa da, beklediği haber çok gecikmeden Dolunay'ın kulağına geliyor. Nazlı nişanı atıyor.

Şimdi Dolunay için her şey eskisine nazaran biraz daha kolay. Ama yine de nişanın bir anlık sinirle atılmış olabileceğini düşündüğü için konuşma kararını birkaç ay erteliyor. O birkaç ay süresince her sabah bir umutla uyanırsa da, Nazlı'nın tekrar barışmış olma ihtimali yine Dolunay'ı o eski, sessiz içine kapanık Dolunay yapmaya yetiyor. Ancak artık konuşma vakti. Bir sabah deli cesaretiyle uyanıyor Dolunay. Hiç düşünmeden sabahın yedisinde dikiliyor Nazlı'nın karşısına. Bir güzel içini döküyor, sonra da Nazlı'ya konuşma fırsatı vermeden arkasını dönüp gidiyor. O gün hiç fabrikaya uğramıyor Dolunay. Hatta işten çıkarılacağını ve Nazlı'yı belki de bir daha hiç göremeyeceğini düşünüyor. Bir yandan da işten çıkarılması durumunda ailesinin karşısına nasıl bir bahaneyle çıkacağını planlarını kuruyor. Ama bu senaryoların hiçbirisi gerçekleşmiyor. Üstüne bir de kafasında kurduğu bu senaryo tam tersine dönüyor ve telefon çalıyor. Arayan Nazlı...

Titrek bir sesle anlatmaya başlıyor Dolunay'a...

'Henüz büyümemiş ama yalanlamak için günlerin peşim de koşturanlardan say beni. Çocukluğumu bir uçurtmanın ipine takıp gökyüzüne bırakalı çok oldu. Tıpkı bir çocuğun dondurma külahına sarıldığı gibi sarılmalımış insan haya'ta, bilemedim. Bira?: da zoru görünce kendi içime kaçmam bundan. Ses tellerimin titrediğini jark ettiğim günden beri ağlamayı da bıraktım. Yetmedi; yaralarımı insanlardan sak- lamaya başladım. Çünkü hiçbir yara, dizkapaklarımda açıl- lan yaralar gibi kapanmıyor artık. Bir süredir tüm olumsuz?:' luklartn gelip geçeceğini, mutluluğun kaldığı yerden devam edeceğini düşünüyor, buna inandırıyorum kendimi. Küçük yaşlarda hep böyle olurdu. Ama şimdi yaralarımı yalanlan la pansuman eder oldum. Elimi her tutanı, kendime büyük bilmek gibi de bir huyum var artık, büyüdüğümün farkına varamamamdan ötürü. Dahası çantamda yalnızlığı taşıdığımı, ayakuçlarımda ise çocukluğuma doğru koşma auumun olduğunu kimseler bilmezmi Sırf bu ağırlık yüzünden kaç in' saru gölümünden düşürdüm bir bilsen! Ve kaç kez bilmediğim insanların gönül kapısını çalmak için çıktığım yollarda, kendi duvarlarımda altında kaldım bir bilsen!

Şu gün, şu saat elimde olsa, bugün hariç silerim bana ait tüm geçmişi. Unuturum sıcak bir yuva görmeden büyüdüğüm günleri. Hatta "Seni seviŞorum" diye

söylediğim cümlelerin içinden çıkarırım kendimi. Bir daha da inanmam kimsenin doğrusuna. Bu son olur. Bir merhaba kadar mesafe koymalı şimdilerde insanlara. Keşke tam da şimdi bir rüzgâr esip geçse buralardan... Alıp götürse dilimin ucunda biriken toz tutmuş özlem dolu kelimeleri. Ne nemi kalsa yutkundu-

ğum cümlelerin ne de kurusa gözlerim. Bir kez sevsem birini ve o sevme son olsa. Attığım adımda, içtiğim suda ya da yattığımda rüyada sadece o olsa. Aynı öğüne ortak olsak veya aynı sabahın kahvaltısını paylarsak. Sonra sonbahar gelse, sarılsak... Bir yaz vakti, hayattan habersiz çocuklar gibi sokaklarda! koşuşursak. Saatin kaç olduğu da, takvimden düşen yaprağın da bir önemi kalmasa bu birliktelikte. Bugün yetmese, hatla yarın da geç kalsa. En önemlisi de koşulsuz güvenebilsem una.

Belki o zaman diner çocukluğuma duyduğum bu hasret. Belki de ilk kez severim insanları. Belki bir gün öyle içten kanıklarım ki bu dünyayı; gökyüzü iki elimin arasında kalır. Sarıldığım insanların sancısı kıvrandırmaz kalp kapakçığımı . Kını bilir işte o zaman bir daha hayal kırıklığına uğramaya cesaretim olur. Beni sevenin cesareti olmalı diye düşünür dururdum. Gerçekten de öyle olmalı. Gerektiği zamanı tutup buralardan çekip götürmeli beni. Kendimi una emanet edebilmeliyim. Ve çocukluğum; çocukluğumu da bir daha özlememeliyim... Şimdi sözüm sana; bir gün bana sırtını dönmekten korktuğunu söyleyecek yüzün varsa, gel! Ağlasa da, içimde herkesten gizlediğim bir çocuk var, öldürmedim..."

Titrek sesle haşladığı konuşmayı, anlattıkları yüzünden ağlayarak sonlandırmak zorunda kalıyor Nazlı. Telefon kapanır kapanmaz olduğu yerden fırlayıp fabrikaya doğru yol alıyor sonra Dolunay. Fabrikaya varır varmaz da Nazlı'nın odasına çıkıp ona sarılma arzusunu gerçekleştiriyor. Onları

..iik tam anlamıyla bir çift olmayı başarıyor. Ama yine de I)< dunay'ın kafasında soru işaretleri bir türlü bitmiyor. İna- ıı uluyor bunun gerçek olduğuna. Hatta birkaç kez Nazlı'ya " M:" diye hitap edince, olanlar oluyor. Dolunay her seferinde bu yanlışını düzeltmeye çalışsa da, Nazlı koparıyor kahkahayı. Biraz zaman geçtikten, sonra da "Nişanlısını unutmak için mi benimle birlikte?" sorusunu kendine sonu oluyor Dolunay. Fakat bu gerçek de kısa bir süre sonra niaya çıkıyor. Gerçekten seviyor Nazlı. En azından şimdilik...

Nazlının hayatına girişi, Dolunay'ın hayatında da buruk değişikliğe neden oluyor. Kazandığı parayı ailesi ile paylaşmak yerine, Nazlının

yanına yakışmak için giyime kuşama harcar oluyor.

Nazlı'yla geceyi bitiriyor, Nazlı'yla ıhaha uyanıyor. Gün gün ailesinden kopuyor. Kısa bir süre mra da beklenen oluyor. Dolunay, Nazlı sayesinde terfi almayı başarıyor. Bu yükseliş bir süre fabrika çalışanları arasında farklı farklı yorumlansa da, Dolunay bu

yorumlanıl birçoğunu haklı çıkarıyor. Evet,

bir süre önce birlikte

■ alıştığı çalışma arkadaşlarına karşı acımasız, küçük görür bir tavırla davranmaya başlıyor. Yetmiyor, bir terfi daha almaya çalışıyor Nazlı aracılığıyla, tam da o gün annesinin u krar hastaneye kaldırıldığından habersiz. Her ne kadar bu değişim Nazlı ile arasındaki bağı gün gün güçlendirse de, Nazlı dışında herkesten soğutmaya yetiyor. Dolunay öyle değişiyor ki; annesi son nefesini verdiğiğinde bile yanında

■ dınayı başaramıyor...

Annesini toprağa vermenin acısı da Dolunay'ın aklını başına getirmiyor. Her gün biraz daha hırs, her gün biraz daha kirlenen bir kalp... Yine de belli bir süre tekrardan babasıyla yaşamaya devam etmeyi ihmal etmiyor Dolunay. Bu süre içerisinde sıradan bir arkadaşı olan Hakan'ın kendisine çok fazla yakınlık göstermesi dikkatini çekiyor Dolunay'ın. Başta aynı işyerinde, aynı görevi üstlenmiş olmalarına yoruyor bu yakınlığın sebebini. Ama aynı yakınlığı Nazlı'yla da kurmuş olması, bardağı taşıran son damla oluyor Dolunay için. Önce bu yakınlığın sebebini Nazlı'ya sormaya kalkıyor, ama onun yanlış anlayacağını düşünerek vazgeçiyor. Sonra da bir şekilde Hakan'ı kendi ve Nazlı'nın çevresinden uzaklaştırmanın yollarını arıyor. Çareyi Nazlı'yı ikna ederek onun yetkilerini kullanmakta ve Hakan'ı işten çıkarmasını istemekte buluyor. Aldığı cevap ise Dolunay'ı şok yetmeye yetiyor. Çünkü Nazlı, Hakan'ın önemli bir çalışanı olduğunu ve bu yüzden işten çıkaramayacağını söylüyor Dolunay'a. Bu da iyice kafasını karıştırmaya ve kuşku içinde bırakmaya yetiyor Dolunay'ı.

Geriye tek bir şey kalıyor, Nazlı ile açık açık konuşmak. Ama Nazlı bu konuşmanın gerçekleşmesine bile fırsat vermiyor. Çünkü her sabah olduğu gibi o sabah da Nazlı ile birlikte çalıştığı fabrikaya gitmek için uyanan Dolunay, telefonunda şu kısa mesajı buluyor.

Hayatımda olduğun süre boyunca yaşattıkların için teşekkür ederim. Ve bundan sonra hayatımda olmayacak olman kendime bir türlü sevmeyi öğretememenden, özür dilerim. Bitti!

Bir kısa mesajla terk edilmiş olan Dolunay, aynı zamanda işini de kaybediyor. Kimbilir belki de terfi aldıktan hemen sonra eski çalışma arkadaşlarını küçük görmesi, onlara acımasızca davranması Allah katında böyle cezalandırılmıştır...

Hem sevdiği kadını hem de işini kaybeden D^olunay> babasının yanına dönüyor ve eski düzenini kurmaya çalışıyor. Bir süre geçmişte yaptığı hatalar yüzünden başı önde gezse de, baba yüreği daha fazla dayanmıyor ve affediyor oğlunu. Annesini kaybetmiş olmasının acısını işte tam olarak o zamanlar hissediyor Dolunay. "Anne" kelimesini dudaklarına unutturmanın ne kadar zor olduğunu yaşıyarak öğreniyor. Yaşadığını bu acıları, geçirmeye çalıştığı bu günlerin zorluğunu paylaşacak bir kimsesi de olmadığı için kaleme sarılıyor. Bir gece saat dört sıralarında Nazlı için şu satırlar dökölüyor kaleminden.

Kendimi solumdaki boşluğa bıraktığım bir geceyi daha geride bırakıyorum. Ve senin bundan haberin dahi yok. Belki yanında sarılarak uyuduğun birisi var, belki de birisi için hazırlanıp yola çıkıyorsun şu sıralar

rüyanda. Hatırlar mısın bilmem ama ben unutamıyorum o günleri. Yanımda uyuduğun geceleri, sabah seninle gözlerimi açtığım günleri ve bir daha asla unutamam ben hastalandığımda, benimle birlikte sabahladığın saatleri... Her şey için çok mu geç, inan bilmiyorum. Beni sırtımdan vuruşun daha dün gibi aklımda. Umarım hayat bu hatanı telafi etme şansı verir sana. Çünkü ben, herkese doğruyu göstermekten, kendi hatalarıma kör oldum. Dahası

ne yaparsam yapayım, seni de görmezden gelemiyorum. Bir yanım sana aitken, diğer yanım da sen yoksun diye hep eksik. "İyi misin?" sorusuna verebileceğim hiç "iyiyim" cevabı da yok arak dilimde. Nasıl olduğum hakkında düşünürken, seni düşlerken buluyorum kendimi. Bir bilsen ne kadar düşerdim üstüne. Çok defa incinmiş, kırılmışım, göremedin. Çok sevmişim, bilemedin.

Anlayacağıın her şeyden soğutuyorum kendimi. Eskisi kadar sevmiyorum artık maviyi. Ve eskide kaldı kapıma dayanan mevsimlerin güzelliği. Ama sen, bana öyle güzel geliyorsun ki bir tek kendimden soğutamıyorum seni sevgili...

Son cümlesine noktayı koyan Dolunay'ın bir daha eli duygularını dökme için

kaleme gitmiyor. Ve bu satırları da Nazlı'ya ulaştırmayı hiç düşünmüyor. Bir yandan eski düzenine dönmeye çalışan Dolunay, böylelikle bir aşkı yaşadığı acılarla birlikte geride bırakıyor. Her ne kadar içinde burukluk kalsa da bunu yüzüne yansıtmıyor. Bir süre babasını maden ocağına yolcu eder etmez, kendisine yeni bir iş aramak için yollara koyuluyor. Kısa bir süre sonra eski işi kadar rahat olmasa da, çalışabileceği bir iş buluyor. Ve o fırtınalı günlerin Dolunay'ı, ev ile iş arası mekik dokuyan Dolunay haline geliyor.

Sonra bir gün geliyor, diğer günlerden farklı. O gün tüm televizyon kanalları yayınlarını yarıda kesiyor, tüm radyo frekansları çaldığı şarkıları susturuyor ve tüm muhabirler bir faciayı görüntülüyor. Dolunay ise o gün bir günlüğüne çalıştığı maden ocağından izin almış olan babası ile o faci- »da kömür yerine yanan canların yardımına koşan ilk isim oluyor...

Önce Abdullah amcanın cansız bedenini çıkarıyorlar... Sonra Ahmet ağabeyi...

Sonra da yeni çocuğu olmuş İsmail Bey'i...

Ve sayamadığım nice cennetlik güzel insanı...

Soma Maden Kazasında Hayatını Kaybedenlerin Anısına...

Ömrümü sersem yoluna boylu boyunca, yine de unutur musun beni ömrün boyunca?

GÜNEŞ TOPLADIM BAHARINDAN

Birini sevdiniz mi siz hiç?

Dokunmadan, koklamadan, ellerini hile tutmadan... i mile nereden ne yaptığını bilmeden... Aç mı tok mu diye onu düşünün düşünün iştahtan kesildiniz mi siz hiç? Peki ya mlu hayallere yatıp, onsuz bir sabaha uyandınız mı? Sabah v.ıklı vapur saatini bekler gibi, mutlu olmak için bekledi- îti: mi birini? O yok diye terk ettiniz mi hiç günbatımını? ıl geri gelmeyecek diye, gittiğiniz bir lunaparkta çocuk Anaktan vazgeçtiniz mi? Ya da onun için el açtığınız bir İnada, Allah'tan onun mutluluğunu isteyecek kadar sevimi? mi?

Ben sevdim...

11er şeyi bir kenara bırakıp sadece onunla mutlu olma- ı Aç açına onu düşünüp,

onunla beraber yağan yağmu- ¹ un altında bir şemsiyeyi paylaşmayı, bir simidin diğer yarımını ona uzatmayı, denize karşı onunla beraber bir şarkının ıl matında buluşmayı ya da kar tanelerini toplayıp onun ■ ı ucunda eritmeyi istedim. Üşüten hayallerden sıyrılıp M kış günü onun üstüne titremeyi, beyaz bir kâğda onun

adıyla şiir yazmayı, tutup bu koca şehri ellerinin arasına koymayı, baharından güneş toplamayı istedim, hem de çok istedim...

Ama istemek yetmedi. Keşke uzaktan sevmeden önce, uzaklan sevseydim. Sevemedim...

Yeni yetmelerin mezarlığından kalkıp yanına gelmiş bir ihtiyar kadar yorgun, hır o kazlar da geçip giden yıllardan pişman olmayan huzurla sarılmak isterdim şimdi sana. Gel gör ki saniyeleri sayan bir ihtiyar gibi şu sıralar umutlarım. Ama unutma! O umutlarımla bir gün seni unutmanın da kapısını kendime aralarım...

Kimisi duracağı yeri bilmez, gider, kimisi kalsa bile haddini bilmez, biter...

Şimdi bahar bana küskün, yağmur yasta. Sokaklarsa

çok

daha kalabalık...

"Bu da geçer elbet" diyerek yaşadığım bilmem kaçınıcı gün. Geçmedi! Etimi tırnağımdan ayırmışlar gibi, geçen sa- niyeler de canımı acıtıyor. Artık buralarda durasım yok ama gidecek yerim de yok yanma gelmekten başka. Acaba yıldızları da toplayıp gelsem yanına, tekrar hoş geldin der misin bana? Demezsin değil mi?

İnan buralar çok yordu artık beni. Hiçbir tren sesini de duyurmaz oldum kulağıma. Fırından gelen taze ekmek kokusu bile uyandırmaya yetmiyor beni. Yeni çıkan hiçbir kitap bile okutamıyor artık kendisini. Zaten hiçbirini de ayrılığı anlatmak isterken, iki kelimeyi bir araya getiremiyor ki. Müzik desen, o da öyle. Şiir edaları var bazılarının içinde. Sonra yine hep o bilindik nakarat.

"Ayrılmayalım işte..."

Herkes eski halimi özlediğini söylüyor. Ama dayanmak güç böyle durumlara, şayet kalbin ayrılığın tadına bakmışsa... Olur olmadık yalanlar türetiyor aklın. Sonra bir bakmışsın kendin bile o yalanlara inanmışsın. Kim olduğun, kimde ne kadar önemli olduğun hiç ama hiç önemli olmuyor. Tek istediğin; hayatına bir şekilde çekidüzen vermek... Keşke istemekle olsa... Kalbin özlerken, aklın başında durmuyor ki. Kaçıp kurtulamıyorsun da kendinden. Sonra açıp telefonu "İster inan ister inanma ama buralar bile seni çok özledi" diyesi geliyor insanın. Bu ihtimali aklına getirmemek için,

keşke telefon numarasını silseydim demek de fayda etmiyor. Çünkü silsen de, aklında ezbere durur onun numarası. Öyle ya da böyle bir sebepten dolayı aramaktan vazgeçiyorsun en sonunda...

Sahi seni hatırlamak neden bu kadar acı biliyor

musun.?

Çünkü ben kendi kendime başımın çaresine bile bakamaz- ken, "Sen, keşke başını göğsüme koysa" diye bir başkasının

gözünün içine bakıyorsun...

Peki, ya neden yanına gelmiyorum biliyor musun?

Çünkü insan bazen tek söz edemez kalbine. "Kalk gidelim" bile diyemez çoğu zaman. İçinde, en derininde kırılmıştır kendi kendine...

Sırf o kalp kırıldı diye, gülmekten vazgeçersin.

Sırf o kalp kırıldı diye, umut etmekten vazgeçersin.

Ve sırf o kalp kırıldı diye, kendinden bile vazgeçersin hatta...

Bir de ayaklar vardır, ama o çok sonraki iş. Önce gidenin ardından koşmak için o kırılan kalbi ikna etmelisin. Zormuş ve ben o zoru başaramadım. İkna edemedim kalbimi sana getirmeye. Senden sonra çok uçurum kıyısı gördüm de, bir tek kendi içimden korkmaktan vazgeçemedim. Çok kez yaz günü ellerim terledi ama o terli ellerimle kimseye tutunmadım. Birçok insanla göz göze geldim de görmezden geldim gözlerindeki sahiplenme arzusunu. Kaldığım yerden olmasa

da, aşka hep gittiğin yönden baktım. Anlayacağın ben hiç ihanet etmedim sana!

Ama yetmedi işte...

Bir varmış bir yokmuş'u oynayacak yaşı çoktan geçtim. Şimdi ayakta uyandığım zamanlarımdayım. Elimi ayağımı birbirine dolamıyorum artık. Yaptığım tek şey var; o da dik durmak. Çok defa önce kendime sordum, "Dik durmak varken, nedendir bu yıkılmak?" diye. "Seviyorum" dedi dudaklarım, bir "sus" diyemedim bile. Şimdi de öyle; yine seviyorum ama artık yıkılacak kadar değil. Bazen hasret artıyor, tozlu bir raf gibi oluyor, el değdirmiyorum kendime. Bazen de sevgiyle kucaklıyorum tüm insanları. Mutluluğun ön bahçesi gibi çiçeklerimi açıyor, umut dağıtıyorum herkese.

Yine de gelemem. Olur da bekleyecek olursan, bekleme!

Kaç bahar geçti üstümüzden, kaç sonbahar... Zaten kendimi de iyi hissetmiyorum bu aralar... Beni bir eksik yaz "gelecekler" listene, Hatta geleceğimi düşünme bile İnan ikna etmek için kalbimle çok savaşlar verdim. Ama her seferinde de yenildiğimle kaldım. Artık sana ne kadar uzaksam, kendime de bir

o kadar uzağım.

Neden yanına gelmiyorum hâlâ bilmek istiyor musun?

Çünkü ecel terim de gözyaşını da kuruyalı çok oldu. Seni

içimde yaşatacak zamanı doldurdum. Bugün sondu...

Yanlış adama doğru adımlar atılmaz. Ona atılan adımlar da yanlıştır...

KALP AÇRISI

Hayatta yaptığın seçimler seni sen yapar. Güveneceğin insanı da, üzüleceğin insanı da sen belirleyeceksin.

Hayatında görmek istediklerini hayatına buyur edecek, istemediklerini uğurlayacaksın.

Hak edeni aşk bilecek, senin kıymetini bilmeyenin de hakkını teslim ederek

sensizliğe yolcu edeceksin. Olur olmadık insanlar için kalp ağrısı çekmeyecek, onları acına ortak etmeyeceksin.

Çünkü zaman dediğin şey, şimdidir.

Bir başkası için şimdiyi kaçırırsan, gelecekte

kendinden geçmiş olacaksın. Bunu unutmayacaksın...

Bir daha karşıma çıkma! Ya ezip geçerim, ya da güler geçerim...

HEM EKSİK HEM FAZLA

O gece bir hayli yürümüşüm. Bir hayli kalabalıktı içim. Denize karşı döndüm yüzümü. Döndüğümde içimde büyüyen acı kalbime batmaya devam ediyordu. Alışmam gerekiyordu ama alışılacak gibi de değildi. Üstelik bu acının kelime haznemde adı bile yoktu. Aşk mı? Bir başkaldırı mı? Yoksa bir yarını kalmışlık mı? Bir türlü çekip alamadım dudaklarımdan o kelimeyi. İçimde isimsiz büyüttüğüm bu yükün adı yoktu ama bemolleydi. Üstelik yalnızdım ama anlatacak kimsem yok diye de yakınanlardan olmadım hiçbir zaman, insan anlamak istediğinde bulur elbet seni dinleyecek birini, bir şeyleri. Mesela kuşlar ya da yeni gelmiş bir bahar. Uzun uzadıya uzanan sokaklar veya daha hiç etmediğin umutlar. Bu veya buna benzer şeyler daima seninle. Yeter ki sen görmek iste...

"Hiç kimsenin yükü, yiik olana kadar ağır

değildir" demiş şair...

Bu sözü ne zaman kendime yük olduğumu hissetsem hatırlarım. Öyle ya ağır geliyorum kendime bazen. Şimdilerde de durumum buna benzer. Kaldıramadığım bir ağırlık var

içimde. Her güzel şey biraz eksik ve her eksik biraz fazla bu- günlerde...

Böyle durumlarda insan kendini ikna edemiyor. "Ediyorum" diyen varsa da, eminim ki kendi dc dahil herkese yalan söylüyordur. Çünkü böyle durumlarda çevrende ne varsa az geliyor, yetmiyor. Sanki herkes yaşıyor ama sen yaşılanıyorsun gibi bir durum ortaya çıkıyor. Üstelik zaman da senin aleyhine kurulu...

Bir saatin başında zaman geçirirken anlıyorsun bunları. İçine kapandıkça huzura çıkıyor hiçbir kapı. Sen olmasını istediğin mutlulukları düşünürken, fırsat vermiyor acı.

O geceki yryşmn sonuna gelmiştım. Ve kendime döndüm dedim ki, "Allah kimseye kendine beddua edecek kadar g vermesin".. Nitekim kendime çok beddua etmiştım. Kabul oldu mu bilmem. Ama bir daha mutlu olmaya niyet bile edemedim...

Bir şehrin içinde, bir şairin sol yanından bir şiir bekler gibi bekledim seni. Noktasına, virgülüne karışmadan... Adını acıya bulaştırmadan...

KOKUN SİNMİŞ YALNIZLIĞA

Sen bugün yoksun diye, daha çok damarıma bastı notalar.

Sen bugün yoksun diye,

daha çok canımdan çaldı şarkılar.

Ve sen bugün yoksun diye, mutlulukla sınıadı beni önüm sıra yürüyen sevgililer. Bense göz göre göre yanlışlık ile yalnızlık arasında kalmış bir sevdaya yenildim.

Başta tutamadım kendimi, senin kokunun sindiği yalnızlığı sevdim. Ve ben sana ait olmayan bir yalnızlığı sevdim diye, önce ruhum iç sesimden utandı, sonra da ecel terim gözyaşlarıma karıştı.

O an anladım ki benimle senin arandaki fark bir adım kadardı.

Sen o adımı içinden atarken, bana da uçurumun kenarı kaldı...

Aşk öyle bir şeydir ki birini yazar ederken, birine de yazık eder...

BİZE NASİP OLMUŞ BİR KERE

Seni üzmelerine izin verme...

Kim olursa olsun, neyin olursa olsun hiç kimseyi kendinden değerli görme. Farkında mısın? Sırf başkaları üzülmesin diye kaç geceyi kendini üzerek sabah etrin? İçine kapandın, hatta herkesten gizli ağladın. "Gözyaşı sessiz akar" dedin, yalnızlığa sarıldın. Senin olmayan acıkın bile üstüne atındın. Peki, eline ne geçti? Kocaman bir hiç...

Sahi bugüne kadar kaç kez hayata darıldın?

Kimbilir kaç kişi yüzünden hayatla aran açıldı. Kaç kere insanlara kendinden çok değer verme huyundan vazgeçemediğin için hayattan vazgeçmeye kalktın. Ama başaramadın. Zaten hiçbir zaman da başaramayacaksın. Hayat hiç beklemediğin bir anda, hiç beklemediğin şeylere umut ettirmesini ık iyi bilir. Hatta, "Mutluluğu

kazanamadın ama bu senin amortin" der gibi sürekli umutla doldurur sol cebini. İnsan neden bu huyundan vazgeçemez ki?

Aslında "Benim için gülmüyorsa, bırak kim için ağlarsa ağlasın" diyebilsek, her şey düzelecek gibi. Gerçi onu demek de bize göre değil ki! İyi insan olmak bize nasip olmuş bir

kere. Başa gelmişse çekeceğiz. Onun bunun derdini kendi- mize dert bileceğiz. Onlar bizim sevgimizden çaldıkça, biz bedelini kendi canımızdan ödeyeceğiz. Sırf onlar mutlu olabilsin diye, kendi mutluluğumuzdan bile vazgeçeceğiz. Tamam; hep gülelim, eğlenelim demiyorum ama artık başkaları için üzülen de hep biz olmayalım. Esirgeyelim biraz kötü insanlardan kendimizi.

Tıpkı kendin gibi olmasını bekleme diğer insanların. Çünkü kimisi değer görmeyi hak ederken, kimisi de gördüğü değeri bile mahveder.

Kötü insan demişken, insan onların yerine bile koyamıyor kendini. "Sen Yaradan'ın yarattığı bir kul sun. Nasıl olur da Yaradan'ın kulunu üzüyorsun?" demek geliyor insanın içinden. Bu kadar acımasız olmak, hatta başkasına bu kadar acı olmak nasıl bir kulluktur? Nasıl bir vicdan yoksunluğudur? Akıl almıyor...

Kendimizde çok başka insanlara değer verme huyunun üstüne bir de başka bir huy var ki; o daha da beter: Unuta-mamak...

Zaten bu böyledir. Ansızın geliverir yaptığın iyilikler aklına. Bir gazete köşesi, bir radyo kanalı, bir sokak tabelası hatırlatır başkaları için yaptıklarını. Sonra kendi haline güler geçersin. Çünkü bilirsin ki değmeyecek birine yararın dokunmuştur. Ama, "Keşke elimden geleni yapmasaydım" bile diyemezsin. Çünkü bunu demeden çok önce kalbin iyilikle dolmuştur...

Yine de durum o kadar da kötü değil. Akışına bırakmak Herak bazı şeyleri. Madem bu huyumuzdan vazgeçemiyoruz, gerçekleri kabullenmeli.

İnsanlar seni kırmaktan korkmazlar. Ama sen kork! Çünkü Yaradan var... Sahi kaç insan kırdın bugüne kadar? Ya da kaç insanın acısını tazeledin bu zamana kadar?

Veya hiç acıdın mı, acıman gereken kadar?

Unutma/

Bugün hayat varsa, Yarın da ölüm var...

Sana özel bir durum değil, ben adam olmayan herkesi unutuyorum...

Sana gelecek oluyorum, deniz tutuyor...

KADER İSTERSE

Bu defa nereye gittiğimi bilerek yürüyorum. Şu dakika \m İn izim. Yalnız olmak zorundayım. Şimdi biri çıksa, dikilse İmidik karşıma, gözlerimin içine baksa, ona nasıl anlatabilin mu ki bu acıyı. Hem anlatsam inanır mı ki? Nereye gittiğimi • öylesem o da benimle gelir mi? Ya da oraya vardığımda ram "larak ne yapacağımı bilse, beni durdurmak isler mi bilmi' \ urum...

Bildiğim tek bir şey var, beni durdursalar bile acımı dur-luıamazlar artık. Çünkü ben öyle bir yere gidiyorum ki oraya ■ aldığımda peşimden gelemeyecekler. 1 kıtta gelseler bile be- mm kadar iyi bitemeyecekler.

Evet!.. Nerede başladığını hatırlamadığım bir hikâyeyi •» >na erdirmeye gidiyorum ben. Çünkü şu an dursam kalan v innlarım birikecek ve aklımdaki tüm katil anılar her fır-ııra canıma kast edecekler... O yüzden duramam. Durursam olumun minik elleri bekler beni, beıısiz üşür onlar!

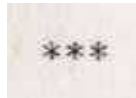
Onu orada yalnız bırakamam!

Varmalıyım oraya!

Bulmalıyım onu!

Çok uzak bir yer bile olsa, bedenim toprağın, aidiyetim göğün olmalı artık.

Çünkü biliyorum, istiyor beni oralar...

Yıllar Öncesi...

Soğuk bir kış günüydü, Mahir hızlı adımlarla evine doğru yürüyordu. Küçük bir kasabanın dar sokaklarında gecenin 1. ata yerinde tek başına yürüyen ve ceplerinin içindeki elleri hariç tüm vücudu neredeyse buz tutmak üzere olan toy bir yürekti Mahir. O an yürüdüğü sokakta evlerin bacalarından (üten is kokusuyla ayışığının ara ara aydınlattığı Arnavut kaldırımlarından başka hiçbir şey yoktu.

Mahir, gençliğinin vermiş olduğu ürkeklikle ara sıra dönüp arkasına bakmak istiyordu; çünkü çocukluğundan beri ne zaman tek başına yürüse hep birileri tarafından takip edildiği hissine kapılırdı.

Eve varmasına çok az bir süre kalmıştı ama Mahir'i bekleyen esas tehlike arkasından kendisine yaklaşabilecek olan bir yabancı değil; eve vardığında kapı gıcirtısıyla uyandırabileceği babasıydı. Mahir'in babası Mehmet Bey, yaşadıkları kasabanın en sert adamlarından biriydi. Evdeki despot duruşu bir yana, esnaf dahil kasabadaki tüm komşuları, onu gördüklerinde yollarını

Carım Sağolsun 208

değiştirmeye çalışırlardı. Eski bir hükümlü olan Mehmet Bey tahliye olup eve döneli iki yıl olmuştu ve elinin ne kadar ağır olduğunu civar kasabalar dahil duymayan kalmamıştı. Mahir çocukluğunun uzun bir bölümünü babasız olarak geçirmişti ve zaman zaman hem okula gidip hem de çalışmak zorunda kalmıştı. Çoğunlukla herkes nrafmdan çok sevilen Kel Hasan'ın bakkalında çalışırdı, bakkalda ne iş olursa olsun yapar ve patronunun sözünden kesinlikle çıkmazdı. Son derece adil bir adamdı Kel Haşan

ve o günkü işi biter bitmez harçlığını cebine koyup evine uğurlardı Mahir'i.

Mahir sonunda eve varmıştı. Artık tek yapması gereken yavaşça kapıyı açıp kimseyi uyandırmadan odasına gitmekti. Fakat korktuğu başına gelmiş ve hiç istemese de babası uyanmıştı. Mahir yavaşça içeri süzülürken, bir anda ışıklar açılmış ve babasıyla karşılaşmıştı. Az sonra neler olacağını biliyordu ve kaderine razı olmaktan başka bir çaresi de yoktu. Her zamanki gibi yine ardı arkası kesilmedi tekme ve tokatların. Dayak yiye yiye odasına kadar sürüklenmişti yine. Babası hapisten çıkıp geldiğinden beri neredeyse iki yıldır belirli aralıklarla yiyordu bu dayakları. Babasını karşısında gördüğünde ödü patlıyordu ama yediği tekme ve tokatlar artık canını acıtmıyordu. Fiziksel acıya karşı bağışıklık kazanmıştı sanki. Her defasında tek isteği, babasının bir an evvel hırsını alıp,

attığı dayağı kesip odasına geri dönmesiydi.

Mahir bu dayaklan ilk aşkı Zeynep için yiyordu. Zeynep'e söz vermişti. Onu her hafta en az bir kere görmek için ant içmişti resmen. İlkokuldan beri âşıklardı birbirlerine ve hep aynı sınıfta okumuşlardı. Fakat ortaokul sıralanırken maddi zorluklar nedeniyle ailesi

artık okula göndermiyordu Zeynep'i. Mahir ve Zeynep eskisi gibi göremiyorlardı birbirlerini ve sırf bu yüzden Mahir kendince haftanın bir gününü seçip, iki buçuk kilometre yol yürüyüp sevdiği kızı camdan da olsa görmeye gidiyordu.

Mahir bu defa akşam saatlerine kalmıştı ama Zeynep'e verdiği sözü tutmak için ani bir kararla sevdiği kızın evinin yolunu tutmuştu. Gidiş yolunu koşar adımlarla gitmişti ve oraya vardığında Zeynep her zamanki gibi yine camda bekliyordu. Mahir uzun bir yoldan geldiği için nefes nefeseydi ama o an; Zeynep ile göz göze oldukları o an yürüdüğü uzun ve yorucu yolu çoktan unutmuştu ve yüzünde istediğini almış bir genç delikanlı gülümsemesi vardı. Bir an bile gözlerini ayırmıyorlardı birbirlerinden ve doyasıya bakıyorlardı. Bir kez daha hiçbir engel kalmamıştı aralarında. Zeynep odasının penceresinin arkasında Mahir ise sokağın ortasındaydı. Ellerinden birbirlerine bakmaktan başka hiçbir şey gelmiyordu. Herhangi bir dilde anlatılamayacak birçok duyguyu sadece gözleriyle anlatıyorlardı birbirlerine. Bu iki yürek arasında yazgısal bir çizgi vardı sanki. Onlar doğru gün geldiğinde birbirlerinin olacaklarından emin iki küçük yürektiler. Aksi bir dünyanın olması onlar için imkânsız gibi bir şeydi, o denli birbirlerini tanımışlar, o denli sevdanın yangınına düşmüşlerdi.

Sadece birkaç dakika geçmişti ve Mahir'in artık geri dönmesi gerekiyordu; çünkü önünde uzun bir yol vardı. Mahir henüz dinlenecek vakti bile bulamadan bakışlarını Zeynep'in bakışlarından ayırıp arkasını dönüp gözden kayboldu. Sonrası malum... Eve dönmüş, bir araba dayak yemiş ve yorganının altına sığınmış boncuk boncuk ağlıyordu Mahir.

Canrın Sağolsun 209

Ertesi günün sabahında sırtında hafif acılarla ve de yüzünde belirgin sıyrıklarla uyanmıştı Mahir. Yediği dayaklar onun için dünyanın sonunu değildi belki ama ne zaman dayak yese ertesi gün ilk iş aynanın karşına geçer ve yüzünde herhangi bir sıyrık var mı diye kontrol ederdi. Daha evvel birkaç kez yüzündeki sıyrıklar yüzünden bir gece önce dayak yediği anlaşılmış ve sokağa çıkmaya,

hatta okula gitmeye çok utanmıştı. Maalesef korktuğu başına gelmişti; çünkü yanakları ve çenesi bir gece önce yediği tokatların izleriyle doluydu. Bir anda yüzünü soğuk su ile yıkamaya karar verdi; çünkü yüzünü soğuk su ile yıkarsa yaralarının daha çabuk iyileşeceğine inanıyordu. Annesi Emine Hanım ona böyle öğretmişti. Sonra bir anda banyonun kapısında tıklama sesleri duyuldu. Bu annesi olmalıydı; çünkü Emine Hanım fazla gürültü çıkarmamak için hep böyle çalardı kapıyı.

"Mahirrrr... Gel kahvaltını yap oğlum!"

"Geliyorum annem..."

Annesine cevap vermeye çalışmıştı ama bu iki kelimeyi söylerken sona doğru sesi gider gibi olmuş ve gece döktüğü yaşlar yetmezmiş gibi yeniden gözleri dolmuştu. O son derece gururlu ve insani değerleri her geçen gün biraz daha gelişen, halk arasında "büyümüş de küçülmüş" diye tabir edilen bir çocuktur; çünkü babası hapisteyken cep harçlığı çıkarmak için ara sıra yanında çalıştığı bakkal Kel Haşan yetiştirmişti onu.

Ne olursa olsun haftada bir kez de olsa Zeynep'i görmek Mahir için her şeye bedeldi belki ama canı acımasa bile babasından yediği dayaklar ona ağır gelmeye başlamıştı artık.

Önce gözlerindeki yaşları sildi sonra aynada uzun uzun ken- dişine baktı ve banyonun kapısını açtı. Emine Hanım hâlâ kapının önünde bekliyordu. Mahirin çenesine dokunup oğlunun başını eliyle havaya kaldırdı. Göz göze geldiklerim de hem annesinin hem de Mahir'in yüzünde utancın izleri vardı. Her şeye rağmen bu utanç anne ve oğula değil, evin babasına yani Mebmet Bey'e aitti. Emine Hanım daha evvel birkaç kez araya girmeye çalışmıştı ama bu hiçbir işe yaramamış, ana oğul her ikisi de Mehmet Bey'in gazabına uğramışlardı. Emine Hanım'ın elinden hiçbir şey gelmiyordu; çünkü oğluna söz vermişti, Mahir dayak yerken ne pahasına olursa olsun bir daha araya girmeyecekti.

Mahir kahvaltısını yapıp babası uyanmadan evden ayrıldı ve okulun yolunu tuttu. Başını önüne eğmişti, tek isteği olabildiğince hızlı adımlar atarak kimseyle karşılaşmadan okula varmaktı. Yüzündeki sıyrıkları kimsenin görmesini istemiyordu ama hiçkimse görmese bile okula gitmek için Kel Haşan'm bakkalının önünden geçmek zorunda kalacaktı. Onunla karşılaşmayı hiç istemiyordu ama Kel Haşan öyle bir adamdı ki sabahları sırf Mahiri görmek

için ekstra çaba sarf ederdi. Ellili yaşlarda hiç evlenmemiş bir adamdı Kel Haşan ve belki de bu yüzden öz oğlu gibi severdi Mahir'i. Ağır işleri hiçbir zaman ı >na vermez, sabah erken kalkıp okula gideceğini bildiğinden akşamları eve Kep erken saatlerde gönderirdi Mahir'i.

Onca çabasına rağmen Kel Haşana görünmeden geçemedi o sokaktan Mahir. Karşıkı kaldırımdan yürüdüğünü görür görmez bir şeylerin ters gittiğini anlamıştı Kel Haşan ve büyük

birkaç adım attıktan sonra bir anda dikilivermişti Mahirin kan şısına. Yüzündeki sıyrıkları görür görmez hikâyenin tamamını anlamıştı Kel Haşan. Bir süre acı duygularla baktılar birbirlerine ve Kel Haşan Mahirin kulağına eğilip, "Sen yine de dik tut başını evlat" dedi. Sonra sırtını sıvazlayıp bir adım kenara çekildi ve arkasından Mahirin okula gidişini seyretti uzun uzun.

Okula vardığında bir an evvel sınıfına gidip sırasına oturmak istedi Mahir. Böylelikle kimse yüzündeki sıyrıkları fark etmeyecek ve "Yüzüne ne oldu" diye soramayacaktı. Ama koridorda yürürken tüm gözlerin üstünde olduğunu hissetmekte çok da gecikmedi. Çünkü normalde güleç bir çocuktuk Mahir ve başı öne eğik gezdiğinde ne olduğunu bilirdi tüm arkadaşları.

Neyse ki zil çaldı ve hiçbir arkadaşına açıklama yapmak zorunda kalmadı Mahir. Sınıfta arka sıralarda oturduğundan bir nebze de olsa rahatlamıştı; çünkü tüm gözler onun üzerinde değil, tamamen dersin öğretmenindeydi artık. Öğretmen yoklamayı alır almaz tahtaya uzun uzun yazılar yazmaya başladı ve sınıftaki herkes defterlerini açmış can havliyle öğretmenin tahtaya yazdıklarını defterlerine geçirmek için uğraşıyordu. Mahir kalemini eline alır almaz hissetti bir tuhafılık olduğunu. Yazı yazarken bastırarak yazması gerektiğinden ilk defa tam olarak o an tüm parmaklarının acıdığını hissetti.

Öğretmenin hızına yetişmesi imkânsızdı ve daha ilk dakikadan pes etti. Fakat yazıyor gibi görünmek zorundaydı yoksa öğretmen durumu fark edip müdahale edebilirdi. O yüzden yavaş da olsa bir şeyler yazmaya karar verdi Mahir. Bir yandan yıllardır sevdiği kızı doğru dürüst görememenin

ve onunla istediği gibi konuşamamanın verdiği ağırlık, bir yandan da evde uğradığı sonu gelmek bilmeyen şiddet şu satırları yazdırttı lise yıllarının başındaki Mahire:

Sana yazmak istedim. Yazmaya nereden başlasam diye düşü-

miyorum dakikalardır. Hatta en çok da ne yazsam diye düşündüm. Sonra fark ettim ki hiç de kolay değilmiş sana yazmak.

Sanırım ben bu işi beceremeyeceğim. Yani sana yazmayı...

Ama sen yine de endişe etme. Tamam belki sana yazamam,

ama seni yazabilirim Zeynep...

Sen öyle bir şeysin ki... Sen benim gözümü açtığım ilk günsün Zeynep. Sen benim doğumumsun...

İlk bakışım, ilk sesimsin sanki... Günümün sabahı, umudumun rengi, ruhumun bereketisin sen...

Kulağımın tınısı, müziğimin notaları ve talibimin ritmisin!

Korkuyorum Zeynep... Çocukluğumdan bana kalan tek şeyi, yani seni bir gün benden

alacaklar diye korkuyorum. Olur da bir gün buna yeltenmeye kalkarlarsa seni kimseye vermem! Çünkü ben seni kendimden bile isteyemedim Zeynep... Ve di' yorum ki biz sizinle hiç bitmeyelim. Hatta bitmek bir yana biz sizinle hep yeniden başlayahm. Gerekirse bu satırlar bir yerde bilsin, hatta kalemler bile bir yerde tükensin, ama bizim mürek' Lehimiz hep ıslak kalsın. Gözyaşı bile olsak, biz sizinle aktıkça hep daha çok parlayalım olur mu Zeynep?

Özlüyorum seni, kendimden çok...

Mahir, babasının hapiste olduğu yıllarda güçlkle eline geçen üç beş kuruşla şiir ve hikâye kitapları alıp okurdu. Kel Haşan ona, "İyi bir insan olmanın yolu okumaktan geçer" demişti. Söylentilere göre Kel Hasan'ın evinde yüzlerce kitap vardı ama kimseye gidip gelmediğinden yıllardır pek gören olmamıştı o kitapları. Kel Haşan ayda birkaç defa İstanbul'a mal almaya giderdi ve dönüşte beraberinde bir sürü yeni kitap getirirdi. Çoğunlukla da getirdiği kitaplardan en azından bir tanesini okuması için Mahir'e hediye ederdi. Bu

yüzden çocukluğundan beri hep güncel kitaplar okurdu Mahir. Bir zaman sonra kabına sığmamış ve yazmaya da merak sarmıştı. Bazı geceler sayfalarca kitap okur, bazı geceler de sayfalarca yazı yazardı. Yazdıklarını kimseye okutmaya cesaret edemezdi ama yine de yazmaktan hiç vazgeçmezdi. Daha şimdiden gözü gibi baktığı ve herkesten sakladığı bir sürü günlüğü vardı. Mahir'in giysi dolabının zemininde kırık bir bölüm vardı. Orayı kendince onarmıştı, günlüklerini orada saklıyordu.

Zeynep'i son gördüğünden bu yana neredeyse iki hafta geçmişti. Mahir normalde ne yapıp eder haftada en az bir kez mutlaka görmeye giderdi sevdiğini. Fakat bu sefer gidemedi. Dayak yemiş bir şekilde görünmek istemedi sevdiğine ve yüzündeki sıyrıkların iyileşmesini beklemek zorunda kaldı. Bu süre içerisinde günbegün büyümüşü içindeki sevgili hasreti ve artık zamanı gelmişti, ilk fırsatta bir kaçamak yapıp mutlaka gidecekti Zeynep'i görmeye.

Bugüne kadar yazdıklarını kimseye okutmamıştı ama geçen gün dersle yazdığı o küçük duygu yüklü kâğıdı her ne pahasına olursa olsun Zeynep'e vermeyi aklına koymuştu. Sevdiğini penceresinin arkasından görmek yetmiyordu artık. Ona sarılamıyordu, kokusunu duymıyordu ve hatta onunla tek kelime dahi konuşamıyordu uzun zamandır. Bu tek sayfalık yazıyla bir şekilde sevdiğiyse konuşmayı başarmış olacaktı. Mahir'in babası hapisten çıktığı günden beri bu durumdaydılar. Halbuki babası hapisten çıkmadan evvel ara sıra ücra köşelerde bile olsa bir yolunu bulup dışarıda buluşabiliyorlardı.

Mahir bu defa dikkat çekmemek için gündüz vaktini seçmekle hayatının en büyük hatalarından birisini yaptığından habersiz, okulu asıp gitmeye karar verdi. Böylelikle herkes onu okulda sanırken rahatça gidebilecekti ve koştura koştura geri dönmek zorunda kalmayacaktı.

Kahvaltısını yaptı, okul çantasını sırtına aldı ve annesinin ellerinden öpüp sabahın erken saatlerinde okula gidermiş gibi yola koyuldu. Bilmediği şey ise babasının gece geç saatlerde evden çıktığı ve hâlâ eve dönmediğiydi.

Okula doğru giderken her zamanki gibi yine

Kel Hasan'ın bakkalının önünden geçti Mahir ve bir an durup çok sevdiği bu güzel yürekli adamın elini öptü. Tam da o anda eve dönmekte olan Mehmet Bey kendisini bu manzarayla karşı karşıya buldu ve sokağın ilerisine gizlenip kin dolu gözlerle izledi bu sevgi dolu manzarayı. Babası ile Mahir arasında

böylesine bir ilişki olmamıştı hiçbir zaman. Mehmet Bey

hayatının büyük bir kısmını hapiste geçirdiği için oğluyla bu tarz duyguları yaşayamamıştı. İçinde bir yerlerde oğluyla böyle olmanın hep özlemini yaşamıştı ama o da böyle bir adamdı işte. Buz gibiydi ve istese de bir kez bile sarıp sarma- layamazdı oğlunu. Babası, sabaha kadar almış olduğu alkolün de etkisiyle bir anda hırs küpüne döndü. Oracıkta müdahale edip bozmak istedi bu durumu ama yapamadı. Takip etmeye karar verdi Mahiri...

Babasının kendisini takip ettiğinden habersiz yürümeye devam etti Mahir. Kafası iyi olmasına rağmen birkaç adım sonra Mahir'in farklı bir yola saptığını anlamıştı Mehmet Bey. Oğlunun nereye gittiğini merak etmeye başladı. Zey- neplerin evi oldukça uzakta olduğu için yürüdükçe siniri, merakı ve de hırsı artmaya başladı Mehmet Bey'in.

Mahir ise elleri cebinde, sımsıkı tutuyordu Zeynep'e vereceği o tek sayfalık yazıyı. Salına salına yürüyordu babasının arkasından geldiğinden habersiz. Uzun bir yürüyüşün ardından sonunda geldi Mahir. Her zamanki gibi vücudunun yarısını kamufle eden duvarın yanına dikildi. Bu defa pencerenin arkasında kendisini bekleyen biri yoktu. Beklemeye başladı Mahir. Er ya da geç Zeynep'in perdesini aralayacağından emindi. Sabahın erken saatleri olduğu için henüz uyanmamış

olabilirdi Zeynep. Sabırla beklemeye devam etti. Henüz on dakika geçmişti ki bir el aralayiverdi perdeyi. Tarifi yoktu bu heyecanın, bir anda dozu en tepe noktalara ulaşan bir mutluluk sardı Mahir'i. Henüz yeni uyanmış olan Zeynep gözlerini ovuştururken parlayan göz-

lerle bakıyordu sevdiğine. O sabah sanki sevdiğiyle birlikte uyanmıştı Zeynep. Dakikalar geçmeye başlamıştı ve uzun bir süre sonra yeniden göz gözeydi birbirine aşkla bakan bu iki yürek.

Birkaç dakika sonra Mahir el işaretleri yapmaya başladı Zeynep'e. İlk önce ne olduğunu kesinlikle anlamayan Zeynep, sonunda anladı Mahir'in kendisini dışarı çağırdığını. Önce biraz tereddüt etti Zeynep, korktu. Çünkü babası henüz işe gitmemiş olabilirdi. Perdeyi kapatıp içeri bakmaya gitti. Sonra penceresine geri geldi ve gülerek başını salladı Mahir'e. Gülüşüler; çünkü uzun zaman sonra ilk defa sarılıp konuşabileceklerdi.

Mahir duvarın kenarında beklemeye devam ederken bir anda bir kapı gıcırtısı

erişti kulağına, Zeynep geliyordu. Minik adımlarla, dikkat çekmemek için sanki bakkala gider gibi yürüyordu Zeynep. Köşeyi döndüğünde Zeynep'in suratında korku, Mahir'in ise yüzünde sonsuz bir mutluluk vardı. Mahir cebindeki sayfası çıkarmaya hazırlanırken Zeynep ise Mahir'in arkasında dikili duran Mehmet Bey ile göz göze gelmişti. Mahir'in dudaklarından tam ilk kelimeler dökülecekti ki bir anda ensesinde şiddetli bir acı hissetti. Zeynep'e sarı- lamadan, yazısını ona vermeden ve daha tek kelime dahi ellemeden kendisini yerde buldu Mahir. Kafasını çevirip ne olduğunu anlamaya çalıştığında babasıyla göz göze geldi. Zeynep ise daha şimdiden donup kalmış, gözyaşlarına boğulmuştu. Babası belinden kemerini çıkarıp durmaksızın vurmaya başladı Mahir'e. Köşe başındaki kaldırımların üstünde

meydan dayağı yiyordu. Zeynep arkasını döndü ve koşarak evine kaçtı ama Mahir hâlâ dur durak bilemeyen darbeler alıyordu.

Sokak ortasında kopan gürültüyü duyup gelenler oldu. Bu durumdan rahatsız olan Mehmet Bey, bir an durdu, derin bir nefes aldı ve ensesinden kavrayıp sürükleyerek geldiği yoldan geri götürmeye başladı Mahiri. Çevredeki insanlar olan bitenden öyle çok korkmuştu ki biri bile çıkıp dur diyemedi bu vahşi adama. Canavara dönüşmüş Mehmet Bey'in heybetinden korkmuştu herkes, müdahale dahi edemediler. Okul forması daha şimdiden paramparça olmaya başlamış olan Mahir acılar içinde eve doğru götürülüyordu. Bir süre sonra çok yoruldu ve dayak atmayı kesti Mehmet Bey.

Dönüş yolunda baba ve oğlun geçtiği sokaklarda yürümekte olan diğer vatandaşlar durup onlara bakıyorlardı. Arkada elindeki kemeriyle gömleği pantolonundan çıkmış bir adam, önde ise yüzünde kurumuş kan pıhtılarıyla aksayarak yürüyen bir genç adam... Çok zor anlar yaşıyordu Mahir. Sevddiği kızın önünde gururu ayaklar altına alınmıştı. Fakat esas felaketin geleceğinden habersiz, son gücüyle eve kadar yürümeye gayret ediyordu.

Mahir, boynu eğik bir şekilde acılarla eve doğru ilerlerken bir anda sırtından tutan bir el ile durmak zorunda kaldı. Kafasını kaldırdığında az ilerisinde sokağın ortasında duran Kel Hasan'ı gördü. Kel Hasan durumu fark etmiş ve bu gidişata bir dır diyecekmiş gibi dikilivermişti yolun ortasına. Az son-

ı a neler yaşanabileceği gözünün önünden film şeridi gibi geç- (i Mahirin. Mehmet Bey tek bir kelime bile etmeden büyük adımlarla oğlunun yanından öne

doğru atıldı. Kel Haşana doğru yürümeye başlamıştı. Kel Haşan ise hiç kimsenin göze alamayacağı bir şeyi göze almış, keskin ve kendinden emin bakışlarla bakıyordu üzerine doğru gelmekte olan Mehmet Bey'e. Büyük bir gürültünün kopacağı belliydi; çünkü Mehmet Bey, Kel Hasan'ın üzerine doğru ilerlerken bir hışımla bıçağına davrandı. Kel Haşan ise bıçağı görmesine rağmen kılını dahi kıpırdatmamıştı.

Mahir son gücüyle babasının arkasından koşup araya girmek istemişti ama kavga çoktan başlamıştı. Yetiştğinde ise her iki adam da yerde dizkapaklarının üzerine çökmüş durumdaydılar. Kavga daha başlamadan bitmiş gibiydi ve hem kel Haşan hem de Mehmet Bey gözlerini dahi kırpmadan birbirlerine bakıyorlardı. Mahir elleriyle her ikisini birbirinden uzaklaştırmaya çalıştığında Mehmet Bey'in kalbine, Kel Hasan'ın ise midesine saplanmış olan iki ayrı bıçağı fark etti. Ortalık daha şimdiden kan gölüne dönmüş- tü. Çevredekiler koşarak duruma müdahale etmeye çalıştılar ama artık çok geçti ve dev cüsseli her iki adam da yere

yığılıvetdiler...

Hem babasını hem de babası gibi sevdiği adamı aynı gün toprağa verdi Mahir. Bir hiç uğruna kaybetmişti onları. Tek isteği sevdiği kıza o bir sayfalık yazıyı vermektir.

Fakat o sayfa yüzünden hayatı altüst oldu. En azından böyle olduğuna inandı Mahir. O gün lanet etti yazmaya. Bir daha tek sayfa dahi yazmayacaktı. Önce kitaplara sonra da çok sevdiği kalem ile kâğıda küstü. Bir gün evine gidip giysi dolabında gizlediği tüm günlüklerini çıkardı ve evlerinin karşısında duran çöp kutusunun içinde ateşe verdi tüm geçmişini. Geriye bir tek annesi kalmıştı. Bir de cam gibi sevdiği Zeynep.

Hayatını alt üst eden bu olayın üzerinden henüz iki ay geçmişti. Az da olsa yaralarını sarmıştı Mahir. Öz babasını toprağa verdiği için bu sefer de maddi zorluklar kapıya dayanmıştı. Annesi Emine Hanım durumu oğluna belli etmemeye çalışıyordu ama Mahir her şeyin farkındaydı. Buzdolabında bile yiyecek pek bir şey kalmamıştı. Artık bir şeyler yapması gerekiyordu Mahir'in. Bir gece açlıktan uyuyamayıp dışarı çıktı. Tek istediği biraz hava almaktı. Kurt gibi acıkmıştı ve açlık üşütmeye başlamıştı hatta. Nereye gittiğini bilmiyordu ama bir anda kendisini Kel Haşan'ın bakkalının önünde buldu. Öldüğü gün kapısına kilit vurulmuştu o dükkânın ve bir daha

kapısını açan olmamıştı.

Mahir gecenin bir vakti öylece dikilmiş kıpırdamadan bakıyordu çocukluğunun geçtiği o bakkal dükkânına. Kel Haşan'ın sesi ve kendisine öğrettiği tüm güzel şeyler kulaklarında yankılandı o dakika. Sonra bir şey oldu ve şeytan harekete geçti sanki. Bir ses Mahir'e bugüne kadar hiç yapmadığı bir şeyi fısıldadı. Açlık o an başka birine dönüştürdü onu ve yerden bir taş alıp tuzla buz etti Kel Hasan'ın dükkânın ön

224 Serhm Özel

camını. Sonra içerisi kapkaranlık olan o dükkâna girdi ve eline geçen her şeyi poşetlere doldurmaya başladı. Bir yan- dan evde karnı aç uyuyan annesini düşünüyor bir yandan da kendisine babalık eden tek adamın dükkânını soyuyordu. İdem deli gibi korkuyor hem de gözyaşlarını clurduramıyordu. İşte o gün hayat bambaşka biri yapmaya başlamıştı Mahir'i. Bir daha hiçbir zaman eskisi gibi olamayacaktı. Kaderin ince çizgisi orada kopmuştu.

Taşıyabileceğinden fazlasını yüklenmişti ve gecenin o karanlığında döke döke gidiyordu Mahir. Dökülenler arasında sadece yüklendiği erzaklar değil, gözyaşları da vardı. Bir an evvel eve gidip bu yaptığını unutmak istiyordu, ama bir yandan da "Kel Haşan şu an hayatta olsa bana kızmazdı, o beni çok severdi" diyerek içini rahatlatmaya çalışıyordu.

Sonunda evine vardı. Kapıdan içeri girdi ve sırtında ne var yok yere bıraktı Mahir. Annesi Emine Hanım gürültüye uyandı ve ışığı açtığında yerde dizkapakkırının üzerine çökmüş ağlayan oğlunu gördü. Göz göze geldiler ve annesi oğlunun yüzünde, hayatında ilk defa bir utanç duygusuna şahit oldu. Poşetlerin arasından zorlukla geçip o da diz çöktü oğlunun yanına, kollarıyla sardı yavrusunu ve dakikalarca ağladılar.

Sabah uyandığında annesinin evde olmadığını fark etti Mahir. Kahvaltısı hazır, çayın altı kaynıyordu ve çok uzun zaman sonra ilk defa sofraları kurulmuştu. Mahir evde kahvaltısını yaparken Emine Hanım hapishanenin yolunu tutmuştu. Kocası Mehmet Bey'in en yakın arkadaşlarından bir

tanesi hâlâ içerideydi. Emine Hanım, tüm maddi sıkıntılarını çözmek için ondan yardım istemeye gidiyordu; çünkü oğlu okulunu okumalıydı. Aç kalmamalı, hayat kavgasına düşmemeliydi.

İlerleyen günlerde, Mahir'in hiç tanımadığı adamlar evlerinin kapısını çalıp para bırakmaya başladılar. Neye uğradığını şaşırmişti Mahir. Gururluydu ama o paraları reddedebilmesi de mümkün değildi. Hiç tanımadığı bir kahraman ortaya çıkmış, hayatlarındaki kötü gidişe bir dur demişti sanki. Emine Hanım bir süre sonra Mahir'in baskılarına dayanamayıp bu paraların kaynağını anlatmak zorunda kaldı. Babasının hiç tanımadığı bir arkadaşı yolluyordu bu paraları. Mahir şaşkıındı. Sağ iken ailesine doğru dürüst bakamayan babası, öldükten sonra onlara daha iyi bakmaya başlamıştı. Kaderin bir cilvesi olmalıydı bu, tuhaftı ve kabullenmesi zordu...

'k'k'k

Günler sonra hayatı düzene girmişti Mahir'in. Okuluna gidip geliyor, derslerine çalışıyordu. Artık sevdiğini yeniden görme vakti gelmişti. Zeynep'in önünde yediği o dayağı unutamıyordu, ama bir yandan da çok özlüyordu onu. Bir gün okul çıkışı cesaretini topladı ve Zeynep'in evinin yolunu tuttu. Bunca zaman sonra onunla karşı karşıya geldiğinde ne konuşacağını ya da ona karşı nasıl davranacağını bilmiyordu. Tek istediği ona sarılmaktı, yaralarının sevdiği tarafından sarılmasını istiyordu Mahir. Büyük umutlarla gidiyordu...

Kaldırım taşlarını bir bir adımlarken o sokaklardan en son geçtiği gün geldi gözlerinin önüne. Babasının onu döve döve yerlerde sürüklediği o günü unutamıyordu. Zordu bunları hatırlamak ve bir kez daha gözyaşlarını dur diyemedi. Ağlaya ağlaya yürüdü tüm o yolları ve sonunda yine Zeynep-lerin evlerinin önüne gelmişti. Bir süre bekledi yine ama bu defa pencereye çıkan olmamıştı. Mahir'in bu hayatta korkacağı ya da çekineceği hiçbir şey kalmamıştı. O yüzden bu defa duvarın arkasında beklemektense kapıyı çalmaya karar verdi. Cesaretini topladı, kapının önüne geldi ve yavaşça kapıyı çaldı.

Kapıyı Zeynep açtı. Her ikisi de bir şey söyleyecek gibi oldu, ama o an doğru kelimeleri seçmek öyle zordu ki... Mahir, "Biraz dışarı gelir misin?" dedi ve hiç beklemediği bir cevap tokat gibi çarptı yüzüne, "Git buradan! Gelme bir ilaha. Seninle konuşacak hiçbir şeyimiz yok artık! Herkes sizi konuşuyor, evinize bazı adamlar girip çıkıyormuş! Biz namus için yaşarız. Babam buraya geldiği görürse ayaklarından ıvıvana asar seni! O yüzden bir daha gelme! Bitti!" diyerek

kapıyı yüzüne çarptı Mahir'in...

Hayat bir kez daha en soğuk yüzünü göstermişti Mahir'e. /cynepe, bir açıklama fırsatı dahi vermeden düşmanını kovar gibi kovmuştu onu kapılarından- Mahir, eve dönüş yolunda son kez geçiyordu o sokaklardan, bir daha asla yü-ümneyecekti bu yolları. Her şey bitmişti, artık bir sevdiği yoktu...

Bir yıl sonra sınıftaki bir arkadaşından Zeynep'in İstanbul'a taşındığını duydu Mahir. İçi sızlamıştı ama bu daha hiçbir şeydi; çünkü birkaç ay sonra da çok zengin bir adamla evlendiğini duyacaktı bir zamanlar canı gibi sevdiği Zeynep'in... Hayat inceden inceye alay ediyor, en kötü yü' zünü göstermekten bir türlü vazgeçmiyordu Mahir'e. Bir yıl sonra liseyi bitirdi Mahir ve kaderin cilvesi o ki İstanbul'da bir okulu kazandı. Zeynep ile bir kez daha aynı şehirde olabileceği aklının ucundan dahi geçmemişti. Ama oyunu kuran da kaderdi, oyunculara nasıl oynayacağını gösteren de...

Yıllar Sonra...

Mahir, üniversiteyi okumak için yaşadığı kasabadan taşınıp İstanbul'a yerleşmişti. Annesini yanında götüreme- inişti; çünkü minik evini ve hatıralarını geride bırakmak- ian korkmuştu Emine Hanım. Mahir o büyük kente yanında götürdüğü tek şey, elbiselerine sinen fakirlik kokusuuydu. O dönem, babası Mehmet Bey'in hapishane arkadaşından gelen paralar bir süre sonra suyunu çekmişti. O yüzden İstanbul'da okurken akşamları çalışıp para kazanmak zorunda kalmıştı.

Sırtındaki tüm yüke rağmen üniversiteyi dereceyle bitirmeyi başarmıştı Mahir, inşaat mühendisi olmuştu ve çeşitli şirketlerde çalışıp dolgun maaşlar kazandı. Daha sonra kendi şirketini kurup İstanbul'un sayılı işadamlarından biri olmayı başardı. Tüm bu başarıların altına imza atarken yine de ninesini ikna edip İstanbul'a getirmeyi başaramamıştı. O yüzden kasabalarının en güzide noktalarından birini seçip kocaman bir ev yaptırdı annesine. Evin hizmetlilerini biz- ıt İstanbul'dan seçip gönderdi ve evin kapısında her zaman hazırda bekleyen bir de şoför vardı artık. Bir dediği iki edilmiyordu Emine Hanım'ın.

Kel Hasan'ın yıllarca kapısı kilitli kalmış dükkânını akrabalarından satın alıp restore ettirdi ve ı ırayı her gün ücretsiz ekmek dağıtan bir bakkal haline getiril. Mahallenin çocuklarına her şey ücretsizdi.

Yıllar evvel canımı kırıp soymak zorunda kaldığı o bakkal , lükkânı tüm mahalleliye umut dağıtan bir yer haline gelmiş- 1 1 âdeta. Mahir ne zaman

kasabaya gelse herkesten sınırsız

saygı görüyordu artık. Fakirlik bitmiş, parasının miktarını aklında tutamayan bir adam haline gelmişti. Yıllar evvel hapisten evlerine para gönderen o gizemli adam da tahliye olmuş, Mahir'in şoförlüğünü yapıyordu. Vefanın adamı olan Mahir, kendisine yardım eden herkesi tek tek bulup yanında işe alıyordu. Bir zaman sonra etrafında dostlarından oluşan bir kale kurmuştu. Bir daha kolay kolay sırtı yere gelmeyecek çelik gibi bir adamdı artık o.

Tüm bu güzelliklerin yanı sıra üniversitede âşık olduğu Deniz ile mutlu bir evlilik yapmış, baba olmuştu Mahir. Ka-tısı Deniz oldukça zengin bir ailenin tek kızıydı. Oğlu Umut ise henüz beş yaşındaydı ve Mahir tüm boş zamanlarını mutlaka ailesiyle geçiriyordu, istediği her şeye sahipti artık. Para, şöhret ve mutlu bir aile hayatı. Fakat her şey bu kadar kusursuz olabilir miydi gerçekten? Kaderin Mahir için örecektir başka ağları var mıydı?

Bir gece ansızın şoförü Ahmet Bey'i arayıp arabayı hazırlamasını söyledi Mahir. Beş dakika sonra evinin kapısından çıktığında Ahmet Bey bir şeylerin ters gittiğini fark etmişti. Pijamalarını bile çıkarmamış üzerine sadece pardösüsünü çekip sokağa fırlamıştı Mahir. Ahmet Bey "Nereye gitmemi istersiniz efendim?" diye sorduğunda sert bir şekilde, "Her zamanki yere çek!" dedi Mahir. Bir anda neye uğradığını şaşırarak Ahmet Bey hızlı bir şekilde kontağı çevirdi ve bir kez bile dikiz aynasına bakmaya cesaret edemedi dakikalarca sürdü...

Mahir gençlik yıllarında yaşadığı birçok talihsiz olaydan sonra kader çizgisinin diğer tarafına geçeli çok olmuştu. O artık insanlara karşı sadece insani duygular besleyen biri değildi. Şoförü Ahmet Bey dışında hiç kimsenin bilmediği karanlık tarafları da vardı. Gözü karardığında kendisinden hiç beklenmedik kararlar alabilen biri haline gelmişti. Pis işleri de vardı artık. Can yakılması gerektiğinde bir an bile tereddüt etmiyor, eski bir mahkûm olan Ahmet Bey'e emirler veriyordu. Mahir'in tüm pis işlerinden şoförü sorumluydu.

Gecenin karanlığında bir saat yol gittikten sonra her zaman gittikleri yere gelmişlerdi. Mahir ne zaman sıkılıp bunalsa hep buraya gelirdi. Buraya, yani bu deniz kenarına yürüyerek gelmek mümkün değildi. Herkesin bildiği bir yer de değildi burası. Mahir burayı çok severdi; çünkü bu tepe- haşmda rüzgâr yaz kış çok sert eserdi.

Ahmet Bey kontağı kapadığında arabanın içinde derin bir sessizlik oldu. Mahir'in kaçacak hiçbir yeri kalmamıştı ve ağladığını daha fazla gizleyemedi. Uzun bir süre sonra ilk defa o an dikiz aynasında göz göze geldiler. Ahmet Bey bu seferkinin önceki seferlerden farklı olacağını hemen anladı. Yıllardır Mahir'in gözyaşı döktüğüne kimse şahit olmamıştı.

228 Ser kan Özel

Kaçacak bir yeri kalmadığında hava almak için hafifçe camını indirdi ve gecenin karanlığında uzun uzun denizi izledi. Dakikalar sonra kapısını açtı ve dışarı adım atıp tepebaşma doğru yürümeye başladı. Ahmet Bey oldukça şaşkına dönmüştü ve ne yapacağını bilemez bir şekilde Mahir'in

arkasından yürüyüşünü izlemekle yetiniyordu sadece. Bir an Mahir'in bir çılgınlık yapmasından korkmuştu. Neyse ki her zaman olduğu gibi tepebaşmın en uç noktasında durmuştu Mahir. O soğukta dakikalarca denizi izledi. Rüzgârın şiddeti de bir başkaydı o gece. Ahmet Bey arabanın içinde bile o denli üşürken Mahir nasıl olabiliyordu da hâlâ dışarıda öylece dikilebiliyordu. Bir süre sonra Mahir'in elinde rüzgârda dalgalanan bir şey olduğunu fark etti şoförü.

Mahir o gece çalışma odasında bir evrak ararken gizli eşyalarının arasında bulmuştu yıllar önce Zeynep'e yazıp da hiçbir zaman kendisine veremediği o tek sayfalık yazıyı. Zeynep'ten geriye kalan tek şeydi o sayfa. Bir anda o yıllar aklına gelmiş, önce hüznlenmiş sonra da deliye dönmüştü. O gecenin özeti tam olarak buydu. O sayfa yüzünden çıkmışlardı evden, o sayfa yüzünden ağlamıştı Mahir ve yine o sayfa yüzünden gelmişlerdi o tepebaşına.

Gecenin sonuna gelinmişti ve bir süre sonra arkasını dönüp hızlı adımlarla arabaya doğru yürümeye başladı. Şoförü, kendisine doğru hızlı adımlarla yürüyen patronunun az sonra arabaya binip kendisine emir ya da emirler vereceğini biliyordu; çünkü Mahir ne zaman hızlı adımlar atsa mutlaka emirler yağırdı. Sonunda arabaya bindi ve kapıyı sert bir şekilde kapattı. Şoförü yeni bir emir alacağından emin bir şekilde elini uzatıp ışıkları yaktı. Aynada göz göze geldiler ve Mahir sonunda ağzındaki baklayı çıkardı:

"Bir kadın var!"

"Adı r

"Zeynep! Zeynep Tekin!.. Yani soyadı Tekin'di. Ama evlendi yıllar önce. Şimdi

başka bir soyadı olsa gerek. Bizim Edirne'deki kasabada yaşıyordu yıllar evvel. Sonra İstanbul'a taşındılar. Burada evlendi. Hâlâ burada yaşıyor olmalı. Bul onu! Tam olarak nerede yaşıyor ne yapıyor her şeyi tek tek öğren!

"Kolay! Olmuş bilin efendim... Peki ya sonra?"

"Sonrası yok! Sen önce bul ve bana haber ver. Ne yapacağını ben sana söylerim."

Eve dönüş yolunda kafasında bir sürü soru işareti vardı Ahmet Bey'in. Mahir uzun bir süredir hiç böyle bir istekte bulunmamıştı. Üstelikte bir kadın için. Daha evvel kendisinden bulmasını ya da hakkında bilgi toplamasını istediği kişiler hep erkekti. Bu kadın da nereden çıkmıştı? Hepsinden öte, kimdi bu kadın? Mahir onu neden bulmak istiyordu? En zor soru ise; ölmesi gerekecek miydi? Çünkü Mahir daha evvel şoföründen kendisi için iki kişiyi daha bulmasını istemişti ve bu kişilerin her ikisi de bugün hayatta değildiler. Eski bir mahkûm olan Ahmet Bey uzun yıllar cinayetten ölürü yatmıştı ve o, bugün Mahir'in kirli yüzüydü. Ellili yaşlarının sonuna gelmiş olan bu adam daha evvel patronu için iki kez tetiği çekmişti ve bir kez daha çekmekten tereddüt dahi etmezdi. Mahir'in kirli işlerini yapması hayattaki tek ıdaşı haline getirmişti onu. Ahmet Bey'in hem kendisine hem de ailesine çok iyi bakar, bir dediklerini iki etmezdi.

Aralarında öyle bir ilişki kurulmuştu ki alan memnun satan memnundu.

Mahir birkaç gün sonra eşi Deniz ve oğlu Umut ile kısa bir tatile gidiyordu. Uçaklarının kalkmasını birkaç saat kala telefonu çaldı ve arayan Ahmet Bey'di.

"Söyle!"

"Şu an bir AVM'deyim efendim ve bulmamı istediğiniz kişi tam karşımda."

"Yalnız mı? Ne yapıyor tam olarak?"

"Vitrinlere bakıyor efendim. Dolaşmaya çıkmış sanırım. Ne yapmamı istersiniz?"

"Evine kadar takip et. Nerede yaşar ne yapar her şeyi bir bir öğrenmek istiyorum. Olabildiğince çok fotoğrafını al. Döndüğümde dosyasını masamda göreceğim ona göre!"

"Anlaşıldı efendim!"

Birkaç gün sonra Bakü'deki tatillerinden döndüklerinde, şoföründen istemiş olduğu rapor bir zarfın içinde çalışma odasında masasının üstündeydi. Kapıyı kilitleyip zarfı açtığı anda gözbebekleri büyüdü Mahir'in. O an onu gören biri olsa korkup kaçmak isteyebilirdi. Yıllar sonra Zeynep'i yeniden gören Mahir önce maziye yolculuk etmiş, daha sonra kendisinden yaşça büyük bir adamla evli olduğunu fark ettiği kocasının fotoğraflarını görünce nefret duygusuyla dolmaya başlamıştı. İntikam duygusu o dakika sarıp sarmaladı

Mahir'i. Fotoğrafları bir kenara bırakıp dosyanın detaylarını ı »kumaya başladığında, Zeynep'in henüz çocuğu olmadığını Kördü ve en önemlisi de eşinin maddi durumunun bir hayli bozuk olduğunu, iflasının eşiğinde olduklarını fark etti. O an intikamını almak için en etkili silahını, yani parayı kullana- çağından emindi artık Mahir...

Dosyanın detaylarına indiğinde, geriye kalan tek mal var- ıkılan olan evlerinin bile ipotekli olduğunu gördü. Fakat o dosyada hiç beklemediği bir başka bilgiyle daha karşılaştı. Mahir'in yıllar önce çocukları korumak için kurdurduğu yardım vakfına büyük bağışlar yapmıştı Fethi Yaman. Yani Zeynep'ten yaşça büyük olan kocası... Tüm bu bilgilerin ışıltında artık ne tarz bir yol izleyeceğini anladı ve hemen telefonuna sarılıp sekreterini aradı.

"Alo?"

"Buyurun Mahir Bey. Size nasıl yardımcı olabilirim efendim?"

"Bana hemen Fethi Yaman ile her zaman gittiğim resto- randa bir görüşme ayarlayıp kendisiyle görüşmek istediğimi söyle. Telefon numarasını az sonra sana mesaj olarak atacağım."

"Peki efendim. Başka bir arzunuz?"

"Şimdilik bu kadar..."

Zeynep'in kocası Fethi Yaman ile 21.00'de olan görüşmesine 21.15'te gitti Mahir. Onun kendisini beklemesi-

ni ve bundan tat almayı istemişti. Fethi Yaman'a öyle bir sürpriz yapacaktı ki bu onu bekletmeye değerdı. Masanın yanma yaklaştığında önce tokalaştılar.

Fethi Yaman, iş çevresinde Mahir Veldet ismini daha evvel defalarca duymuş ve o an gerçek anlamda neden orada olduğunu bilmez bir şekilde şaşkın gözlerle Mahir'in gözlerine bakıyordu. Fethi Bey bir an elini kaldırıp garsonu çağırarak gibi oldu ama Mahir o an hemen müdahale edip, "Onlar neyi servis yapacaklarını bilirler, burası her hafta geldiğim bir yerdir, o yüzden siz rahat olun Fethi Bey" diyerek bir kez daha şaşkına çevirdi kendisini. Birkaç dakika sonra Fethi Bey içkisinden ilk yudumu aldıktan sonra daha fazla dayanamayıp konuya girmek istedi:

"Kim olduğunuzu ve ne iş yaptığınızı bilirim. Bu buluşmayı neye borçluyuz Mahir Bey?"

"Onu bana değil muhasebecinize sorun Fethi Bey! O daha iyi bilir..."

"Nasıl yani! Ne demek oluyor şimdi bu?"

"Bilmem. Bir alo deyin isterseniz kendisine ve banka hesabınızdaki hareketliliği sorun kendisine."

"Nasıl yani? Şimdi mi arayayım? Maksudınız nedir?"

Fethi Bey kendisinden yaşça küçük olan Mahir'e bir

an kabalık etmeyi düşünse de bunu yapmadan önce telefonuna sarıldı ve muhasebecisinin numarasını çevirdi. Telefonu kapattığında Mahir'in karşısında şaşkınlıktan ağzı açık kalmış

ve ne söyleyeceğini bilemeyen bir adam vardı. Mahir, Fethi Yaman'ın hesabına tüm borçlarını kapatacak ve hatta üstüne bir hayli para kalacak kadar çok para yatırtmıştı. Sürprizi lam olarak buydu. Fethi Yaman, içkisinden bir yudum alıp neler olduğunu anlamaya çalıştı hemen:

"Ne? Nasıl yani? Neden böyle bir şey yaptınız Mahir Bey?"

"Siz değerli bir iş adamısınız Fethi Bey. Kimsesiz çocuklar için kurdurduğum vakfa yıllarca en çok sizin bağış yaptığınız bilgisine ulaştım ve kim olduğunuzu araştırdığımda ise şu sıralar maddi sıkıntılar çektiğinizi öğrendim. Bizde vefa her zaman karşılığını bulması gereken bir şeydir Fethi Bey. Yani sizin anlayacağınız, sıra bize gelmişti ve biz de kendi üzerimize düşeni yapmak istedik. Lütfen bu davranışımın altında başka bir şey aramayınız..."

Gecenin devamında neye uğradığını şaşırان Fethi Yaman, kadeh üzerine kadeh kaldırırken Mahir ise Zeynep'ten alacağı intikamın ilk adımlarını kocası Fethi Bey ile dost olma yoluna giderek atmıştı. Mahir'in emin olduğu tek bir şey vardı ki o da Fethi Yaman evine döner dönmez karısı Zeynep'e bu gece neler olduğunu anlatacak ve Zeynep ise yıllar sonra ilk defa Mahir Veldet ismini tekrar duyacaktı. Zeynep kısa bir süre sonra tam olarak ne ile karşı karşıya olduklarını fark edecek ama bunu kocasına kesinlikle anlatamayacaktı. Çünkü Mahir lise yıllarının daha çok başındayken bir gün Zeynep ile onların evlerinde yalnız kalma fırsatı bulmuş, kendilerine engel olamayıp oldukça ileri gitmişlerdi. Mahir'in tam olarak kızdığı şey de bu aslında.

O yıllar Zeynep'in her daim kendisine ait olacağını ve onunla bir gün mutlaka evleneceklerini hayal etmişti Mahir. Ama Zeynep, günü geldiğinde ona bir pislik gibi davranmış, evlerine gelip para bırakan adamların kim olduklarından habersiz Mahirin annesini namussuzlukla itham etmişti. Bu da yetmezmiş gibi İstanbul'a taşınmalarının ardından çok kısa bir süre sonra kendisinden yaşça büyük bir adamla evlenmiş, Mahir'i geçmişe gömmüştü. Kendisine yapılan iyiliği hiçbir zaman unutmayan Mahir, kendisine yapılan kötülüğü de unutmamış ve intikamını almaya daha o gece başlamıştı...

5 ay sonra...

Mahir ile Fethi Yaman çok sıkı dost olmuşlardı. Birlikte ihaleler alıp yeni inşaatlar yapmaya başlamışlardı. Resmen ortak değillerdi belki ama Mahir'in ayarlamalarıyla bir sürü ortak işe imza atıyorlardı. Bir gece bir gazonada yiyip içildikten sonra Mahir'in arabasına bindiler ve Mahir bir hayli sarhoş olan Fethi Bey'i nadiren gittiği tepebaşına götürdü. Her ikisi de ellerinde birer şişeyle tepebaşının en uç kısmına doğru yürümeye başladıklarında, arabada arkalarından onları izleyen şoför Ahmet Bey bir hayli endişelenmeye başlamıştı. Ahmet Bey, Mahir'in bir delilik yapmasından korkuyor ve Fethi Yaman'ı o uçtan denize itip öldürebileceği fikrinden kendisini bir türlü alıkoyamıyordu. Mahir böylesine bir delilik yapabilir miydi? Sırf Zeynep'in kocası diye hiçbir şeyden haberi olmayan bu masum adamı itip ölümüne sebep olabilir miydi gerçekten?

Neyse ki korktuğu başına gelmedi ve her ikisi de bir süre içtikten sonra ellerindeki şişeleri yamaçtan denize sallayıp geri arabaya doğru yürümeye başladılar. Fakat dönüş yolunda hepsinin hayatını değiştirecek bir gelişme oldu ve

almış olduğu alkolün de etkisiyle bir anda dili çözölüverdi Fethi Bey'in:

"Sen bundan sonra benim kardeşimsin Mahir. Bana kimsenin yapamayacağı iyilikler yaptın. Seni bırakmam artık. İlk fırsatta yengemi ve çocuğu da alıp bize geliyorsun haberin olsun. Kadınlarımızın birbiriyle tanışma vakti geldi artık. Hem ben senin oğlanı da görmek, kucağıma alıp sevmek istiyorum o delikanlıyı. Hem biliyor musun benim hiç ço-

cuğum olmadı. Karımın kısır olduğunu öğreneli yıllar oldu. O yüzden senin oğlanı da getir gelirken. Getir ki doya doya seveyim oğlunu."

Fethi Yaman sözlerini tamamladığında arabada soğuk bir rüzgâr esmişti. Mahir ve şoförü dikiz aynasından gözlerini bile kırpmadan birbirlerine bakıyorlardı. Fethi Yaman, "kadınlarımız" ve "kısır" kelimelerini zikrettiğı andan itibaren sinirden deliye dönmüştü Mahir. Bir anda almak istediğı intikamını hatırladı ve kozların artık tamamen kendi eline geçtiğini fark etti.

Uç gün soma Mahir, eşi Deniz ve oğlu en şık kıyafetlerini giymiş, Fethi Yaman'lara misafirliğe gitmek üzere son hazırlıklarını yapıyorlardı. Odasında son hazırlıklarını yapmakta olan Mahir'in telefonu çaldı. Arayan şoförü Ahmet Bey'di. Mahir'i aşağıya, arabanın yanına çağırmişti. Daha evvel hiç böyle bir cürette bulunmamıştı Ahmet Bey. Mahir hızlı adımlarla merdivenleri inerken bir hayli meraklanmış ve sinirlenmişti; çünkü ilk kez şoförü tarafından ayağına çağırılmıştı. Mahir sözlerine, "Hayırdır Ahmet Bey! Nedir mesele?" diyerek başladı. Ahmet Bey ise kendinden emin bir şekilde önce uzun uzun gözlerinin içine baktı Mahir Bey'in. Ağzını açtığı anda söylediğı söz de "Bunu yapmak istediğinden emin misin gerçekten?"

oldu.

Mahir önce derin bir nefes çekti ve dönüp etrafına, yaşadığı yere, merdivenlerden inmekte olan ailesine ve sahip olduğu her şeye baktı. Fakat kararı kesindi, şoförüne dönüp "Hadi geç kalacağız" dedi. Ahmet Bey'in korktuğu başına

gelmişti; çünkü patronu, intikamını alma konusunda olduk- ça kararlıydı. Bir şoför bile olsa patronunu içten içe oğlu gibi seven bir adamdı o. Bu yolun çıkmaz bir yol olduğunu çoktan fark etmiş, üzerine düşen uyarıyı yapma ihtiyacı duymuştu. Fakat sonuç değişmedi...

Veldet ailesinin arabası, Fethi Beylerin oturduğu lüks apartman dairesinin önüne yanaştı. Girişe doğru ilerlerken Ma'nir'in alnından soğuk terler akmaya başladı. Karısı Deniz ise o gün bir başka güzel görünüyordu. Normalde bu tarz günlerde buz gibi olmayı başarabilen Mahir, asansörden indiklerinde heyecanını gizleyebilmek için inanılmaz bir çaba sarf ediyordu. Sonunda kapının önüne gelindi, zil çalındı ve kapı açıldı...

Hiçbir şeyden haberi olmayan Fethi Bey, o akşam bir samimiyet abidesi gibiydi ve tıpkı öz kardeşini buyur eder gibi içeri davet etti Mahir ve ailesini. Sonunda o an gelmiş ve yıllar sonra ilk kez yeniden göz göze gelmişti Mahir ile Zeynep. Mahir her zaman yaptığı gibi doğrudan kurbanının gözlerinin içine bakıyordu ama o utangaç bir genç kız edasında göz göze gelmekten çekiniyor, bakışlarını başka taraflara kaçırmaya çalışıyordu. Mahir dalıp Zeynep ile tokalaştığı eli bırakmakta geç kaldığı bir anda Umut'tan gelen bir mutluluk çığlığıyla irkildi. Fethi Bey hediye olarak kocaman bir oyuncak almıştı Umut için. Ayaküstü gerçekleşen tokalaşma faslından sonra evin oldukça büyük olan salonuna geçildi ve her iki aile üyeleri de doğrudan kendileri için özenle hazırlanmış olan yemek masasındaki yerlerini aldılar.

Her ne kadar ilk etapta soğuk terler dökmüş olsa da Mahir ortama çok çabuk alışmış ve kontrolü de çabucak ele geçirmişti. Sürekli konuşuyor, bir şeyler anlatırken herkesin gözünün içine bakıyor ama vücut diliyle sanki Zeynep orada değilmiş gibi davranıyordu. Yıllar sonra gerçekte nasıl güçlü bir adam haline geldiğini inceden verdiği mesajlara Zeynep'in aklına kazıyordu. Mahir intikamının bir parçası olarak sürekli karısı Deniz'e sarılıyor, karısını ne kadar çok sevdiğini her fırsatta ilk aşkına göstermeye çalışıyordu. Tüm bu yaptıkları yetmezmiş gibi sürekli Umut'u yanma çağırıyor ve oğlunu kucağına alıp karışma sarılıyordu. Mahir o akşam öyle bir adam olmuştu ki intikamını almak içm kendi karısı ve çocuğunu bile kullanmaktan geri durmuyordu. Bir şekilde Zeynep'in kısır olduğunu Fethi Bey'den öğrenmiş, sırf ilk aşkının canı daha çok acısın diye kendi oğluna ekstra sevgi gösterilerinde bulunuyordu.

Gece bittiğinde intikamının ilk perdesini oynamış olan Mahir, ev sahibi Fethi Bey'den müsaade istedi. Kimse fark etmemişti ama Mahir o gece en az Zeynep ile diyalog kurmuştu. Oğlu Umut çoktan uyuyakalmıştı ve karısı Deniz'e dönerek, "Hadi oğlumuzu uyandır da gidelim artık" diyerek Zeynep'e son bir darbe daha vurdu. Fethi Bey ile Deniz Hanım birbirlerine şükranlarını iletirken sıra Mahir ve Zeynep'e gelmişti. Mahir, ilk aşkının elini gayet resmi bir şekilde tutarak ona kendini önemsiz biri gibi hissettirmeye çalışmış ve bunu da

başarmıştı.

Veldet ailesi daireden çıkarken Mahir tekrar söze gir-

di ve Fethi Bey'e dönerek, "Bu gece çok güldük eğlendik umarım hiçbir komşunuza rahatsızlık vermemişsinizdir" dedi. Bunun üzerine Fethi Bey, "En üst katta bir tek biz oturuyoruz, karşımızdaki daireye henüz taşınan olmadı. O yüzden eminim ki kimseye rahatsızlık vermemişsinizdir" dedi. Mahir bunu duyar duymaz yarın ilk iş ne yapacağım anlamıştı. Mahir'ın akıma gelen şey neredeyse şeytanice bir fikirdi. Sırf bir intikam almak uğruna o daireye taşınmak mantıklı mıydı? Günlük yaşantısında çevresindeki tüm insanlara sınırsız iyilik yapan bu adam bir intikam uğruna bu kadar ileri gitmeli miydi?

Veldet ailesi o gece kendi evlerinin önüne geldiğinde Mahir eşine çocuklarını kucaklayıp eve çıkmasını ve kendisinin şoförleri Ahmet Bey ile bir şeyler konuşması gerektiğini söyledi. Planını yapmış ve tüm detayları kafasında halletmişti bile. Raydan çıkan Mahir için artık geri dönüş yoktu.

"Şimdi bu dediklerimi iyi dinle Ahmet Bey! Yarın sabah uyanır uyanmaz ilk iş muhasebecimi evinden almaya gidiyorsun. Onu alıp doğru Fethi Beylerin evinin önüne götürüyorsun. En üst kattaki 43 numaralı daireyi satın alıyorum, muhasebecime söyle evin sahibine ulaşsın ve pazarlık yapmadan kaç para istiyorlarsa verip o dairenin satın alma işlemlerini derhal başlatsın. Esas önemli kısım ise daireyi Deniz'e doğum günü hediyesi olarak alıyorum. O yüzden o gün gelene kadar o daireyi satın aldığımı kimse bilmemeli. Anlayacağın ağzını sıkı tutmalısın!"

"Her şey tamam da... O daireyi gerçekten eşiniz için mi alacaksınız Mahir Bey?"

"Yıllar evvel bu işi sana verirken bir anlaşma yapmıştık hatırlıyorsun değil mi Ahmet Bey? Üzerine vazife olmayan şeylere karışmayacak, ne olursa olsun soru sormayacaktın! Bak bu iki etti bugün! Herkes kendi işini yapmalı, yanılıyor muyum?"

"Haklısınız efendim. Özür dilerim..."

Ahmet Bey'in kendisine verilen mesaj gayet açık ve netti. Mahir ilk defa kendisinden yaşça büyük bu adama özür diletmişti. Patronundan özür dilemek Ahmet Bey için sorun değildi. Kızmamış ya da alınmamıştı. Fakat özünde şefkat dolu olan bu adam yurtdışı seyahatlerine çıktığında karısının ve de oğlunun

şoförlüğünü de yapmıştı. Deniz Hanım'ı da oğullan Umut'u da kendi kızını ve torununu sever gibi severdi. O yüzden hayatında ilk defa kendinde Mahir'in işlerine burnunu sokma cesaretini bulmuş, hata ettiğini fark edip ağzının payını da almıştı.

'k'k'k

Satın alma işlemleri birkaç gün sürmüş, 43 numaralı dairenin tapusu Mahir'in şirketteki çalışma odasının masasına konmuştu. Tüm bu işlemleri gizlilik içerisinde yürüten Mahir, o daireyi kendisinin aldığını Fethi Bey'e bile söylememişti. Olur da kısa bir süre içinde bu sır ortaya çıkarsa daireyi karısına doğum günü hediyesi olarak aldığını herkese söyleyecekti. Şimdi sıra daireyi dayayıp döşemeye gelmişti.

Bu organizasyonun tamamım kendisi üstlenen Mahir, daire' yi en pahalı mobilya ve eşyalarla tam da eşinin sevebileceği şekilde döşetti.

Yaklaşık bir hafta sonra artık her şey hazırды ve sıra yeni dairesini görmeye gelmişti. Sonuçta birisi 43 numaralı daireyi satın almıştı ve daireyi kimin satın aldığı Yaman ailesinden herhangi birisinin kulağına gitmeden harekete geçmesi gerekiyordu. O gün şirketteki işlerini bitiren Mahir telefonuna sarıldı ve şoförünü aradı.

"Neredesiniz şu an?"

"Zeynep Hanım bayan arkadaşlarıyla bir restorandalar efendim."

"Ne kadar zamandır oradasınız?"

"Geleli yaklaşık 45 dakika oldu efendim."

"Tamam, takibi bırak ve hemen şirkete gelip beni al. Yeni evime gidiyoruz!"

"Derhal efendim..."

Ahmet Bey Zeynep'i takip etmeyi bırakıp hızlı bir şekilde patronunu almaya gitti ve kısa bir süre sonra Mahir'in yeni aldığı evinin önüne geldiler.

Ahmet Bey tam arabadan inip patronunun kapısını açmaya yeltenecekti ki Mahir ona durmasını söyledi.

"Burada bekleyeceğiz!"

"Peki efendim..."

"O gelene kadar arabada bekleyeceğiz. Şimdi sıra sende Zeynep Hanım, gel de gör bakalım dünya kaç bucakmış?"

Mahir sözlerini tamamladığında şoförü Ahmet Bey çok geçmeden patronunun maksadının ne olduğunu anladı. Uzun bir süre arabada beklediler. Arabanın içerisinde derin bir sessizlik hüküm sürüyordu ve Ahmet Bey'in duyduğu tek ses Mahir'in nefes alıp veriydi. Ara sıra dikiz aynasından patronunu izleyen yaşlı adamın gördüğü tek şey, avını sabır- sızlıkla bekleyen bir avcıydı. Ona göre Mahir'in böylesine bir intikamın peşine düşmüş olması son derece gereksizdi ama bu dakikadan sonra hiçbir gücün onu durduramayacağından da adı gibi emindi.

Arabanın içinde bir saatten fazla süren bir bekleyişin ardından beklenen an gelmişti ve Zeynep'in arabası az ileride gözükmüştü. Mahir onun geldiğini anlayınca cebinden yeni dairesinin anahtarlarını çıkardı ve arabadan aşağı inip yavaş adımlarla binaya doğru yürümeye başladı. Arabasını yakında bir yere park eden Zeynep binaya doğru ilk adımlarını atmaya başlar başlamaz fark etti Mahir'i. İlk anda şoka uğrayan Zeynep hemen kendisini toparlardı ve orada ne işi olduğunu anlayamadığı Mahir'in peşinden binaya girdi. Mahir asansörün tuşuna basmıştı ve asansör üst katlardan aşağıya doğru geliyordu. Arkasından kendisine doğru yaklaşan Zeynep daha fazla bekleyemedi ve söze girdi.

"Kocam henüz gelmedi. Buluşacaktınız galiba?"

"Öyle mi? Önemli değil... Ben zaten Fethi Bey için gelmemiştim."

"Onun için gelmediysen neden geldin peki?"

"Yeni evimi görmeye geldim!"

Zeynep daha o dakika hikâyenin geri kalanım anlamıştı. Binada 43 numaralı daireden başka satılık bir daire olmadığını az çok biliyordu. Ve tam karşılardaki dairenin birileri tarafından satın alındığına ve de dayanıp döşendiğine birkaç gündür şahit olmuştu. O ana kadar bilmediği tek şey ise o daireyi Mahir'in sarın almış olduğuydu. Mahir, Zeynep ile olan ilk

konuşmalarının ardından arkasını dönmüş, asansörün gelmesini bekliyordu. Arkasını döndüğünde yüzünde alaycı bir gülümseme vardı ama Zeynep bu gülümsemeyi göremiyordu. Sonra asansör geldi ve Mahir yavaşça kabinin içine adım attı. Neye uğradığını şaşırان Zeynep diğer asansörü beklemenin aptalca olacağını düşündü ve bekleyip de bir korkaklık görüntüsü sergilemektense o kabine girmeyi tercih etti. Her ikisi de en üst kata doğru hareket ettiklerinde kabinin içinde adı konulamaz duygular esiyordu. Bir asansörde bile olsa çok uzun yıllar sonra ilk defa baş başa kalmışlardı ve her ikisi de birbiriyle göz teması kurmamak için ellerinden gelen tüm gayreti gösteriyorlardı. Mahir'in o binadan bir daire alması Zeynep'e göre oldukça anlamsızdı ve içinden bu kuşkuyu atmak için konuşmak zorunda olduğunu hissetti.

"Bunu neden yapıyorsun? Amacın ne? Bak sana bunu şimdiden söyleyeyim maksadın her ne ise başaramayacaksın!

Ailemin içine sızmaya çalıştığının ve tüm bunları bir şekilde benden intikam almak için yaptığının farkındayım!"

"Öyle mi? Başaramayacak mıyım gerçekten? O zaman neden benim kim olduğumu akşam kocana anlatmıyorsun? Yıllar evvel kadınlığını teslim ettiğin ilk kişinin kim olduğunu ona anlatabilir misin? O yürek sende var mı Zeynep? Dur ben söyleyeyim, tabii ki de o yürek sende yok! Çünkü sen para için yaşamayı seversin! Çünkü sen satılık bir kadınsın! O yüzden şunu iyi bil ki ben her savaşı kazanırım; çünkü bu oyunu ben kurdum ve ben bitti demeden de hiçbir şey bitmeyecek!"

"Sen ne kadar aşâğılık bir adamsın ya! Ama bak gör bu lafları sana yedirteceğim! Hadi bakalım, son gülen iyi güler Mahir Bey! Elinden geleni ardına koyma sakın!"

Her ikisi de geride bıraktıkları yılların acısını çıkarmaya çalışırcasına birbirlerine karşı oldukça alçaldılar. Ağızlarından çıkanları kulakları bile duymadı adeta. Sonunda asansör en üst kata varmış ve birbirinden nefret eden bu iki insan arasındaki ilk düello orada sona ermişti. Asansörün kapıları açıldığında Zeynep sağ tarafa Mahir ise sol tarafa doğru hızlı adımlarla yürüyüp dairelerine girdiler.

Mahir, günlerdir planladığı intikamını almaya başlamasının verdiği hislerle yeni dairesinin içinde gülüyor, Zeynep ise kendi dairesinde montunu ve çantasını sağa

sola fırlatarak sinirini üzerinden atmaya çalışıyordu. Bir saat boyunca yeni dairesinin keyfini çıkaran Mahir, sonunda eşi ve çocuklarıy-

la yaşadığı kendi evine dönmeye karar verdi ve dairesinden yıkıp asansörün yolunu tuttu. Düğme bastı ve asansörün gel' meşini bekledi. Kapı açıldığında başka bir sürpriz ile burun buruna geldi Mahir; çünkü hiç beklemediği bir anda Fethi Bey ile karşılaşmıştı.

"Hayırdır ortak? N'apıyorsun burada?"

"Gel, sana acayip bir sürprizim var. Gerçi ben bu sürpri- zi sana başka bir zaman yapacaktım ama madem karşılaştık şimdi tam zamanıdır."

"Nasıl yani? Ne sürprizi?"

"Sen sadece beni takip et. Az sonra anlarsın..."

Mahir, kıvrak zekâsını kullanıp bir şekilde durumu idare etti ve Fethi Bey hiçbir şeyden şüphelenmeden bir anda kendisini Veldet ailesinin yeni dairesinde buldu. Artık komşu olmuşlardı ve Fethi Bey bu durum karşısında hem çok şaşırılmış hem de Mahir ile komşu olmaktan dolayı oldukça sevinmişti.

"Ortak ne adamsın ya, insan bir haber vermez mi! Bir şeylerin ucundan tutardık en azından. Kaç günden beri birileri sürekli girip duruyordu bu daireye ama ne yalan söyleyeyim bu daireyi

senin satın alacağın aklımın ucundan bile geçmezdi."

"Seninle çok güzel işlere imza attık Fethi Bey. Geçen gece sizden çıkarken karşı dairenin boş olduğunu öğrenince seninle komşu olmaya karar verdim ve bir sürpriz yapayım

dedim sana. Hem bu sayede eşlerimiz birbirlerini daha iyi tanır, aileler arasında da güz el bir dostluğumuz olur diye dil şündüm. Fena mı etmişim yani?"

"Yok yok çok iyi yapmışsın. Helal olsun valla, gerçekten sürprizlerle dolu bir adamsın."

"Astına bakarsan eşim Deniz'in bu yakınlarda doğum günü var ve bu vesileyle kendisine güzel bir doğum günü hediyesi almış oldum. Yani senin anlayacağın

Deniz'in henıl? bundan haberi yok. Zaten eşim kolay kolay şu an oturduğumuz villadan çıkmaz. O yüzden burayı ara sıra kalmak için satın aldım. Haftada bir gün bile gelsek bizim için de bir değişiklik olmuş olur."

"Bak aklıma ne geldi. Bekle de bizim kapıyı çalıp geleyim Zeynep'i alıp geleyim hemen. Seninle komşu olduğumuzu öğrenince eminim o da çok şaşırarak. Bir yere kaybolma hemen alıp geliyorum kendisini."

Zeynep'in her şeyden haberi olduğunu bilmeyen Fethi Bey gidip karısını 43 numaralı dairenin önüne getirdi.

"Hayatım sana büyük bir sürprizim var. Bak şimdi kapıyı kim açacak."

"Kim açacak hayatım? Neler oluyor? Ne sürprizi?"

"Sürpriz! Bak hayatım Mahir Bey ile komşu olmuşuz da haberimiz yokmuş."

"Nasıl yani?"

"1 loş geldiniz Zeynep Hanım içeri buyurun lütfen,"

"İnanmıyorum! Siz mi aldınız bu daireyi Mahir Bey?"

I)aha bir saat evvel asansörde birbirine meydan okuyan M.ılıir ve Zeynep, Fethi Bey'e durumu çaktırmamak için eh içimden geleni yapıp rollerini çok iyi oynuyorlardı. Fakat Mahir ne yapıp edip bu am da fırsata çevirmeyi bildi. Kom- ularına bir an evvel yeni evini gezdirmek istedi ve özellikle Zeynep'e evin yatak odasını gösterebilmek için yoğun çaba a ı I etti. Artık aynı binada ve aynı katta oturuyorlardı. Zeyil. p bir zamanlar evinde Hizmetlileri olan bir kadındı ama ■mı yıllarda bazı imkânların» eşi Fethi Bey'in mali sıkımda- madan ötürü kaybetmişti. Lükse alışkın ve pahalı yaşamasını seven biriydi ve Mahir'in yeni dairesini gezerken içinden höylesine pahalı eşyalarla döşenmiş bir evin kadını olma iikiini geçirmeden de edememişti. Yıllar evvel Edirne'nin I ı'ıçık bir kasabasından İstanbul'a taşındıklarında henüz m ısum bir genç kızdı Zeynep. Fakat daha sonra babasının para merakı yüzünden kısmen zengin ve kendisinden yaşça I 'ıyüük bir adamın karısı olmak zorunda kalmıştı. O zamanlar Mahiri geçmişine gömen Zeynep daha sonra kocasının mal ı a lığının

artmasıyla başka biri haline geldi. Yıllar içerisinde ıltanatını kuran Zeynep'in bir dediği iki edilmemeye başlandı. Para öylesine güçlü bir şeydi ki onu da esir

alması çok a un sürmemişti. Bugün gelinen noktada ne Zeynep eskiden olduğu kişiydi ne de Mahir...

Mahir'in evindeki pahalı eşyalarla gözleri boyanan Zeynep kısa bir süre sonra Mahir'in kendilerine

"Hoşça kalın"

demesiyle eşi Fethi Bey ile birlikte evlerine

uğurlanmışlardı. Mahir ise binanın ön çıkışında kendisini bekleyen arabasına binip evinin yolunu tutmuştu. Eve dönüş yolunda istediğini almış olan Mahir, arabada bir sonraki planını kurgulamakla meşguldü.

k'k'k

Birkaç hafta sonra Deniz'in doğum günü gelip çatmıştı. Mahir o gün için tüm detayları düşünmüş ve her şeyin mükemmel olması için elinden gelen tüm çabayı göstermişti. Öğleden sonra karısı ve çocuğunu alıp onları gezmeye götürdü. Bir restoranda yemekler yendikten sonra karısına bir sürprizi olduğunu söyleyerek onu bir kuyumcuya götürdü. Mahir Veldet'in eşi ve çocuğuyla içeri girdiğini gören kuyumcu haftalar önce sipariş edilen özel zümrüt kolyeyi kasadan çıkarıp hemen oracıkta yeni sahibinin önüne bıraktı.

"Buyurun Mahir Bey. İsteddiğiniz kolye dün geldi efendim."

"şu kapağı kaldır da altından ne çıkacak bir bakalım o zaman."

"Tabii efendim..."

"Belki senin kadar güzel değıl ama bu artık senin bir tanem. Mutlu yaşlar."

"Mahir bu harika bir şey. İnan ne diyeceğimi bilemiyorum. Çok ama çok teşekkür ederim."

256 Serkan Özel

Her ne kadar ilk aşkından alacağı intikamın peşinde olsa da karısı ve çocuğunu kimselere değışmezdi Mahir. Yani bu intikam onun sadece kendisini iyi hissetmek için seçtiğı ha- sit bir oyundu.

Akşama doğru kuyumcudan çıkar çıkmaz çok yorgun oh duğunu söyleyen Mahir, eşine eve gidip dinlenmek istediğini söyledi. Deniz bu durum karşısında bir hayli şaşırmıştı; çünkü bugün onun doğum günüydü ve daha önceki yıllarda olduğu gibi uzun uzun kutlamalar yapacaklarını düşünmüştü. Fakat elden bir şey gelmezdi; çünkü Mahir eve gitmek istediğini söylemişti ve az evvel boynuna takılmış olan o muhteşem kolyeden sonra Deniz'in bu duruma itiraz etmesi sözkonusu bile değildi. Deniz'in bilmediği şey ise az sonra gidecekleri evin kendisi için yeni alındığıydı.

"Mahir! Ahmet Bey yanlış bir yola saptı. Kendisini uyarır mısın lütfen, bu yol bizim eve gitmiyor çünkü."

"Rahat ol bir tanem. Az sonra evimizde olacağız."

Deniz yirmi dakika sonra Fethi Beylerin oturduğu uzun binanın önünde buldu kendini. Burayı görür görmez hatırlamış, bir şeylerin ters gittiğini de anlamıştı.

"N'oluyor Mahir, neden buraya geldik?"

"Demin Fethi Bey mesaj attı. Bugün doğum günün olduğunu ona da söylemiştim ve bizi bir kahve içmeye davet etti. Ben de kendisini kırmak istemedim. Bir yarım saat uğrar çıkarız olmaz mı?"

"Olur da, başının çok ağrıdığını söylemiştin. Eve gideceğimizi sanıyordum."

"Şimdi daha iyiyim, merak etme."

Veldet ailesi arabadan indiğinde 43 numaralı yeni evle* rinde büyük bir hazırlık vardı. Mahir, yakın çevresinden tüm dostlarını sürpriz parti için davet etmiş ve her şey, bu durumdan haberi olmayan Deniz'den büyük bir titizlikle gizlenmişti. Davetliler arasında pek tabii ki karşı komşuları olan Yaman ailesi de vardı; çünkü bu mutlu günün tadını çıkartmak isteyen Mahir, yarıda kalan intikamını almaya devam etmeyi de unutmamıştı. Asansör en üst kata geldiğinde sağa döneceklerini zanneden Deniz, bir anda Mahir'in sola doğru döndüğünü fark etti. Sol eliyle sıkıca Umut'u tutan Mahir, diğer eliyle de eşine sarılmış ve kendi dairelerine doğru yürümeye başlamıştı. Deniz daha ne olduğunu bile anlamadan Mahir kapıyı çaldı. Kapı açıldığında da sır gibi saklanan sürpriz, yerini kutlamalara bıraktı...

Deniz, yeni evinde tüm misafirlerine tek tek hoş geldin derken sıra Zeynep'e gelmişti. Deniz, Zeynep'i öpmeye yeltendiğinde Zeynep'in gözü Deniz'in boynundaki o muhteşem kolyeye ilişti. Kutlamalar son hızla devam ederken tüm bu şatafat Zeynep'in adeta gözünü boyuyordu. Birçok duyguyu bir arada yaşayan Zeynep o gün ilk defa Deniz'i kıskandığını hissetti. Ama elinden hiçbir şey gelmezdi ve tüm bu gördüklerine katlanmaktan başka çaresi yoktu. Kadınsı duyguları Zeynep'in kulağına çok farklı şeyler fısıldamaya başlamıştı ve o keskin duygularla baş edemeyeceğini anlayan

Zeynep o an çok tehlikeli bir karar verdi. Mahir'i Deniz'den koparıp alacaktı... Fakat o gece bir tek Deniz'in bildiği, başka kimsenin bilmediği bir şey vardı. Deniz gecenin sonuna doğru tüm aile dostlarına seslendi ve bir konuşma yapmak istediğini söyledi.

"Öncelikle bugün burada bulunan siz sevgili dostlanma ve de bana bu mutlu günü yaşatan hayatımın anlamı olan eşime çok ama çok teşekkür ediyorum. Benim için düzenlenen bu sürprize bir başka sürprizle devam edelim isterim. İzin verirseniz hepinizin huzurunda bir sırrımı paylaşmak istiyorum. Bilmenizi isterim ki sevgili dostlarım; Veldet ailesi sekiz ay sonra tam dört kişi olacaktır."

O gün karısına mutlu bir gün yaşatmak isteyen Mahir bir anda karısının kendisini bu denli mutlu edebileceğini tahmin dahi edemezdi. Yeniden baba olacağını duyan Mahir mutluluktan havalara uçtu ve alkışlar arasında kendisini tutamayıp tüm dostlarının önünde Deniz'i uzun uzun dudağından öptü. Herkes elindeki içkiyi bir kenara bırakıp alkış yaparken o an orada alkışlamayan eller sadece Zeynep'e aitti.

Bir ay sonra...

Yeniden baba olacağını duyan Mahir karısına ve ailesine daha çok bağlanmış, ilk aşkı olan Zeynep'ten almak istediği intikamını da bir kenara bırakmıştı. Ona göre Deniz'in do- ğum günü gecesinde yaşananlar Zeynep için yeterliydi ve bu gereksiz intikam oyununu daha fazla sürdürmesinin bir an- lamı kalmamıştı. Bugüne kadar tüm kartlarını açık oynamış olan Mahir'in bilmediği tek şey ise oynama sırasının artık Zeynep'e geçmiş olduğuydu.

Veldet ailesi arada sırada yeni evlerine uğruyor, bir gece kaldıktan sonra esas ikamet ettikleri evlerine geri dönüyorlardı. Bu gelip gitmeler, özel şoför ile kapıdan alınmalar ve ailecek yaşadıkları mutluluk uzaktan olan biteni dikkatlice

gözlemleyen Zeynep'e bir süre sonra ağır gelmeye başladı. Her geçen gün daha çok hırs yapan Zeynep, bu mutlu karı- kocayı ayırmayı iyice aklının bir köşesine kazıdı. Hatta sürekli Mahir'i düşünmekten kendi kocası olan Fethi Bey'den tüm ilgisini kesti. Zeynep geceleri sürekli plan yapıp ilk olarak ne yapması gerektiğini, duruma nereden müdahale etmesi gerektiğini düşünüp durdu. Tek bildiği şey Mahir'i tek başına yakalaması gerektiği idi. Onun evine gidemezdi. Onu kendi evine de çağıramazdı. O yüzden aklına yine asansör geldi. Tıpkı bir önceki sefer olduğu gibi, onunla aynı asansöre binebilirse Mahir ile istediği gibi konuşabilecekti.

Mahir'in yeni evine haftanın hangi gün ve saatte geldiğini daha şimdiden ezberlemiş olan Zeynep, onunla aynı asansör kabinine nasıl bineceği çok iyi biliyordu. Bir cumartesi

günü süslenip bayan arkadaşlarıyla dışarıda bir görüşme ayarlayan Zeynep, akşam saat 19.30 gibi geri evine döndü. Saat 20.00'a kadar arabasında bekleyecek ve eğer şansı da yaver giderse Mahir'i karısı ve çocuğu yanında olmadan yakalayabilecekti. Bugün onun en şanslı günlerinden biri olmalıydı; çünkü az ileride Mahir'in aracı gözüktüğünde, içinde şoförü ve kendisinden başka kimse yoktu. Belli ki işten geliyordu ve şoförü Mahir'i bıraktıktan hemen sonra karısı ve çocuğunu almak üzere tekrar hareket edecekti. Zeynep bu fırsatı kesinlikle kaçıramazdı ve hızlıca arabasından inip binanın ön girişine doğru yürümeye başladı. Oldukça yavaş adımlar atıyordu; çünkü Mahir'in arkasından kendisine yaklaşması gerekiyordu. Aynı asansöre ancak bu şekilde binebileceklerdi.

Arabasından inip evine doğru ilerleyen Mahir, birkaç adım ilerisinde binanın girişine doğru yürüyen Zeynep'i fark etti. Zaten fark etmemesi de mümkün değildi; çünkü Zeynep'in parfüm kokusu tüm yolları sarmış gibiydi. Zeynep onu baştan çıkarabilmek için o gün özellikle kısa bir etek giymiş, az evvel arabada neredeyse tüm parfüm şişesini de üzerine boşaltmıştı. Her ikisi bir kez daha aynı asansörün önüne gelmişlerdi ve Zeynep bu şansı mutlaka çok iyi değerlendirmek zorunda olduğunu biliyordu. O gün avını bekleyen avcı Zeynep'in ta kendisiydi ve söze ilk o girdi.

"İyi akşamlar Mahir Bey... Nasılsınız.⁷"

"Teşekkür ederim ya siz?"

"Oldukça iyiyim. Teşekkürler."

O anda asansör gelmiş ve kabinden içeri ilk adımını atan Zeynep olmuştu. Her şey tam olarak istediği gibi gidiyor- du. Bir kez daha Mahir ile asansörde baş başa kalmışlardı. Asansör yukarı doğru çıkmaya başladığında Mahir ilgisiz gibi gözüdürken Zeynep ise hususi olarak gözlerini dikmiş ona bakıyordu. Üzerindeki bakışların farkında olan Mahir bu durumdan tam rahatsız olmaya başlamıştı ki Zeynep'ten hiç beklemediği o cümleyi duydu.

"Her gece beni düşünerek uyuyorsun biliyorum..."

"Ne? Nasıl yani? Sen ne dediğinin farkında mısın? Saçmalıyorsun artık!"

"Saçmalıyor muyum yoksa saçmalamıyor muyum göreceğiz sevgili ilk aşkım..."

"Daha fazla alçalma bence! Bu senin hayal gücünden başka bir şey değil!"

"Görüşürüz Mahir Bey."

Asansör en üst katta durduğunda Zeynep her zamanki gibi yine sağa dönüp kendi dairesine doğru yürümeye başladı. Mahir ise neye uğradığını şaşırılmış bir halde biraz şaşkın biraz da sinirli bir şekilde Zeynep'in arkasından bakakalmıştı. O an koca binadaki tek ses Zeynep'in topuklu ayakkabılarından gelen sestti. Yavaş adımlarla yürüdü, kapısının kilidini açtı ve arkasına bile bakmadan kapısını yavaşça kapattı. Şaşkın bir şekilde asansörün önünde dikilen Mahir ise o an kendisini toplardı ve o da kendi dairesinden içeri girip kapısını kapattı.

O gece karısı ve oğlumla Yeni evinde kalan Mahir sabaha V adar yatakta dönüp durdu.

Ne kadar engellemeYe çalışsa ih dün akşam Zeynep'in kendisine yaptığı şovu bir türlü akimdan silip atamamıştı. Yoksa Zeynep haklı mıydı? Mahir lamca yıldan sonra üstelik de bu kadar mutlu bir aile yaşantısı varken yeniden ilk aşkına karşı bir şeyler hissedebilir miydi?

Kendisine daha fazla eziyet etmek istemeyen Mahir yor- ı ,anını kaldırdı ve banyoy a gidip elini yüzünü yıkamaya karar erdi. Tam musluğu kapatmıştı ki Deniz'in kendisine seslendiğini fark etti.

"Mahir, telefonuna mesaj geldi sanırım..."

"Tamam, geliyorum bir tanem..."

Deniz haklıydı. Telefonuna gerçekten de mesaj gelmişti ve mesaj Fethi Bey'in telefonundan gönderilmişti.

Şimdi ne demek istediğimi anladın mı ?"

Btı şok mesajla karşı karşıya kalan Mahir neredeyse ışık hızıyla gelen mesajı anında telefonundan sildi. Elindeki telefonun ekranına bakakalmış, ellerinin bir anda titremeye başladığını fark etmişti. Ya bu mesajı o değil de Deniz görmüş olsaydı? hasıl açıklardı?

Mahir ilk defa karşısında kendisinden daha tehlikeli birisinin olduğunu o an anlamıştı. Günler önce intikamını almak isteyen o cesur adam gitmiş, yerine şimdi ne yapacağını bilmeyen korkak bir adam gelmişti sanki. Zeynep çok tehlikeli bir oyun oynamaya başlamıştı ve bu oyunun kuralları kesinlikle Mahir'e göre değildi.

Hızlı bir şekilde kahvaltısını yapan Mahir bir an evvel o evden çıkmak istedi. Kocasının telefonundan kendisine mesaj atabilecek kadar gözü kararmış bir kadınla o gün içerisinde yüz yüze gelme ihtimalinden bile korkar olmuştu. Bunu yapan birisi o gün ne yapar eder, isterse karşısına yeniden çıkabilirdi. Evin içini dört dolaşan Mahir neredeyse kendi kendisiyle köşe kapmaca oynuyordu. Sonunda binadan ayrılmış, Ahmet Bey'in şoförlüğünü yaptığı özel arabasıyla iş yerine doğru hareket etmişti. Bu sabah yaşadıkları resmen kâbus gibiydi.

Öğlen saatleri yaklaştığında o gün gözüne tek damla bile uyku girmeyen Mahir, ofisinin içinde iş yapamaz hale gelmişti. Dünden beri yaşadıkları kafasını öyle bir kurcalıyordu ki tüm randevularını iptal etmiş, ofisinin içinde bir oraya bir buraya volta atıp duruyordu. Ne yapıp edip o her zaman imrendiği zekâsını kullanıp bu işten sıyrılması gerektiğini biliyordu. Zeynep'in kendisine asansörde söyledikleri, parfüm kokusu, giymiş olduğu kısa eteği, topuklu ayakkabılarından çıkan sesi ve de telefonuna gelen mesajı bir türlü aklından silip atamıyordu.

Kendi zihninde hapsolmuş gibi hissediyordu. Mutlu bir yaşantısı, bir zamanlar hayal bile edemeyeceği kadar çok parası, canından çok sevdiği bir oğlu ve de ikinci çocuklarına hamile bir eşi vardı. Tüm bunları yok sayıp basit ihtiraslar peşinde koşmaya ve Zeynep ile uygunsuz bir münasebete gir

meye kesinlikle gerek yoktu. Faktır Mahir ne yaparsa yapsın yıllar evvel ilk kez birlikte olduğu kadını zihninde yenenii- yordu. Zeynep kim ne derse desin, hatta bugün kiminle evli olursa olsun hâlâ çok güzel bir kadındı. O yüzden Mahir'm önünde iki yol vardı artık. Ya yeni aldığı o evden kurtulacak ya da Zeynep'in aklını kurcalamasına izin vermeye devam edecekti. İlk aklına gelen şey o evi satmaktı, ama satamazdı; çünkü o evi Deniz'e doğum günü hediyesi olarak almıştı.

Deniz'i oyalamayı başaran Mahir tara bir buçuk ay boyunca yeni evlerine gitmemeyi bir şekilde başardı. Bu zaman zarfında Zeynep'ten gelen herhangi yeni bir girişim olmadığı için ilk endişelerini kısmen de olsa üzerinden atmayı başardı. Fakat Zeynep'in kocasıyla hâlâ ortak işler yapmaya devam ediyordu. Bir zamanlar Fethi Bey'in karşısında güçlü taraf olarak görünen Mahir, artık adamcağızın yüzüne bile baka- maz olmuştu. Onunla ne zaman yan yana gelseler Zeynep'i görür gibi oluyordu. Bu yüzden bir buçuk ay boyunca bir türlü Zeynep'i unutamadı.

Günler sonra saat gece OZ.OO'ı gösterirken

telefonunun titreşimiyle uyanan Mahir, kâbus görmeye kaldığı yerden devam edeceğini anladı. Mesaj yine Fethi Bey'in telefonundan geliyordu ve Zeynep aynen şöyle yazmıştı: "Yurtdışında- ki projenizle ilgilenmesi için kocamı yurtdışına yolla ve bir an evvel bana gel! Daha ne kadar dayanacaksın?" Deniz'i uyandırmamak için elinden gelen tüm gayreti sarf eden Mahir, kendisini alt kata zor attı. Tüm bunların başına geldiğine hâlâ inanamıyordu. Zeynep yine aklını kemiriyordu ve

hu durum artık onun kontrol edemeyeceği kadar büyümeye başlamıştı. Tüm gece yine gözüne tek damla uyku girmeyen Mahir sabahı zor etti.

Mahir kararını vermişti artık. Bu meseleyi kökünden ka- zıyacaktı. O sabah ofise gider gitmez sekreterini aradı ve Fethi Yaman adına o gün saat 23.00'da Rusya'ya hareket etmek üzere bir uçak bileti satın aldırttı. Daha sonra Fethi Bey'i ofisine davet eden Mahir, kendisine Rusya'daki işlerde bazı sıkıntılar olduğunu aktarıp bir süre işin başında durması için onun oraya gitmesi gerektiğini söyledi. Bu durum karşısında kısa bir şaşkınlık yaşayan Fethi Bey, Mahir'in bu isteğini geri çeviremedi. Sonuçta Rusya'daki bu proje ortak olarak yürüttükleri bir projeydi ve neredeyse iki aydır oraya hiç gitmemişti.

Gece saat 23.00T gösterdiğinde Fethi Bey'in uçağının kalkmış olduğu bilgisi kendisine ulaştırılan Mahir, şoförü Ahmet Bey'i arayıp arabayı hazırlamasını, ama bu sefer kendisinin kullanacağını söyledi. Deniz'e birkaç saat hava alacağını söyleyerek evden ayrılan Mahir, gece saat tam 00.10'da yeni evinin önüne geldi. Kendinden emin adımlarla arabadan indi ve bu işe artık bir son vermek için Zeynep'in kapısına dayandı. Kimselere görünmek istemeyen Mahir, zile basmak yerine eliyle yavaşça kapıyı çaldı. Kapı açıldığında yeni bir şok daha yaşayacağından habersiz olan Mahir, Zeynep tarafından üzerinde derin bir bacak yırtmacı olan gecelikle karşılandı.

'Geleceğini biliyordum Mahir.

"Çekil şuradan! Gir içeri ve çabuk kapat .şu kapıyı!"

Bir hışımla içeri giren Mahir bir anda kendisini salonun ortasında buldu! Mahir oraya, Zeynep'in tüm bu yaptıklarının çok tehlikeli olduğunu anlatmaya ve bu saçmalığa bir an evvel son vermemesi durumunda çok kötü şeylerin olacağını söylemeye gitmişti. Tam arkasına dönüp yüksek sesle konuşmaya başlayacaktı ki Zeynep o döner dönmez sıkıca Mahir'in dudaklarına yapıştı. Bir anda neye uğradığını şaşırان Mahir istemsiz olarak Zeynep'i geri itti ve ikili ayrılır ayrılmaz Mahir ona şiddetli hır tokat attı. Yediği şiddetli tokadın etkisiyle yere savrulan Zeynep, bir süre arkası dönük bir şekilde yerde yattıktan sonra gözyaşlarına boğuldu. Derhal evi terk eden Mahir, soluğu arabasında aldı. Fakat gidemedi Mahir. Adını koyamadığı bir şey onu bir şekilde o arabanın içinde zorla tutuyordu sanki. Birkaç dakika sonra tekrar arabadan indi, yukarı çıktı ve yeniden kapıyı çaldı. Gözlerindeki yaş henüz kurumamış olan Zeynep tekrar kapıyı açtığında Mahir tüm erkeksi kuvvetiyle onu belinden kavrayıp cince kucağına aldı, ardından şehvetle dudaklarından öptü ve kapıyı kapattı.

Sabah olduğunda 42 numaralı dairedeki o iki

insanın kaderi bir daha geri dönülmesi mümkün olmayacak şekilde değişmişti. Her ikisi de eşlerini aldatmış olan Mahir ve Zeynep, artık tamamen başka insanlar olmuşlardı. Artık dönüşü yoktu...

"Peki şimdi n'oleak Mahir?"

"Sus! Bilmiyorum! Hiçbir şey bilmiyorum! Bı geceyi unutacağız. Unutmak zorundayız... Ben giyinip çıkıyorum az sonra. Unut! Ne yaşandıysa unut!"

Mahir o sabah evine gidemezdi; çünkü giderse Deniz'e dün gece nerede kaldığını anlatmak zorunda kalacaktı. O yüzden işyerine gitti. Deniz sabah uyanır uyanmaz omı ara- yacaktı, o yüzden bir an evvel mantıklı bir bahane bulmak zorundaydı. Beklediği telefon geldiğinde, eşine kafasının işlerden dolayı çok karışık olduğunu ve gece bütün vaktini sabaha kadar ofiste bazı dosyaları gözden geçirerek harcadığını söyledi Mahir. Mahir'in geceleri her kafasına estiğinde kendisini dışarı atmasına alışık olan Deniz, bu durumu ya- dırgamayıp kolayca inandı ona. Naif bir kadındı Deniz ve kocasının ne denli zor işlerle uğraştığını kabullenebilecek kadar anlayışlı, bir o kadar da sadıktı. Hayatında ihanet kelimesine yer yoktu ama kaderin cilvesi o ki ilk kez bir gece önce üstelik de ikinci çocuğuna hamileyken aldatıldı Deniz.

Dün gece Zeynep ile yaşadıklarından sonra tüm gününü ofisinde dinlenerek geçirdi Mahir. Akşama doğru işten çıktığında şoförü Ahmet Bey kapıda kendisini eve götürmek için bekliyordu. Ne olduysa yola çıktıklarından birkaç dakika sonra oldu. Ahmet Bey bir anda arabayı sağa çekti ve aniden durdu.

"N'oluyor Ahmet Bey! Niye durduk?"

"Mahir Bey bu şekilde sizi evinize götüremem..."

"Nasıl yani ne varmış şeklimde? Ne diyorsun be adam! Açık konuşsana!"

"Efendim biliyorsunuz kı sizin emriniz üzerine birçok kez Zeynep Hanım'ı takip ettim. Onun arkasından yürüdüğüm' de burnuma gelen parfüm kokusu neyse siz arabaya bindi' ğinizden beri burnuma gelen koku da o. Zeynep Hanım'ın kokusu üzerinize sinmiş efendim..."

Şoför Ahmet Bey cümlesini bitirdiğinde bir hayli şaşkına döndü Mahir. Bir yandan hadsizce konuştuğunu düşündüğü yaşlı adamı cezalandırmak isterken bir yandan da hayatını kurtardığının farkındaydı. Zeynep'in evini sabah erkenden terk etmiş, oradan ayrılmadan önce düşünüyordu da almamıştı. O yüzden tek kelime dahi söyleyemedi yaşlı adama. Derin bir off çekip camdan dışarıyı izlerken ne yapacağına karar vermeye çalıştı Mahir.

"Beni yeni aldığım eve götür Ahmet Bey..."

"Peki efendim!"

Mahir için en doğrusu yeni aldığı eve gidip duşunu aldıktan sonra eski evine geri dönmekti. Yorgun argın asansöre binen Mahir en üst kata geldiğinde asansörden indi, sol tarafa doğru yürümek için ilk adımını attı ve ne olduysa bir anda koridorun ortasında duruverdi. Dün gece Zeynep ile yaşadıkları geldi aklına, arkasını dönüp 42 numaralı dairenin kapısına doğru baktı önce. Sonra döndü ve yine dün gece kapısını çaldığı dairenin önüne dikildi. Kapı açıldığında Zeynep yüzünde tatlı bir gülümsemeyle karşıladı onu. Mahir yine

yasaklı bölgeye girmişti ama kendisi farkında olmasa bile bu yasağı delmek onda karşı konulamaz bir heyecan yaratıyordu. Bu dakikadan sonra hiçbir şey onları durduramayacaktı ve tekrar doyasıya birlikte oldular...

Yirmi gündür Rusya'da olan Fethi Bey'in dönmesine sadece saatler kalmıştı ve kendisini iflasın eşiğinden alan ortağının karısıyla yatıp kalktığından habersiz, oradaki tüm işleri halletmiş, yurda dönme hazırlıklarını da tamamlamıştı. Mahir suçluluk psikolojisinin kendi üzerinde yaratmış olduğu etkiden olsa gerek Fethi Bey'i havaalanında kendisi karşılamaya karar vermişti.

Yaklaşık yirmi dakikadır kendisi önde şoförü arkada yolcuların çıkış yapacağı kapının az ilerisinde Fethi Bey'in gelmesini bekliyorlardı. Birkaç dakika sonra arkalarında kalan havaalanının giriş kapısında bir hareketlilik olduğunu fark etti Mahir. Uzaktan baktığında ambulans ışıklarını rahatlıkla görebiliyordu. Tam bir şeylerin ters gittiğini fark etmişti ki bir anda yolcu çıkış kapısı açıldı ve birkaç havaalanı personelinin hızlı bir şekilde sedyede yatan birisini ambulansa yetiştirmeye çalıştıklarını gördü. Sedyedeki Fethi Bey'di... Mahir'in kendi elleriyle Rusya'ya gönderdiği Fethi Bey, orada geçirdiği zaman içerisinde bir hayli yorulmuş ve uçak korkusu olan zavallı adamın kalbi tüm bu yorgunluğa ve de uçuş heyecanına yenik düşmüş, iniş anında uçakta kalp krizi geçirmişti. Gördüğü manzara karşısında neye uğradığını şaşırان Mahir ve şoförü hemen arabalarına atladılar ve ambülansın

arkasından hastaneye kadar hızlı bir şekilde onları takip ettiler.

Fethi Bey, hızlı bir şekilde yoğun hakim ünitesinden içeri alındığında kapıda tek bekleyen yakını Mahir'den başkası değildi. Mahir şoförüne hemen eve gidip Deniz'i alıp hastaneye getirmesini söylemişti; çünkü olası bir kötü sonuç karşısında karısıyla birlikte orada hazır olmaları gerektiğini düşünmüştü. Şoförü Ahmet Bey, Deniz'i hastaneye getireli yaklaşık yarım saat olmuştu ve Fethi Bey'in durumunda değişen hiçbir şey yoktu, içeride neler olup bittiği hakkında

hâlâ en ufak bir fikirleri olmayan Mahir ve Deniz, endişeli bir şekilde kapıda beklemeye devam ediyorlardı. Bu sırada Deniz, Mahir'i uyarıp Zeynep'e haber vermeleri gerektiğini hatırlattı.

"Canım, Zeynep'i arayıp durumu ona bildirmemiz gerekiyor artık. Sonuçta içeride yatan kocası ve bilmeye hakkı var

"Doğru söylüyorsun hayatım. Dur ben arayayım hemen!"

Mahir kendi telefonundan Zeynep'i aramak için harekete geçtiğinde bu durum Deniz'in

gözünden kaçmadı. Zeynep'in telefon

numarası Mahir'in telefonunda neden

kayıtlıydı ki? Kocasıyla Zeynep daha evvel telefonda konuşmuş olabilirler iniydi?

Daha Mahir Zeynep'e alo bile diyemeden bir anda yoğun bakım ünitesinin kapısı açıldı ve telefonunu tekrar cebine koyan Mahir hemen doktorlara doğru yürüdü. Doktorun

dudaklarından dökülen ilk sözcükler maalesef Mahir'in en son duymak isteyeceği sözcüklerdi; çünkü doktor, "Başınız sağ olsun" demişti. Tüm bu olup bitenlerden kendisinin sorumlu olduğuna inanan Mahir, bir anda dizlerinin üzerine çöküverdi.

2 ay sonra...

Fethi Bey'in cenazesinin kaldırılmasının üzerinden tam iki ay geçmişti ve Mahir son iki aydır yaşadıklarının altında bir hayli ezilmeye başlamıştı artık. O zavallı adamın karısıyla gizli kapaklı bir münasebetinin oluşu Mahir'i günden güne tüketmeye başlamıştı. O yüzden iki aydır tek bir kez bile yalnız başlarına bir araya gelmemişlerdi Zeynep ile Mahir. Pek tabii ki Zeynep de kocasının yasını tutmuştu ama görünen o ki o Mahir kadar etkilenmemişti kocasının ani ölümünden. Mahir'i Deniz'in elinden söküp almayı aylar önce kafasına koyan Zeynep, çok çabuk toparlamıştı kendisini. Sonuçta onun için büyük bir engel ortadan kalkmış ve geriye tek bir engel kalmıştı ve o da Mahir'i Deniz'in elinden söküp almaktı.

Bir süre sonra yaşadığı tüm gerçeklere razı olan Mahir, normal hayatına geri dönmeye başladı. Zeynep'ten kendisine gelen "Bana gel" çağrıları da bir hayli artmaya başlamıştı ve Mahir sonunda yeniden şeytana uymuş, soluğu yine Zeynep'in yanında almıştı. Karısı Deniz'in altı aylık hamile oluşundan ötürü onunla hiçbir münasebeti kalmayan Mahir artık Zeynep ile daha sık buluşur olmuştu. Yaşananları çok çabuk unutan bu iki eski sevgili, her geçen gün daha çok günaha girmeye başlamışlardı. Şu ana kadar geride bıraktıkları bir ölü bir de hamile bir kadın vardı ama artık hiçbir şey umurlarında değil gibiydi.

İki kadın arsında gidip gelen Mahir, eşine karşı artık oldukça ilgisizdi. Aldatıldığından habersiz olan Deniz, bir şekilde kocasının kendisine karşı son derece ilgisiz olduğunun farkındaydı ve bu durumu çözmeye karar verdi. Bir gün kendisine doğum günü hediyesi olarak alınan yeni eve gidip kocasını da oraya çağırmaya karar verdi. Hiçbir hizmetliye zahmet vermeden bu defa tüm yemekleri kendi elleriyle hazırlayacaktı. O yüzden Umut'un da okula gitmediği o gün oğlunu da yanına alan Deniz yeni evlerine gitti. Bir yandan yemeklere başlayıp bir yandan da masayı en güzel mumlarla donattı. Mutfakta uzun süre vakit geçiren Deniz, ocakta pişen yemeklerin sıcaklığından bunalıp hava almak için balkona çıktı ve tam o sırada Mahir'in kendi arabasıyla kapıya yanaştığını gördü. Deniz o ana kadar Mahir'i arayıp ona bu evde olacağını söylememişti. Mahir'in neden geldiğine anlam veremeyen Deniz, kocası kapıyı açar açmaz ona sürpriz yapmaya karar verdi. Elindeki her şeyi bırakıp hemen yatak odasına giden Deniz, önce aynada kendisine baktı sonra eline geçen ilk parfümü kullanıp evin giriş kapısının tam arkasında beklemeye başladı.

Deniz, delikten bakarken Mahir asansörden indi. O ana kadar kapının arkasında heyecanlı bir şekilde bekleyen Deniz, kocasının asansörden iner inmez sola değil de sağa döndüğünü görünce ne olduğuna bir anlam veremedi. Mahir karşı daireye doğru yürüdü ve eliyle Fethi Beylerin kapısını tıklattı. Kapıyı açan Zeynep'ti ve Deniz neredeyse yıkılmak üzereydi; çünkü Zeynep kapıyı açtıktan hemen sonra Mahir'in boynuna sarılıp onu içeri aldı. Kapı deliğinden olanları gören Deniz, oracıkta dizlerinin üzerine yıkılıverdi. Gözyaşlarına hâkim olamayan Deniz, Umut'un yanına gelmesiyle kendisini toparladı ve güçlkle ayağa kalktı. Salona geçti ve gördüklerinin şokunu atlatmak için bir koltuğa oturup nefes alışverişini düzenlemeye çalıştı. Sonra bir an toparlanıp ayağa kalkıp o daireye gidip kapıyı çalmayı düşündü ama yapamadı. Mutfığa gidip yemeklerin altını kapattı. Her şeyi eski haline getirip henüz pişmekte olan ne varsa çöpe boşalttı. Sonra Umut'u alıp daireden çıktı ve yavaş adımlarla

asansöre binip garaja indi. Evin yolunu tuttuğunda, arabada yeniden gözyaşlarına boğuldu. Tüm bu yaşananlar Deniz için tam bir yıkımdı.

Eve gittiğinde kimseye durumu belli etmedi ve telefonuna sarılıp Mahir'e bir mesaj attı. Mesajda, "Yemek pişmek üzere, ne zaman geliyorsun" yazıyordu. Daha kötü olan şey ise gelen cevaptı, çünkü gelen cevapta, "1 saat sonra evdeyim, ofiste işler biraz uzadı" yazıyordu. Bu mesaj Deniz'in o gün birkaç saat içinde yaşadığı ikinci yıkımdı. Artık aldatıldığından emindi.

Rusya'daki projede artık sona gelinmişti ve Fethi Bey'in ölümünden ötürü oradaki işlerle ilgilenebilecek tek kişi Mahir'di. Rusya'ya gitmeye karar veren Mahir, sevgilisi Zeynep'i arayıp oraya onunla birlikte gitmek istediğini söyledi. Kısa süre içinde tüm işlemleri halleden iki sevgili havaalanının yolunu tutup Rusya'ya hareket ettiler.

Deniz uğramış olduğu ihaneti hir türlü unutamıyor, bir şeyler yapması gerektiğini düşünüyordu. Hamileliğinin son aylarında uğramış olduğu bu ihanet, hamileliğinin de son derece kötü devam etmesine sebep olmuştu. Kocasını Rusya'ya gittikten sonra Zeynep'in evine gidip her şeyi konuşmaya karar verdi. Kadın kadına konuşup evliliğini kurtarmaya karar vermişti. Para pul, mal mülk umurunda bile değildi. Her şeye rağmen Mahir'i çok seviyordu ve onu bu yanlıştan döndürmek için her şeyi yapmaya kararlıydı. Evden çıktı, arabasına bindi ve doğrudan Zeynep'in evinin yolunu tuttu. Arabada giderken neler konuşacağını ve kocasının aklını çelmiş olan bu kadına ne şekilde haddini bildireceğini düşünüyordu. Oraya vardı, asansörden indi ve kapı ziline bastı. Uzun uzun zili çalmaya başlamıştı ama kapıyı açan olmadı. Daha o an neyle karşı karşıya olduğunu anlamıştı. Yoksa Rusya'ya birlikte mi gitmişlerdi? Zemin kata indi ve binanın girişindeki güvenlik görevlisine doğru yaklaştı. Acaba o Zeynep'i en son ne zaman görmüştü?

"Merhaba. 42 numaralı dairede oturan Zeynep Hanım'ı bugün gördünüz mü acaba?"

"Merhaba efendim. Zeynep Hanım dün ayrıldılar. Birkaç gün yurtdışında olacağını söylediler."

Deniz, görevlinin karşısında ağlamamak için kendisini zor tuttu ve hemen oradan ayrıldı. Korktuğu başına gelmişti; çünkü kocasıyla Zeynep'in ilişkisinin

oldukça ileri boyutlara ulaşmış olduğundan iyice emindi artık.

1 hafta sonra...

Deniz, sabah çalan telefonla uyandı. Arayan Mahir'di ve defalarca aramıştı.

"Alo?"

"Alo! Deniz! Kaçtır arıyorum neredesin sen!"

"Mahir n'oldu? Uyuyordum..."

"Deniz çok kötü bir şey oldu. Bir saat önce haber aldım. Yavaşça bir doğrul lütfen ve söyleyeceğim şeyden korkma olur mu?"

"Nasıl yani? Tamam... Neler oluyor Mahir?"

"Dün gece annemi kaybettik Deniz..."

"Aman Allah'ım! Nasıl olur Mahir!"

Bu konuşma olduğunda, Mahir Rusya'dan Türkiye'ye dönmüş, oraya giderken havaalanında otoparka bıraktığı arabasına binmiş ve eve dahi uğramadan Edirne yollarına düşmüştü. Deniz ve Umut ise Mahir'in direktifleriyle şoförleri Ahmet Bey tarafından derhal Edirne'ye götürüleceklerdi.

Bir süredir yaşadıkları kendisine bir hayli fazla gelen Deniz, bu son haberle bir kez daha yıkılmıştı. Daha kendi acısını bile içine gömememişken bu kadarı da fazlaydı artık. Geceleri sürekli ağlıyordu ve o artık hiç iyi değildi.

Aldığı bu haberin şokuyla yavaşça yataktan çıkmaya çalıştı. Hamileliğinden ötürü hareketleri bir hayli yavaşlamıştı artık. Ufak adımlarla oğlu Umut'un odasına gitti. Kapıyı açtı ve uyandırmadan önce uzun uzun oğlunu seyretti. Deniz'in o anki ruh halinde farklı bir şeyler vardı sanki. O her zaman olduğu kişi değildi. Saçlarından severek Umut'u uyandırdı. Oğluna sarılıp gözyaşlarına boğuldu. Küçük Umut bir şeylerin farklı olduğunu anlamıştı ama çocuk aklıyla olan bitene bir anlam verememişti.

Ana oğul dışarıya ilk adımlarına attıklarında Ahmet Bey araba çalışır bir

vaziyette onları bekliyordu. Göz göze geldiklerinde, Ahmet Bey Deniz Hanım'a doğru yürüyüp merdivenlerden daha güvenli bir şekilde inmesi için onun koluna girmek istedi ama Deniz bunu reddetti. Yıllardır çok iyi tanıdığı ve hatta kızı gibi sevdiği Deniz Hanım, onu ilk defa böylesine terslemişti.

Bir hayli gergin olduğu belliydi. Arabaya yaklaştığında kendi kapısını bile kendisi açtı. Ahmet Bey iyiden iyiye şaşkına dönmüştü. Deniz'in bu davranışları çok tuhaftı. Üçü de arabadaki yerlerini aldı ve Ahmet Bey arabayı hareket ettirir ettirmez Deniz ona seslendi:

"Ahmet Bey... Mahir'i bunaldığı zamanlarda götürdüğün bir tepebaşı var ya, işte beni önce oraya götürmeni istiyorum."

"Ama nasıl olur efendim! Bir an evvel Edirne'ye gitmemiz icap ediyor..."

"İtiraz istemiyorum Ahmet Bey! Sür sadece!"

Deniz ne istediğinden son derece emindi ve Ahmet Bey kendisine söylenileni yapmak zorunda kaldı. Yol boyunca dikiz aynasından Deniz'i izledi ama o sürekli camdan dışarı baktığı için bir kez bile göz göze gelemeler. Tepebaşına çabuk ulaştılar; çünkü acele hareket etmesi gerektiğini bilen Ahmet Bey arabayı olabildiğince hızlı sürmüştü.

"Burası mı?"

"Evet efendim."

Deniz bir süre arabanın içinden çevresine baktı. Sonra yavaşça kapısını açıp dışarıya adım attı. "Gel oğlum" diyerek Umut'u da aldı yanına. Ana oğul tepebaşına doğru yürümeye başladıklarında Ahmet Bey ilk defa o an içinde derin bir kaygı hissetti. Deniz ne yapmaya çalışıyordu... Bir an arabadan inip onların peşinden yürümek istese de yapamadı. Deniz, yamacın en uç kısmına gidip durdu. Deniz o noktada durduğunda hâlâ arabanın içinde beklemekte olan Ahmet Bey derin bir oh çekti. Yaşlı adam hayatında ilk defa bu kadar tuhaf bir durumun içinde bulmuştu kendini. Sanki her an kötü bir şey olacaktı gibi, hazır ol'da beklemeye devam etti.

Sonra kuvvetli bir rüzgâr esmeye başladı ve Deniz üzerindeki kıyafetleri uçuşmaya başladı. Yamacın ucunda annesinin elinden tutan Umut da bir hayli hareketlenmeye başla mıştı. Ahmet Bey tam camını aralayıp Deniz'c seslenecek i

i ki bir daha unutamayacağı o felakete şahit oldu. Çünkü ! V

niz, bir anda kendisini boşluğa bıraktı ve Umut'u da bera- berinde ölüme götürdü... Deniz ve Umut saniyeler içinde gözden kaybolduğunda acı bir haykırıyla arabadan kendini dışarı attı yaşlı adam. Bağırды... Koştı... Ama sesini duyabile- cek kimse yoktu... Yamacın en uç kısmına gelip aşağı bakan Ahmet Bey, ne Deniz'i ne de Umut'u görebiliyordu artık. Görebildiği tek şey yüzlerce metre aşağıda kıyaya vuran azgın dalgalardı. Dizlerinin üzerine çöken yaşlı adam, çocuk gibi ama haykırtmasına ağlamaya devam etti. Dakikalarca boş boş uzağı izleyen adam, elini cebine soktu ve telefonuna sarılıp Mahir'i aradı.

"Alo? Ahmet Bey? Çıktınız mı yola? Acele edin öğlen cenazemizi kaldıracağız... Alo? Alo?"

"Mahir!"

"Evet? Yola çıktınız mı diye soruyorum? Duyuyor musun beni?"

"Tepebaşmdayız Mahir..."

"Ne? N'apıyorsunuz orada? Alo? Alo! Alo!!!"

Bu sözler, Mahir'in Ahmet Bey'den duyduğu son sözlerdi. Yaşlı adam ne olduğunu anlatamadan kapadı telefonu. O gücü bulamadı kendinde. Yapamadı...

Anlatamadı... Daha evvel Mahir için iki kez silahını kullanmış olan yaşlı adam, o silahı bu kez kendisi için kullanacaktı. Elini beline attı, silahını kafasına dayadı ve karşısında duran engin denizin en uç noktasına bakarak tetiğı çekti.

Mahir gün boyunca defalarca hem Deniz'i hem de Ahmet Bey'i arasa da telefonlarına cevap veren olmadı. Ne olduğunu tam olarak anlayamayan Mahir, Edirne'de çaresizce ve gözyaşları içerisinde annesini toprağı verdi. Ne şoförü ne karısı ne de oğlu cenazeye katılabilmişti. Edirne'de akşama kadar bekleyen Mahir, daha fazla beklemeye tahammül edemedi ve arabasına atlayıp İstanbul'un yolunu tuttu. Dönüş yolunda arabada defalarca evini arayan Mahir, ne olup bittiğinden habersiz olan hizmetlilere bağırıp çağırıyordu; çünkü hâlâ ne Ahmet Bey ne de Deniz eve dönmüşti.

İstanbul vardıktan sonra doğrudan tepebaşmın yolunu tuttu. Gecenin

karanlığında tepebaşına varan Mahir, kapısı açık olan diğer arabasını gördü. Hemen yanma park edip arabadan indi ama baktığında diğer arabanın içinde kimseyi göremedi. Biraz ileri doğru yürüdüğünde zorlukla yerde yatan birisinin olduğunu seçebiliyordu. Koşar adımlarla ilerleyen Mahir, cesedin yanına yaklaştığında yerde yatanın şoförü

Ahmet Bey olduğunu anladı.

Ertesi gün Deniz'in çantası ve Umut'un oyuncak arabası Ahmet Bey'in kullandığı makam arabasında bulununca, dalgıçlarla geniş çaplı bir arama yapıldı ve saatler sonra her iki ceset de çıkarıldı. Bir gün önce annesini kaybeden Mahir, bir gün sonra şoförü Ahmet Bey dahil tüm ailesini defnedecekti artık.

Cenaze töreninin ardından uzun süre kimselerin görmediği Mahir Veldet'in cesedi de günler sonra aynı uçurumun

dibinden çıkarıldı. O cenazede ise katılanlar arasında tanı- dik tek bir isim vardı ve o da Zeynep Yaman'dı.

Mahir Veldet, bir zamanlar masum bir çocuktü. Sevdiği tarafından yüzüstü bırakıldığını anladığında dolabında sakladığı tüm günlüklerini yakarak yeni bir yola çıkmıştı. Yani Mahir geçmişini yakmıştı. Geleceği ise Mahir'i...

-Son-

İnsan boy aynasında değil, bir başkasının iç dünyasında güzel durmalı.

'Ben sana ölümün kıyısında yaşama tutunmuş bir hayattan yeliyorum

Sonbahar yağmurunda sensiz ıslanacaksam, kahvemın yanında kahvesini yudumlayan sen olmayacaksan, kabustan korkarak uyandığımda sana sarılamayacaksam, beraber hayal kurup birlikte yaşayamayacaksam, beni sevdiğini söylemenin ne anlamı var ki? Madem bunları seninle yapamayacağım, daha fazla varlığına alıştırmadan git. Hiç olmazsa acıların tat versin bana. Nasıl olsa ben sevmekten vazgeçmeyeceğim. Bir gün olur da bunları benimle yaşamak istersen, ölüme terk ettiğin yerdeyim.

Serkan Özel

Serkan Özel

Sıcak: Ayaz

'Ben sana ölümün kıyısında yaşama tutunmuş bir hayattan yeliyorum

kendini kaybedecek kadar sevmemeliymiş, öğrendim. Şimdi gel ya da gelme, sen bilirsin.

O eski ben yok artık.

Kendimi kaybedecek kadar sevmeyi unuturum, demiyorum.

Ama bundan sonra,

kimseyi kaybetmekten korkacak kadar sevmem, biliyorum...

Serkan Özel

Uca A'. tı

araufa/t

SERKAN ÖZEL

Belki de aşk alınmvza yazılmış en yanlış reçetedir.